

B. EÖTVÖS JÓZSEF

ÖSSZES MUNKÁI.

EMLÉK-
ÉS
EPI BESZÉDEK

HARMADIK KIADÁS

BUDAPEST

KIADJA RÁTH MÓR

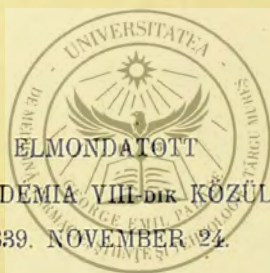
1893.

LELIARI SZAM

KÖLCSEY FERENCZ

ELMONDATOTT

A M. T. AKADEMIA VIII. ÉVI KÖZÜLÉSÉBEN

1839. NOVEMBER 24.

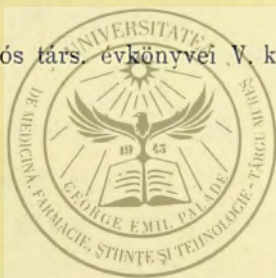

15 NOV. 1973

15.099
14.561.

Megjelent a m. tudós társ. évkönyvéi V. k. 109—123. lapján.

Ha az egyes, ki életét egy házi kör boldogításának szentelé, bevégezve a földi pályát, pihenni ment: sírját neje s gyermekei állják körül, s visszatekintve a multra, mely az elhunytak munkássága által derült s örömteli vala, szemeikben könnyek ragyognak s az elhagyott család áldást mond kedves halottja fölött. De vannak emberek, kik dicsőbb s örömtelenebb pályán haladtak az életen át és szívök egész hatalmával csak a hazát ölelve körül, családi kört nem hagynak magok után, mely emléköket fentartaná. Midőn ily férfiú száll sírjába, méltó, hogy az egész haza gyászt öltson magára, nem csak, — mert ki egész életét hazájának szentelte, az egész haza bánatára érdemes, de mert jó, ha mindenki látja, hogy tettei a nemzet által nem felejtetnek el, s a jó bízni, a gonosz remegni tanul a közvéleménytől; mert jó emlékoszlopokat rakni a jövő nemzedéknek útmutatóul; mert jó kijelölni a helyeket, hol nemes szívek végálmukban

megpihennek, hogy a nemzet soha ne feledje el, mikor szülőföldén dicső eldődök szent pora fölött jár, miként e helyet aljas tettekkel megfertőztetett szentségtörés.

Érzé ezt e társaság, s megfosztva egyenként munkás tagjaitól, évről évre híven teljesíté szomorú kötelességét, a hazának részvételében vigasztalást keresve, s, midőn vesztett társainak érdemeit elsorolja, egy pillanatra csaknem elfelejtve, mily rövid vala azoknak élete, kik a hazáért oly sokat tettek. Ó de soha szomorúbban, soha nagyobb veszteség kínos emlékével e társaság nem jelent meg a közönség előtt, soha így nem osztozott fájdalmában, mint most, midőn a szomorú jelentéssel lép fel önök előtt, hogy tagjai közül Kölcsey Ferenczet vesztette el.

Mikor e hír egy év előtt először hozzánk jutott, mikor az előbb suttogva elmondott szomorú újság hamar elterjedve, végre bizonyossá lett, s e helyről egyszerű, de mélyen érzett szavakkal először hirdettetett ki: mily fájdalom tölté szíveinket akkor! Nem mi, kik barátjai valánk, s kik benne kedves mesterünket tiszteltük 's benne társunkat veszítettük, ki érdemeinek fényét egész körünkre árasztá; nem rokonai s ismerősei, kik az oly magasan álló férfiban a legjobbakat szerették; nem a megye, mely legbuzgóbb tisztviselőjétől fosztatott meg: itt a haza kesergett, a haza érzé szegényebbnek magát.

S méltán. Mert ha valaha ember, változhatatlan szeretete által a haza hív gyermekének mutatva magát, megérdemlé, hogy ez anyai könyekkel áztassa sírját; ha valaha volt, ki az önzés szűk körén tülemelkedve, czélül csak nemzete javát tűzte ki magának; ha valaha ember nehéz pályát tisztán futott végig, egy bukás nyomát sem

hordva ünnepi köntösén: ez Kölcsey volt, érdemes arra, hogy a kor, melyért fáradott, homlokára tűzze a borostyánt, melyből a jövő, bár a jelen ítéletét sokszor megváltoztatja, ez esetben nem fog letörni egy levelet sem.

Egy év, egy hosszú év mult azóta, de vajjon ki nem érzi újra kitörni fájdalmát, midőn körünkbe lép, s látja, hogy Kölcsey, ki arra annyi fényt árasztott, már abból kilépett; s midőn e helyre néz, melyen most én állok, kinek nem jutna eszébe, hogy itt egykor Kölcsey szóno-kolt? Nagy veszteség érte hazánkat akkor is: Kazinczy Ferencz szállt sirjába, s az egész nemzet kesergett agg híve fölött. De Kazinczy átfutotta a dicső pályát, fejére az idő rég elhintette havát, s habár nehezen, elkészülve érte e veszteség szíveinket. S akkor még Kölcsey állt körünkben, ő mondta el emlékbeszédét ősz barátja fölött; s ki nem érezte volna vigasztalva magát, midőn látá, hogy ily mester ily tanítványt hagyta maga után? — Ki hitte akkor, hogy néhány év múlva ő is pihenni fog; hogy a lant, mely oly lelkesítve zengett, szétszakadt húrokkal fog feküdni a költő sirja fölött; hogy a kebel, melyben annyi nemes érzemény lángolt, ily hamar kihűlhet, s hogy én, ki akkor mint félig gyermek, elragadva hallgatám férfias szavait, majdan itt fogok állani helyén, s szavakat keresve érzeni, hogy vannak fájdalmak, melyek vigasztalhatlanok. — Ó mert Kölcsey halála egy váratlan csapás-ként érte hazánkat; őt férfi korában ragadta ki körünk-ből a kegyetlen végezet; neve még ígérteként hangozott a hazában, mint dalnok koszorúzva már, de még el nem fonnyadt babérral, mint szónok dicső pályája kezdetén: mi vala oly nagy, oly fenséges, mit neki még akarni, vagy nekünk tőle várni nem lehetett? S neki ilyenkor

kelle sírjába szállni; mintha e honi föld, melynek szent szeretete tiszta lángokkal tölté kebelét, korábban ragadná magához legkedvesebb gyermekét, korábban akarná megpihentetni azt, ki oly sokat dolgozott. S miben kereshet-nénk vigasztalást ily veszteség után? — Egyben: hogy a dicső nem fog eltűnni körünkől, hogy emléke fenn fog maradni nemzete nyelvében, hazája áldásai között.

S van-e ennél szebb jutalom e földön? Ki egy barát-nak, ki egy családi kör boldogításának szentelé életét, nyugodtan néz a halál elébe, ha érzi, hogy emléke sírján túl élni fog kedvesei szívében; s bármi csekély s fénytelen legyen a kör, ő megelégszik, mert hisz csak a hol szeretett, ott élt, ott kíván halhatatlanságot az ember. S hát annak, kinek halála agyánál egy nemzet kesereg; ki végső pillanatjaiban a pályára visszatekintve, mint a nyári nap, midőn leszáll, érezheti, hogy csak áldást terjesztett; ki midőn lantját fáradtan letevé, tudja, hogy éneke egy népnek ajkain hangzik, s hogy ő eltűnhet, de nem a mag, melyet elhinte, s mely dús sarjadékokban felnő sírja fölött, legszebb díja s emléke életének: lehet-e annak kínos a halál? a halál, melylyel reá nézve a jövő kor kezdődik, mely a fáradt bajnoknak homlokára teszi a borostyánt, mely őt átviszi azon halhatatlanok közé, kiket egykor bámult, s kiktől őt eddig nem tartá távol semmi, mint élete? — Ó a dicsőnek nem kínos a halál, s azért mi nem értted kesergünk, nagy férfiú! nem értted, ki munkás életedből kilépve, barátid könnyeit, a nép áldását s a dicsőséget vivéd magaddal, melyről ifjúkorodban ábrándozál s melyért mint férfiú fáradtál. — Nem téged sajnálunk mi, hogy elhagyád e földet, hol vissza nem tekinthetünk a nélkül, hogy mult örömeink emlékei, —

előre nem a nélkül, hogy bús sejdítések ne töltenék lelkünket; hol a gyermek jövő századok reményeit hordja szívében, s a férfi átlátja, hogy lelkének egész erejével alig vívhatá ki azt, miért már eldődei küzdöttek, s a boldog remél, a szerencsétlen lemond, de senki nem éri el vágyait: nem téged sajnálunk, de minmagunkat, kiknek még küzdeni, cselekedni kell, s kiket vezetőjök elhagyott, s kik épen mert közelebb állunk hozzád, érezzük, hogy be nem tölthetjük helyedet. — Hadd melegitse legalább egy órára emléked lelkünket, hadd emeljük még egyszer magasra képedet, hogy feltekintve hozzád, felemelkedjünk mi is, és borostyánnal hintve ravatalodat, egy pillanatra elfeledjük, dicsőségednek e jelvényei mily kedves vonásokat takarnak el előlünk. — De én fogok-e szavakat találni Kölcsey érdemeinek méltányolására? én, a kezdő, ki honzeretetnél s egy rövid élet iparkodásainál egyéb érdemet nem hozok magammal? Bizonyosan nincs senki e körben, ki elégtelenségemet inkább érezné; de ha ennyi érdeme-sebbsék s képesebbsék között mégis én mertem előállani: tevém, mert e körben senki sem lehet, ki őt melegebben szerette volna; senki, ki neki több hálával tartoznék; s végre mert meg vagyok győződve, hogy szó oly gyenge nincsen, mely Kölcsey Ferencz nevét kimondva, erős visszhangra ne találna e hazában. — Képét akarjuk emelni tisztán és egyszerűen, mint az körünkben élt, s talán jobb, ha a tükör, melyen az feltünendik, nem kölcsönöz sugárokat ott, hol hívségnél szebb magasztalás nem lehet.

Kölcsey Ferencz Középszolnok vármegye Sződemeter helységében született 1790. augusztus 8-án. Egy régi családnak ivadéka, nem gazdag, de tisztelt szülők gyermeke. Egyszerűen s nyugodtan folytak első évei, s habár a gyermekben rejlik mindig csirája a férfi legszébb tetteinek, s a kebel, melyet tiszta lángok oltárának szentelt a végzet, a gyermekkor boldog benyomásai között fejlődik erőssé: nincs a mit Kölcseynek ezen korából emlékezetre méltót felhozhatnék, legfeljebb azt, hogy a sors, midőn őt a himlő következtében egyik szemétől megfosztá, a gyermeket jókor szenvedni tanította, s tizenegy éves korában, anyjának halála által, még gyermeki játékaik között inté, hogy életünkben, hol az idő mindent elrabol, veszteséghez kell szoknunk.

Ő árva volt, egy kis ház nádfödele alatt s a debreczeni kollegium iskoláiban, hol a gyermek dicső pályájára készült, távol a világ fényűzésétől, szerény egyszerűségben, így folytak el ifjúságának első évei. De nem örömtelenül! Kinek szivét arra alkotá a természet, hogy szeressen, azt nehéz csapások érhetik, de semmi sem foszthatja meg attól, mi őt szeretni készíti, s Kölcseynek, kit a sors oly jókor megfosztott anyjától, s ki a jövőbe tekintve nem buzdíthatá magát a gondlattal, hogy szülőjének feje, ha azt az évek terhe lehajtá, emelkedni fog, ha gyermekére néz, — az árva, szegény, a magános gyermeknek a végzet barátokat adott, hogy a teli gyermekszív el ne csüggedjen s a barátság nyájas érzései között nőjön annyira, hogy egykor egy hazát foghasson körül. — Kevesen voltak e barátok, s közülök csak egy maradt meg, kinek ezen emlékeket köszönöm: de a költő gyermek, kit gyengesége s talán még inkább

komolyabb kedélye a zajgó csoport lármás örömeiből kizárt, ezeknek körében kielégítve érzé magát. Hisz ő, habár még senki nem sejdíté, hogy a nyájas gyermek egykor honának nagy dalnoka leend, költő volt már akkor is, költő a szó legszorosabb értelmében, nem ajkán, hanem keblében hordva szent tüzet. — Nem azon hideg művészet, melynek érdeme szavakban, szépsége ragyogó képekben áll, tevé költőnek őt; nem azon szívtelen mesterség, mely a világtól visszavonulva színlelt fájdalmakat s nem érzett gyönyört énekel, s egy perczig csodálva, eltűnik mint a meteor, fényesen, de haszontalanul futva át a pályán, melyen soha meleget nem terjeszte: de költővé tevé őt a szent szeretet, mely a gyermeki lelket eltölté, azon lelkesülés, mely keblét nagy tettek emlékinél áthatotta: a költészet, mely a szívből eredve a szívhez szól, — a rejtélyes erő, mely a gyermeki kebelben támadt, bizonytalanul, dalra vagy nagy tettekre fogja-e ragadni az ifjút, — a tűz, mely a keblet sokáig kínokkal tölti, míg végre kitör s a meggyújtott szövétnekként magának fényt, látkörének világot ad: ezen költészet élt, forrott, lángolt már a gyermekben is; s ha tizenegy éves tanuló társaival, zajos játék helyett, Debreczen véghetlen határain nagy Athenaet képzele magának, s gyermeki kezével a város homokhalmjai között Hellas hőseinek emlékeket emelt: az, mi e foglalatosságokat oly kedvesekké tevé, azon költői lélek vala, mely, miután a gyermekemelte emlékek rég eltűntek, az ifjút nem hagyá megfeledkezni a gyermek szent lelkesüléséről, — s mely később is egész életének nemes irányát meghatározá.

A gyermek Kölcsey nem hasztalan gyönyörködött a régiek emlékein. Elméje nagyobb, kedélye mélyebb vala, mint hogy a klasszikusokban csak philologiai szépségeket keressen, és Tacitusnak fenséges gyűlölésében csak a stil erejét, s a római respublica történeteiben csak Livius nevelt simaságát érezze. Ő sejté, hogy a történet több lehet pusztá terméketlen tudománynál; sejté, hogy nagy polgári erények nemcsak az Olympus árnyéka alatt, nem csak ott, hol a ióniai tenger mossa a köves partokat, vagy a hét halmú város falai között találunk helyet: hanem hogy Hellas s Róma lehet minden hely, a hol az emberek hazájokat szeretik s érte halni tudnak. Sejté, érezte ezt s a gyermek nem gondolá többé árvának magát e világon. Szeretni kezdé hazáját, nem azon hideg önös szeretettel, mely önjavához ragaszkodva kiváltságokban vagy czimerekben keresi azt, miért küzdenie kell, — nem azon számító okossággal, mely vagyon vagy dicsőség után fáradozva nemes tettekre buzdíthat, de nem nemesíti azt, kinek keblét eltölté: de szeretni kezdé hazáját azon szent, véghetetlen szeretettel, mely nem számít, nem gondol magára, hanem áldozik, ha kell, vérént ontva egy pillanatban, ha kell, évekig nehéz járomban szolgálva hazáját; szeretni kezdé multjában, szép, de oly szomorú emlékeivel; szeretni jövőjében, mely iránt szívét több remény s aggodalom tölté el, mint saját jövőjéért.

Engedelmet, tisztelt Gyülekezet! hogy én, kitől sokan a férfi életrajzát kívánják s várták talán, mint a vándor, ki bérczre menve, mert már az első kilátás szépségeitől megválni nem tud, a nagy férfiú gyermekemlékeinél mulatok. De az embert, nem tetteit akarom leírni;

és vajjon a gyermek nyájas vonásaiban nem ismerünk-e a férfiúra, s nem életének legszebb dicsősége az, hogy a ki oly tisztán lépett föl az életben, annyi munkatelt év leforgása alatt nem változott, csak nőtt?

Kit nem lelkesítenek egykor nemes érzemények? — Van egy időszak emberi életünkben, midőn minden szív a jóért lángolni, a nemes után vágyódni, a fenségesért áldozni tud. — Ki nem emlékezik, ha gyermekéveire visszatekint, hogy keblét egykor érzemények töltötték el, melyek a férfit nagygyá teheték volna, s melyeknek akkor a legdicsőbb cselekvésre csak erő hiányzott. — De sülvedünk! szomorúan sülvedünk! Nap folyt nap után, év évet követ s minden nap elveszi egyes örömeinket s minden év elhozza szomorú tapasztalását; és többnyire a lelkes gyermek feltételeiből mi marad egyéb a férfi fájalmánál, melylyel önmagába visszatekintve látja, hogy sok változott, de semmi nem úgy, mint önmaga. Egyet megcsaltak barátai, s szíve hideg nyugalommal elzárkózik minden szerelemtől; más ismerni tanulta a világot, s miután látta, hogy vágyait nem teljesítheti, nem küzd többé; egyet szenvedélyei ragadnak el, mást elnyom tunyasága; egy örömök közé sülved, más félenken lemond: de annyi ezerek közül hol van az, ki mint férfi, a gyermek ígéreteit teljesíté, s visszatekintve gyermekéveire, ne volna kénytelen megvallani: hogy életének ezen édenében nem csak boldogabb volt, hanem jobb is. — De Kölcsey nem változott s ez legszebb dicsérete. — Mi a gyermek szívét erősebben dobogtatá, mi az ifjú képzetében fenségesen emelkedék, miről élete küszöbén álmadozott: azért lángolt, azért remélt, azért küzdött a férfi élete végperczéig, mint a nap, mely az égen áthaladva, messzebb és

messzebb körökre terjeszti sugárait, de tisztán s ragyogva mindig, — a mely, ha bérceink mögött eltűnt, ugyanazon színekkel borítja egünket, melyekben egykor fölkelte.

Nézzük őt házi körében, ott, hová az embert a világ ítélete nem követi, hol színlelni a leghiúbb sem szokott: s nem a nyájas, gyermekded kebelt találjuk-e benne később is? — Ő, ki mint ifjú csak a tudományoknak élt, kit lelkének minden vágya oda vont, ki szűk körében elzárva érzé magát s utazásról álmodozott: nem tölté-e napjait falusi magányban, elkülönözve barátaitól, minden tudományos segélyektől, csak önkeblében hordva költői világát; nem viselte-e papasz nélkül a nehéz nyugót, melylyel fejét a házi gond mindig növekedő súlylyal terhelé? S nem azon azon született szeretet, azon nemes indulat, mely őt áldozni készíté, volt-e az, mi által ennyi teher neki könnyűnek látszott, sőt mi által legforróbb vágyairól lemondva, mégis örömeket talált? Örömeket, ha testvérének fiára nézett, kit magához vett, és a gyermek játékainál ön boldogabb kora jutott eszébe és az, hogy saját áldozatai által növendékét talán megőrizheti azon fájdalomtól, melyeken maga keresztülment; örömeket, ha körültekintve egy kört látott, melynek lelke ő volt, melyet ő éltetett, ő emelt, ő boldogított, s magába szállva érzé, hogy az emberi szív soha nem áll közelebb Istenhez, mint mikor áldozik. De épen az, hogy ezen örömeket ismeré, hogy férfi keble megtartá az érzemények ifjúságát: nem ez-e legszebb dicsérete életének? — Az erény gyönyöreit csak tiszta kebelnek nyújtja az istenség, s nem éldelt családi boldogságot senki, a ki nem érdemelte.

S ti, kik egykor barátai voltatok, ti ifjak, kiket vendéges házában elfogadott, hogy példáját látva, s tanácsai-

tól oktatva, honotokat lángolón szeretni s neki hasznosan szolgálni tudjatok; ti mind, kik őt ismertétek, kiknek hozzá csak közelíteni lehetett, szóljatok: nem volt-e hív, nem volt-e nyájas, nem volt-e szerető mindig irántatok, — megértve minden fájdalmat, osztozva minden örömben, segítve, tanácsolva, vigasztalva mindenütt, mintha csak nektek élne s körötökön túl nem volna semmi teendője? — Szóljatok! Vagy ha már legnagyobb fájdalmaintól a szavakat megtagadta a végzet, legyen a hallgató bánat, melyet kebleinkben viselünk, legyen magas emléke, mely példaként ragyog előttünk, őrző Istene szíveinknek, hogy kik egykor barátai valánk, e névre érdemesek maradjunk; s kik sírjánál mely gyászt viselünk, mindig rokonainak találtsunk.

De forduljunk az iróhoz, kinek munkássága e kört közelebből érdekli. — Vannak időszakok a nemzetek életében, hol a művészet egy hatalmas ember vagy lelkesült nemzet pártolása által mintegy mesterségesen növeltetik. — Augustus kiterjeszti pártoló kezeit, s a római költészet arany százada kezdődik; a Medicik megnyitják házaikat, s az olasz művészet tetőpontjára hág; XIV-ik Lajos trónja mellé nagy elméket kíván s az elmék, mintha a hatalmasnak minden hódolna, feltámadnak. — De vajjon Kölcsey ily körülmények között kezdé-e munkásságát? A költő, midőn először lantjához fogott, várhata-e dús jutalmat? vagy ha nem, várható-e legalább azon közelismerést, mely a nemes szívnek kedvesebb minden jutalomnál? Tekintsünk vissza a multba s piruljunk; vagy inkább örüljünk, hogy e kor elmúlt, s hogy hála néhány nemes kebel fáradozásainak! többé nem fog átokként uralkodni hazánkon. — Ó! fogja-e hinni a jövőendő, hogy

valaha ily kor létezhetett; hogy nemzet, megtartva eldödei nevét, nemes vérökkel szerzett hazáját s törvényeit, annyira elfajulhatott, hogy nemzetiségéről lemondjon, nem egy hatalmas ellen elnyomása által kényszerítve, nem harczok s véres üldözés között, hanem önként, erőtlenül tespedve, hona szent határai között gyáván utánozva más népek nyelvét és szokásait, mintha egy holtnak idegen fénynyel s ékességekkel el lehetne takarni rohadását? — Fogják-e hinni boldogabb unokáink, hogy volt idő, midőn a magyar idegen vala szülőföldén, midőn maga e nyelv, melyet kincsként hagyának reánk elődeink, a nyelv, melynél a szabadságnak erősebb védőfala nincs, mint köszörületlen gyémánt a tudatlanok által lábbal tapodtatott, s egy kis fényesebb érczért kieserített: mint Amerika vadjai egy tükörtöredékért adják aranyukat? Fogják-e hinni unokáink, kikre fáradozásaink után talán szebb napok várnak, hogy a nemzetiségért, melyre ők büszkék lesznek, küzdeni kelle, nem idegen hatalom, hanem magyarok ellen, azoknak hideg visszavonulása ellen, kik eldödeiktől fényes nevet s birtokot, nemzetöktől a törvény minden áldásait nyerték örökségül? — Ó ha eljő az idő, melyben ez hihetetlennek fog látszani: el ne felejtsék gyermekeink soha, mily hosszú küzdelmek után jutottak ennyire; el ne felejtsék, hogy a nemzet első dalnokai megvetve, első honfiai kikaczagva élték napjaikat; s ha majdan e nemzetnek egy valóban nagy költője lesz: emlékezzék meg, hogy a lantnak, mely kezében most oly szépen hangozik, több nemzedék hangoztatta húrjait, s hogy érzelmeinek kifejezésére nem találta nyelvünkben szavakat, ha nem találkoztak volna, kik annak kimívelésére szentelve életüket, hazájok jövőjének mindent feláldoztak, még saját dicsőségöket is; és ha

nemzetünk dicsőségének magas épületje, melyet mi csak vágyainkban látánk, majdan állni fog: akkor emlékezzenek utódaink, mennyi kő fekszik a föld alatt elrejtve, s mily erősöknek kell lenni az alapoknak, melyek ennyit elviselnek. Emlékezzenek korunkra: s mondjanak áldást Kölcsey pora fölött.

Nem akarok bővebben szólni kritikáiról, melyekre egy dicső társunk fölötti emlékezésében oly fájdalomosan tekintett vissza; csak azon meggyőződésemet akarom kimondani, hogy a kritika, ha valaha szükséges, épen nagy mesterek műveinél az, nehogy a csodáló ivadék azt utánozza, mi a legjobb munkában is hibás; hogy Kölcsey épen ezen nézettől vezettedve írta kritikáit, s hogy általak a nemzeti irodalomnak nagy szolgálatot tett, nagyot s bizonyára a legnehezebbet: mert nemes szívének semmi nem fájtattott inkább, mint hibákat mutatni fel ott, hol nagy tőkelyeket ismert s tisztelt. — Hogy nem kajánság, hanem a legtisztább érzemények sugallák e kritikákat, azon az, ki Kölcseyt s e munkáit ismeri, bizonyára nem kételkedik, ha nem tudók is, hogy az, ki a babért maga megérdemlé, azt másoktól nem szokta irigyelni. — És ha a kritikus, ha Homér fordítója, s a philosoph a haladó idővel más, talán jelesebb vagy legalább újabb nevek előtt homályba szorítatnék is, nem fog-e fenmaradni a költő? Nem fognak-e a dalok, melyek korunkat lelkesítik, lelkesedést gerjeszteni a késő unokáknál is és tiszteletet az iránt, ki oly lángolón tudta érezni, s kinek az ég megadta a szó hatalmát, hogy kimondva korának érzeményeit, míg él, dísze legyen s emléke, ha meghalt? A nyelv, melyen ő írt, s mi szólunk, elavulhat: új hatalmasabb dalnokok

jöhetnek; de az érzemények, melyeket dalai kimondanak, nem avulhatnak el soha. Nem a föld hatalmasainak dicséretére alázta meg ő a reá' bizott szent kobozt; dala nem hódolt kora hibáinak, nem hangoztatá a pillanat szenvedélyeit: hanem zengé azon szent szerelmet, mely, míg emberek lesznek, a jó s nemesnek magvaként keblökben élni fog; zengé a hazát és szabadságot, melynek szeretete tiszta keblében lángolni meg nem szünt, s míg emberek nyelvünket érteni fogják, s e drága földön magyarok laknak, a szerelem s haza dalnoka visszhangra fog találni határai között.

De bármí szép a gondolat, hogy nevünk fenn fog maradni az emberek között, van valami ennél boldogítóbb: s ez a meggyőződés, hogy korunknak hasznos polgárai valánk, s helyünket, melyre a végezet állított, betöltve, a nehéz munkában, melyben századunk egy jobb jövő után törekszik, mi is részt vevénk; s Kölcsey minden jó- s nemesért lángoló keblével érezé, hogy e hazában, melynek véres sebeit az idő még alig gyógyíthatá meg, a jó polgárnak nem csak kesergeni az elveszett fényért, hanem cselekednie is kell. Érzé, s a negyven esztendő férfi előtt új pálya nyílt új cselekvésre. — 1828-ban jelent meg Kölcsey először Szatmár nemes közönsége előtt, s kevés hónappal megjelenése után kineveztetvén a megye tiszteleti főjegyzőjévé, csak akkor kezdé polgári életét. — Megelégedve szerény hivatalával, s érezve, hogy nincsen kör, melyben embertársaink javát előmozdítani s a hazának szolgálni ne volna dicső: csak hivatalának pontos teljesítése, s megyéjének megelégedése vala a jutalom, mely után vágyódott. — De a közönség, mely érdemeit jobban ismeré, nem akarta, hogy ily férfiú csak

egy törvényhatóság szűk határainak szentelje munkásságát, s midőn a még rövid idő óta, de már egészen ismert polgárt országgyűlési követének választá, tehetségeinek fényesebb pályát nyitott. — A haza Kölcseyben eddig csak az író-t ismeré; de vajjon e férfiú, midőn őt a törvényhozási pályán láttuk, nem multa-e felül legszebb várakozásainkat, kik egykor csak a költőnek virágait ismerték? Nem bámultak-e, midőn észrevehék, hogy e fa, mely eddig csak virágzott, az alatt mennyire nőtt? s kik nyájas dalainak örültek, várták-e, hogy e szelid hang ily erős lesz, ha majd egy nemzethez szól? — A szent lelkesülés, mely a gyermeket Hellas s Róma nagy emlékinél eltölté, mely az ifjúnak hazafiúi dalt sugalla, élt még a férfiban is, s ez vala az, mi őt oly erőssé tevé; s ha szavánál kebletek megindult, ha beszéde előbb nyugodt tisztaságban haladva, mindig hangosabb s erősebb hullámokban áradt el, míg végre, mint a bérczi folyam, mely szikláról sziklára rohanva minden ellenállást legyőz, sziveiteket ellentállhatlanúl magával ragadá: erős ellentállhatlan meggyőződése vala az, mi szónoklatának e varázshatalmat adá. Nem kételkedett nemzetében; ő nem hiheté, hogy e nemzet, melyet Isten Ázsia közepéből e földre vezérlett, s melyet annyi csaták között fenntarta, hivatásának már megfelelt; hogy míg minden nemzet halad, mívelődik, erősbül, míg mindenünnen egy szebb jövő hajnala emelkedik: csak nekünk nem szabad reménylenünk, mintha az egyenetlenség és viszálykodás örök átokként volna kimondva e hon fölött! Kölcsey bízott a jövőben, s épen mert bízott, mert szavát soha hiúság vagy nagyravágyás, hanem mindig a legtisztább honszeretetet s meggyőződés hangoztatá, azért vala oly erős, oly ellenállhatatlan e szó.

Nem szándékom Kőlcsey országos pályáját taglalni. E tudós körben, mely nem a politika érdekeit, hanem a tudomány igazságait keresi, a pártok zajának hallgatni kell. De miután emberek találtattak — eléggé alávalók, — kik e nemes kebelt, miután körünkől elköltözött, rágalmazni nem pirultak; miután a pártok zaja e tisztelt sír fölött hallgatni nem akart; miután tények hozattak föl, melyek nem történtek, szavak ismételtettek, melyek mondva nem valának: legyen szabad felszólalni a barát-nak is, és elmondani sirja fölött, hogy ő tisztán futá át a nehéz pályát, s tisztán fog állani emlékeinkben mint oly férfiú, kit nem önzés, hanem honszeretet lelkesített: s ki, midőn azon meggyőződésből indult ki, hogy e föld nem egyeseknek, hanem az egész emberi nemnek élvezetére adatott, oly elvekért fáradozott, melyeket a jövő kor létesíteni fog. Haza s király iránti hívséget énekelt a gyermek első dalában, haza s király iránti hívség lelkesíté őt végsóhajtásaig. S habár sirját az irigység állja is körül, s habár szemtelen hazudságokat kohol a rágalmazás: e név dicső fog maradni közöttünk, mint tenger közepette ama sziklák, melyeket a reájok csapdosó mocskos hullám csak tisztábbra mos.

Ő elment, elment oda, hol a szív megpihen nehéz földi útja után, hová barátaink könnyei nem hatnak, hol ellenségeink csapásai nem bántanak többé. Egy pusztasír a Túr partjain fogadá be nemes keblét; csak az elhagyott háznép és néha egy hív, ki barátjának sirjához vándorol, ismerik a helyet, hol Kőlcsey nyugszik.

Egy pár év, s a domb, mely koporsója fölött emelkedik, besülyed, és a dúsan felnőtt fű alatt talán senki nem fogja keresni hamvait! De hát ennyi érdem után

csak ez volna díja? — Ó nem! Habár e haza bányáiban nem találkozott egy kő, mely oszlopául emeltetnék, s nyelvünkben, melyet ő gazdagított, nem találunk egy pár szót, melyet hálaadva sírkövére vésnénk: mi őt nem fogjuk felejteni, nem mi, kik barátai valánk, s nem azon ifjú nemzedék, melyet annyi reménnyel nőni látott. Reátok, lelkes ifjúság! reátok legyen bízva emléke. Nézzétek őt, az árvát, a szegényt, a gyengélkedőt, s tudjátok: őt hazájának szent szeretete vezérlé ily magasra, s közöttek senki sincs, ki dicsőn nem ragyoghatna, mint ő, ha keblét ily tiszta lángok töltik el. Sok, miért Kölcsey fáradott, még nem létesült. Sokért fogtok fáradni ti is, mit teljesülve nem láthattok; de ne lankadjatok azért buzgó-ságtokban. A gondolat vagy érzemény, melyet Isten benetektet ébresztett, a világra, s elátkozott, ki a reá bízott kincset azért temeti el, mert fél, hogy önmaga nem fogja éldelni gyümölcseit. Nézzétek e földet, ő anyailag növeli legjobb nedvével a magot, mely reá bízott, míg fává nőtt s zöld ágaival tavaszt hirdete; s a pusztá homokja ellent nem áll, mikor a szél felkapva, messze honától elviszi oda, hol a nagy rendelőnek szüksége van rá; a havas nem rejti el magas csúcsát a nap sugarai elől, s mihelyt feljött, ragyogva hirdeti az új napot, habár melegének áldásait nem érezi. Föld a ti szívetek is, s azért veté belé magvát az istenség, hogy nagyra nevelve növényét, ti is tavaszt hirdessetek; homokszemek vagytok, melyekre a teremtőnek talán szüksége van, midőn nyugalmatokból a szenvedelem fuvalmain fölragad; tetők vagytok, melyeknek nem éldelni, de hirdetni kell a közelgő napot. — Nézzetek Kölcseyre, nézzétek fáradhatatlan szorgalmát, le nem győzhető állhatatosságát, s tanuljatok

reményleni, túrni s fáradni, mint ő. — S ha egykor eljövendenek a boldogabb napok, midőn a magyar Istenéhez emelve kezeit, egy nagy, dicső nemzetnek érezheti magát; ha az idő eljő, hol testvér-népeit nem követi többé, hanem velök egy cél felé egyenlő léptekkel fog haladni; ha ez áldott földön a hosszú véreső után végre derült napok megtermik az áldást, melyért mi saját szerencsénket, mint a magot, elvetettük, s izzadtunk s imádkoztunk annyi éven át; ha eljő az idő, melyet dicső barátunk lelkének forró kívánataival felhítt: akkor gondoljatok a rég elhamvadott honfira, ki a Túr partjain egy puszta sírban pihen, s mondjatok áldást nyugalma fölött. Ő érte-tek élt.

KÖRÖSI CSOMA SÁNDOR

ELMONDATOTT

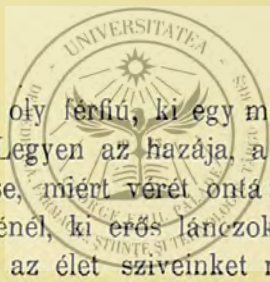
A M. T. AKADEMIA XII-DIK KÖZÜLÉSÉBEN

1848. OKTÓBER 8.

Megjelent a m. tudós társ. évkönyvei VII. k. 32—51. lapján.

Dicső látvány oly férfiú, ki egy magas czélért áldozza fel életét. Legyen az hazája, a becsület vagy valóságos meggyőződése, miért vért ontá: lelkünk emelkedik a bátornak emlékenél, ki erős lánczokat s gyöngéd kötelekeket, melyekkel az élet sziveinket magához fonja, szét birt szakítani, s lelkét Istenére, nevét a jövőre bizva, a halállal szembe szállt, hogy példájából a zsarnok s elnyomott megtanulják, miként van valami e világon, mit lelánczolni nem lehet: a bátor, erős meggyőződéstől vezetett férfiakarat.

De van valami e világon, mi ennél nehezebb, és még fenségesebb: azon tántoríthatlan állhatatosság, melylyel a férfiú egy nagy eszme kivitelének szenteli egész életét. S ha a sokaság, mely csak az iránt viseltetik érdekkal, mi zajjal történik, és csak a bajnoknak, ki valamely ügynek diadalát kivitta, — csak a gondolkozónak, ki valamely igazságot már kimondott, nyújtja koszorúit:

méltó, hogy mi, kiknek a tudomány tiszta szolgálata jutott feladatúl e hazában, meg ne feledkezzünk a fáradhatlan munkásokról, kik céljukat, épen mert az emberi erőnél magasabb vala, el nem érheték, kik az igazságot, melyet kerestek, egészen nem találhaták föl, de kik élőknek egész erejét egy célra irányozva, dicső példái azon férfiúi állhatatosságnak s kitartásnak, melynek a tudomány minden haladását köszönheti, s mely több lelki erőnek s erősebb meggyőződésnek tanúsága, mint bármily fényes siker.

Ily férfiú volt Kőrösi Csoma Sándorunk; — ha valaki, úgy ő bizonyára méltó, hogy neve tisztelettel említettessék, s emléke példaként állíttassék fel a serdülő nemzedéknek: miként férfiúi kitűrés a látszólag legreménytelenebb pályán is mindig magasra vezet.

Kőrösinek hazája Erdély. — Ha az országok politikai felosztását, ha földleírasi kézikönyveinket tekintjük, ő nem hontársunk; ¹⁾ s fájdalommal töltene lelkünket a gondolat, hogy nagy embereink sorából e nevet, mely ily tiszta fényben tündökölt, ki kellene törülnünk: ha nem épen Kőrösi emléke volna legszebb bizonyítványunk arra, hogy azon határokat, melyeket Erdély s Magyarország közt a történetek fejlődése vont, szivünk nem ismeri; s hogy míg iskoláinkban két testvérországról tanulunk, honszeretetünk csak egy magyar hazát ismer.

Kőrösi hazája Erdély vala; de midőn a gyermeksziv eldődei emlékenél először feldobogott, midőn az ifjú az ősök ismeretlen honát keresve útnak indult: nem a mi eldődeink nyomdokát kereste-e akkor ő? Mi vala az, mi lelkét föltartá annyi sanyarúságok között, mi őt veszély-

¹⁾ Erdély még akkor nem volt Magyarországhoz kapcsolva.

s szenvedésektől környezve csüggedni nem hagyá? nem azon remény volt-e ez, hogy majdan évek után, Ázsia határain, a gobi pusztán, vagy ott, hol a Himalaya csúcsai az ég felé nyulnak: fel fogja találni azt a népet, mely nyelvén, mely a mi nyelvünkön szól, melyben vérét, a mi vérünket ismerheti el, melynek fiait kebléhez szorítva, másfél ezerednyi elválás után magyar magyarral ismét ölelkezik? — S Körösi nem volna a miénk; hazája nem volna a mi hazánk? Azon népek, melyeket egy ezred története összelánczolt, melyeknek dicsősége és szenvedései közösek, melyeket a multban emlékeik, a jelenben szeretetök, a jövőben reményeik egybefonnak, örökre el lennének valva? Oh nem! Körösi emléke biztos jelünk, hogy ez nem lehet. Azon férfúnak nevével, ki óriási szeretetében nem Magyarország s Erdély, de népünknek a széles világ bármily részében lakó gyermekeit fogta körül, azon édes meggyőződés tölti lelkünket, hogy ama határvonal, mely Erdélyt honunktól elválasztja, szíveinkben nem létezett soha, s bátran mondhatjuk: Körösinek hazája Magyarország azon része, melyet Erdélynek neveznek.

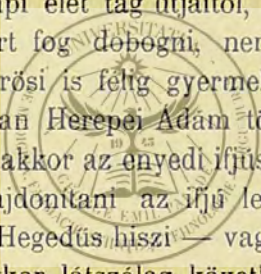
Csak igen kevés az, mit első éveiről tudunk. Azok közé tartozik ő, kik inkább arra törekszenek, hogy valami emlékezetre méltót tegyenek, mint hogy tetteiknek emléke föntartassék — s ha kiveszem azt, hogy Eger-Patakon, Sepsi székben, székely katona szülőktől származott, s első neveltetését az enyedi ref. kollegiumban nyerte, nincs

mit e férfiú gyermekéveiről mondhatnék. Kétségen kívül érdekes volna az első benyomásokat ismerni, melyek Kőrösi gondolatainak irányát elhatározzák; tudni a körülményeket, melyeknek befolyása alatt már az ifjú oly erősen akarni tanult; érdekes, forrásáig követhetni az életet, mely oly dicsően folyt, s oly tisztán végződött; de az idő, melyben a szükséges adatokhoz juthattunk volna, elmúlt, s ha vannak is, kik Kőrösit gyermekkorában ismerék, ki az, ki dicső jövőjét előre látva, a szegény székely fiúnak fejlődésére a szükséges figyelmet fordította volna, midőn az 1799-ben az enyedi kollegiumba lépett, s kenyerét mint iskolai szolgáló keresé?

Hisz ő nem tartozott a szerencsések közé, kiknek családjuk százados érdeme vagy szerencséje megkészíti a magas alapokat, honnan legkisebb érdemeik észrevétlenek. — Ő becsületes, de szegény szülőknek saját erejére bízott gyermeke vala, a nép azon osztályából, melyből emberi nemünknek majdnem minden valóságos jóltevői származnak, de melynek nagy férfiai — hogy a rómainak Metellus híréről használt hasonlatosságával éljek — mint a fa, hallgató évek leforgása alatt észrevétlenül nőnek. — Minden, mit Kőrösi gyermekéveiről Hegedüs Sámuel úr egyszerű, de ép ezért szívhez szóló nekrológiájából tudunk, abban áll: hogy Kőrösi már gyermekkorában szorgalma s jó magaviselete miatt nevelői s iskolatársai előtt kedvelté vált, s inkább nemes érzeményei- és tudományos törekvéseiben mutatott állhatatos szorgalma, mint nagy elméleti tehetségek által tűnt ki társai fölött.

Hivatása még titok vala a világ s önmaga előtt, s habár kelet felé tekintve, honnan a nap emelkedik, s mint hallá, ősei jöttek, a gyermek néha kimondhatatlan

vágygyal telt is el; s habár honfoglaló apáink tettein, melyeknek emléke a székely nép között elevenebben fennmaradott — szíve hatalmasabban dobogott fel, s mintha nehéz jövőjét sejtene, a gyermek rövid időre gondolatokba merült: vágyainak akkor még nem vala biztos tárgya, s korának játékaik vagy kis foglalatosságai, melyeknek hív teljesítése már a gyermeket jellemzé, hamar szétoszlatták a gyöngye felleget, mely szelid derűtségű arcját egy pillanatra elkomorítá.

De a boldog gyermekkor nem tart sokáig annál, kinek e világon nagy feladás jutott. Nehéz ösvénye hamar elválik a mindennapi élet tág útjaitól, s a szív, mely egykor magas célokért fog dobogni, nem maradhat sokáig nyugodtan. Így Kőrösi is félig gyermekkorában már érzé hivatását. Csakugyan Herepei Ádám történelmi tanár jeles oktatásának, mely akkor az ényedi ifjúságot e tudományra lelkesíté, kell-e tulajdonítani az ifjú lelkesedését — mint azt idősb barátja, Hegedűs hiszi — vagy egy véletlen szó-

nak talán, mely akkor látszólag következés nélkül hangzott el, de mely a gyermek szívébe termékeny magként erős gyökeret vert. ki mondhatná? — Nem ismeri senki a gyenge szálakat, melyekből a végzet éltünk változhatlan fonalát szövi; elég tudnunk, hogy az óriási terv már tizennyolcz éves korában támadott Kőrösink szívében, s hogy már akkor két iskolatársával együtt ígéretet tön: keresztül utazva Ázsiát, egykor fölkeresni népünk ott elhagyott maradványait.

Kik Kőrösit élte ezen szakában ismerék, még most is szeretettel emlékeznek reá s a meleg barátságra, melylyel társain függött. — Magas terveit, melyekről annyival kevesebbet szólt, mennyivel erősebb feltétellé váltak kebe-

leben, csak kevesen ismerék. Mint a folyó annál nyugodtabb felszínnel fut célja felé, minél mélyebbre ásta ágyát, úgy arczának szelid kifejezése alatt nem kereste senki a nagyszerű gondolatot, melylyel lelke mélyében küzdött; s mert kevesen tudják, hogy az, mi valóban nagy, mindig egyszerű is, s hogy nagy feltételek kivételére nincs jobb előkészület, mint midőn azon kört, hová végzetünk által állíttatánk, híven betöltjük: még azok is Kőrösi terveit, midőn őt hivatalának mindennapi kötelességeit nyugodtan teljesítve láták, inkább nagyszerű ábrándnak vették, mint oly valaminek, mit csakugyan teljesíteni készül. Barátai erről csak 1815-ben győződtek meg, midőn a göttingai egyetembe lépve, Eichhorn vezetése alatt egész erélylyel a keleti nyelvek tanulására vetette magát, melyek nélkül nagy feladatát kivinnie nem lehetett.

Azon rövid időszak, melyet az egyetemen töltött, — mindössze harmadfél év — s híres tanítójának tanácsai üdvös s állandó befolyást gyakoroltak Kőrösi egész életére, főkép az által, mert Eichhorntól hallá, miként a középkori arab írókban sok található a magyarok ázsiai történeteiről s vándorlásairól; s ezért arra határozta el magát, hogy, mielőtt nehéz feladatához fog, Konstantinápolyban minden arab írót átkutat, s itt fogja keresni az útmutatást; ez az oka, miért indult útján keletdél felé, s nem inkább kelet-északnak, azon úton, melyen történetíróink szerint apáink jöttek, s melyen, úgy látszik, könnyebben akadhatunk nyomdokaikra. Hogy Kőrösi mindazon okokat, melyek útjának keletészak felé való folytatását tanácsolák, szint oly jól ismeré, mint bárki más, sőt hogy konstantinápolyi útját csak előkészületnek tekintve, épen ezen irány követése volt szándéká-

ban, az világos nem csak azokból, miket Hegedűs, kivel ő 1819-ben már határozattá vált feltételét közlé, nekrológiában akkori terveiről mond, hanem világos még inkább abból, hogy dicső utazónk, tudva, mikép ezen irányban útja nagy szláv tartományokon vezetendi át, honnlétének végső évében egészen a szláv nyelvek tanulására vetette magát, s e végett 1819-ben tavasz kezdetétől őszig hét vagy nyolcz hónapot töltött Zágrábban.

Ezen útjában dicső társunkat Kenderesy Mihály kormányzékeni tanácsnok segíté, ki neki nemcsak ez alkalommal száz forintot ajándékozott, hanem egyszersmind arra kötelezé magát, hogy míg útja tart, őt évenként hasonló összeggel fogja segíteni; s ha e segedelem csekélynek látszik is, mely csak Körösi takarékosága által válhatott fontossá: az egész haza köszönetét érdemli azon férfiú, ki midőn az ifjú nagyszerű feltételei csak ábrándoknak tartattak, midőn neve e hazában ismeretlen vala, s pártolása senkinek dicsőséget nem szerezhett, őt el nem hagyá, s benne először gerjeszté azon meggyőződést, mely a legszilárdabb kebelnek is vajmi jól esik: hogy van valaki, ki szándékaink józanságát s kivihetőségét átlátja, ha czélját nem érné is el, azon részvétellel fogja hallani bukásunkat, melylyel dicső csatában elveszett bajnokról szólunk.

Zágrábból tél kezdetén gyalog — mint ez utolsó időkben gyakorlat végett utazni szokott — szülőföldjére visszatérve, az egész telet majd Enyeden, majd Szászvároson s Kolozsvárott tölté, utolszor élve néhány hónapig azon hazában, melynek hótakart csúcsai a székely szívében annyi kedves emléket gerjesztének, s melynek történetéből már a gyermek lángolón szeretni tanulta

nemzetét. — Mindazon részvét s érdek azonban, melyet honában talált, jóakaróinak tanácsa, barátainak kérései szándokát meg nem változtathaták, s bármiként sovárgott a nyugodt boldogság után, melyet távol a világ zajától a tudományok művelésében, s a családi élet csendes körében élvezhetett volna, s bár 30 éves korában — midőn, több mint tiz évi tudományos előkészületek után, az ábrándozó gyermek optimismusán rég túl vala — mindazon veszélyeket s nehézségeket, melyek őt céljának kivitelénél várak, előre látta: semmi sem tántoríthatá meg erős szívet föltételében, melyhez őt nem önzés vagy hiúság, hanem lelkének benső érzete vezette, mely után fáradozva, mert benne látta ellének feladását, magáról megfledkezett.

1820-ban tavasz kezdetén még egyszer elment Enyedre; — hol ifjúságának nagy részét tölté, e helyen lakott az időben egykori tanítója Hegedűs Sámuel, s ő bucsút venni jött ifjúságának egyik legjobb barátjától. Könnyen öltözve, kis pálczával kezében, mintha csak ki a mezőre készülne, lépett barátja szobájába az utazó s elmondá, hogy holnap indulni fog. Kőrösi nyugodt vala, arcán azon derűtség mutatkozott, melyet nagy pillanatokban csak erős, csak magával tisztában levő kebel élvezhet, s nyájas beszélgetések közt folyt le a nap, az utolsó, melyet a barátok e földön együtt tölthetének. — Jövő reggel a vándor útnak indult. Barátja, ki őt a mezőre kíséré, a Maros partjáig követte szemeivel a távozót. — Kőrösi megkezdé nehéz pályáját s a haza nem látta többé hű gyermekét.

Ne várja tőlem a tisztelt gyülekezet, hogy Kőrösi Ázsiában tett útjának leírásába, hogy tudományos érde-

meinek méltánylásába ereszkedjem; arra hiányoznak adataim, erre nem érzek magamban képességet. Csak rövid vázlatát fogom adni dicső hontársunk életének; eredményeit érdemök szerint méltányolni egyedül azok képesek, kik vele a tudományok ugyanazon mezején fáradoznak.

Egy levélből, melyet Teheránból decz. 21. 1820. az enyedi kollegium pátronusaihoz írt, tudjuk, hogy megváltoztatva előbbi utazási tervét, a Balkánon keresztül Syrián áthaladva, utazása első évét Persiában végzé.

Érdekes e levél, mert a férfiú jellemét festve, tisztán kimondja azon czélt, mely után kiindult. «Én — így szól — hogy mind tulajdon vágyódásomnak eleget tegyek. mind pedig nemzetemhez való háladatosságomat s szeretetemet megmutassam, számba nem vevén a fáradságot, távolságot s megtörténhető veszedelmet, azon fáklyánál fogva, melyet Németországban gyűjtöttem meg — elindultam nemzetem eredete fölkeresésére; az ég megáldá lépéseimet, s ha valami nagy szerencsétlenség nem ér, rövid idő alatt megbizonyíthatom, hogy nem helytelen fundamentumon épült az én meggyőződésem!» Útjának részleteiről e levélben nem foglaltatik semmi, hihetőkép mert már közelnek vélve czélját, egy év leforgása után, a mint írta: «mindazoknak, valakik nemzetünket becsülik, a legszélesebb kiterjedésben örvendetes relatiót tenni remélt.»

Teheránból, hol az ott lakó angoloktól, főkép a nagyérdemű Villoktól mindenkép segítve, egy ideig tartózkodott, a fáradhatlan utas nem is várva meg a segedelmet, melyet hazájából kért, s mely neki az angol követség útján küldetett, Tibet felé indult, hova őt némely tibeti szavak magyar hangzása s mint gondolá, nyelvünkkel

rokonsága vonzá; de hol azon egy levélből, melyet ottani tartózkodása alatt hazájába írt, csak ismét azt tudjuk meg, hogy a tibeti nyelv tanulásával foglalkozik.

Azon időt, melyet Kőrösi Tibetben töltött, mind-
 eddig fátyol takarja. Tudjuk, hogy Kis-Bocharián keresztül
 a gobi puszta felé vándorolt, hol részint Moorcrafttal,
 részint magányosan a Himalaya völgyein s Tibetben körül
 járt. Ezen utazások története s eredményei azonban előt-
 tünk ismeretlenek; az egy, mit biztosan mondhatunk, az,
 hogy idejének legnagyobb részét, mely Teheránból elindu-
 lása s Calcuttába érkezése közt elfolyt, Kaman és Zsimkasz
 buddha kolostorokban tölté. Elkülönözve a világtól, kilencz
 négyszög-lábnyi szobában, hol a hőmérő négy hónapig
 mindig 0 alatt 15 fokon állt, ő tűz nélkül reggeltől estig
 dolgozott; — ez a helyzet, melyben hontársunk hosszú
 éveket töltött, s 40.000 tibeti szót többet összeírva,
 megszerzé azon nyelvnek ismeretét, melynek irodalma,
 mint gondolá, őt nemzetünk eredetének föltalálhatására
 segíteni fogja; s a tibeti nyelvnek első grammatikája és
 szótára, melyet ő készített, egyik dicső eredménye azon
 hosszú tudományos martyrságának, melyre elég lelki erőt
 kivüle talán senki nem talált volna.

Elkészítve ezen munkáit, hogy azokat a világgal
 közölje, és más tudósokkal értekezzék, Csoma végre
 elhagyá szomorú lakhelyét, hol annyi éven át dolgozott
 és Simla és Subhatu felé Calcuttának indult. Ez azon
 időpont, melytől fogva társunkról valamivel részletesb
 tudósításokat szerezhettem; gyérek ezek is, de hitelessé-
 gökért a híres utazó b. Hügel Károly úr kezeskedik, ki
 Indiában tartózkodva, hontársunkkal közelebb ismeretség-
 ben állt, s azokat velem közölni szives volt; s e kevés

részletek is elegendők hontársunk nemes jellemét velünk megismertetni.

Azon időben, mikor Kőrösi Subhatuba ért, az angol-ind kormány, félve az orosz emissariusok befolyásától, minden észak felől tartományaiiba jövő utast feltartóztatt; s habár az angol residens, ki Csomának a kamani kolostorban tartózkodásáról s életmódjáról rég hírt vett, őt gyanú nélkül fogadá, s az idegent, ki a Himalája szegényebb néposztályainak ruházatában érkezett meg, tisztelő barátsággal üdvözlé: nem állt szabadságában őt útjának folytatására fölhatalmazni, mielőtt arra az 1400 angol mértföldnyi távolban székelő főkormányszéktől engedelmet nem nyer. Tudtára adá Kőrösinek e kénytelen-séget s felszólítá őt, mondaná meg, mit kíván mulasztott idejének kárpótlásául? Erre azonban Kőrösi kinyilatkozta, hogy e mulasztás által jelenleg kárt nem szenved, végre csak azt fogadá el, hogy Subhatuban való tartózkodása alatt költségei, melyek hónaponként őt rupiánál többet nem tevének, az ind-angol kormány által fedeztessenek. Bámulá a kormányzó e férfiú nagylelkűségét, s midőn számára ötszáz rupiát tudta nélkül félre tenni, önházába fogadá az idegent, ki azalatt kérésére ázsiai öltözetét letéve, magyar nadrágban, mellényben s kék frakkban jelent meg Subhatuban, miként honn, s a forró indiai égalj ellenére halálaig járnai szokott.

A várt engedelem végre megjött; s a residens, ki utazónkról már előbb a legkedvezőbb jelentést tevé, bucsút véve több hónapos vendégétől, Princep Jakab híres calcuttai tudósak ajánlá őt, kinek Kőrösi számára már előbb azon ötszáz rupiát átküldötte volt, melyeket mulasztott idejének kárpótlásául a kormánytól elfogadni nem akart.

Calcuttában, hol őt híre megelőzte, szíves fogadás várta honfitársunkat. A tudósok, kik előtt Tibetben tett tudományos buvárkodásai ismeretesek valának, s a közönség, melyet rendkívüli életmódja s főkép Subhatuban mutatott önzetlensége érdekelt, egyenlő kíváncsisággal fogadták az idegent, s az ázsiai társaság tagjává nevezve, a méltánylat, melyet itt talált, némikép kipótolá azon nehéz áldozatokat, melyekkel azt megérdemelte. Egy nagy fájdalom vára azonban Kőrösire ez új körében, s mint később sokszor mondá: «életének legkeserűbb pillanatai azok, melyeket ez neki okozott».

Kőrösit Tibetbe való utazásra s e nehéz nyelv megtanulására némely tibeti s magyar szavak közt gyanított rokonság bírta, s habár későbben észrevéve a különbséget, mely a két nyelv közt létezik, csak azon reményben folytatá studiumát, hogy a tibeti irodalomban nemzetünk eredetére nézve felvilágosításokat találhat: mégis azon meggyőződésben fordítá annyi szorgalmat e tanulásra, hogy oly nyelvet tanul, melynek ismeretéhez más könnyebb úton jutnia nem lehetne. Midőn most Calcuttában fáradságának eredményeit más tudósokkal közlé, s tőlök hallá, hogy e nyelv, melynek megtanulására ő férfi erejének legjobb részét szentelte, a szanszkritnak csak romlott dialektusa; midőn meggyőződött, hogy azt, miért ő annyit szenvedett, sokkal könnyebben érthette volna el: szívet leírhatlan fájdalom tölté, s az erős férfiút, ki annyi szenvedéseket nyugodtan s panasz nélkül elbirt, e meggyőződés beteggé tette.

De Kőrösi nem tartozott azok közé, kiket a fájdalom földre sújt, s habár fölösleges fáradozásainak emléke lelkét keserőséggel töltötte el, miután tibeti grammatikáját

és szókönyvét az ázsiai társaság pártfogása alatt kiadta, újabb erővel fordult a szanszkrit nyelv megtanulásához.

Azon idő alatt, melyben munkái kiadásával foglalkozott, az ázsiai társaságtól felszólítva, egyszersmind e társaságnak 1100 kötetből álló tibeti kézirat-gyűjteményét rendezé a nagy orientalista, s ezen óriási munka, melyet tizennyolez hó alatt oly pontosan végze el, hogy minden kötet első lapján címét, foglalatjának rövid kivonatát diákül följegyzé, új alkalmat ada neki bebizonyítani azon önzetlenséget, mely őt jellemzé. — Princep ajánlatára — ki őt hív barátsággal követve, a mindennapi életben tapasztalatlant minden viszonyok közt segíté — a társaság, míg e munkát bevégezdi, havonként 200 rupiával akará megjutalmazni fáradozását, melyeket azonban Kőrösi minden szegénysége mellett sem fogadott el, kimondván, mennyire helytelen volna jutalmat elfogadni oly valamiért, mi neki magának annyira kedves, és mihez hogy engedelmet nyerjen, ha tehetné, kész volna önmaga havonként annyit fizetni.

Ekkor érkezett Calcuttába azon segedelempénz is, mely Kőrösi számára az 1830-iki országgyűlés alatt a hazában gyűjtetett. A pénzt magát, átadva Princep barátjának, azon időre tevé el, mikor majd honába visszatérend, hogy rajta ind könyveket s kéziratokat vásárolva, a hazának tudományos kincseket hozzon azon segedelemért, mely szemében csak azáltal nyert becsét, mert a hazából jött, s annak jeléül fogadható, miként neve nemzeténél nincs elfelejtve.

Kőrösinek nem volt szüksége segedelemre. Az ázsiai társaság épületében lakván az egyszerű férfiú, — ki rizszel s theával élt és szalmazsákon aludt, s nappal csak

ritkán hagyva el szobáját, dolgozott, — függetlensége érzében pótlékot talált a nélkülözésekért, melyeket szenvedett. De mennyivel közönyösebb vala minden anyagi szenvedések iránt, annyival nehezebben tűrt mindent, mi által büszkeségében sértve érezheté magát, — kevésbbé bántva, ha érdemei nem méltányoltatnak, mint ha jótétemények által magát önmaga előtt lealázva gondolá.

Jellemének ezen sajátságát látjuk a következő esetből: Princep, kire a hazájából nyert segedelempénzt bizá, jobbnak találván, ha az kamatozik, félig Kőrösi engedelmevel, félig nélküle, barátjának rá bizott tőkéjét egy calcuttai bankra bizá, mely rövid idővel ezután a többi indiai bankok nagy részével együtt megbukott; miután pedig ez alkalommal Kőrösi pénze is elveszett, Princep ajánlatára az indiai társaság honfitársunk egész veszteségét kipótolá. Az egész dolog hírlapok útján közöltetett s mindenki által jóváhagyatott. Csak ő maga, ki ezen adomány által magát sértve érzi, nem nyugodhaték meg ez eljárásban, és sokáig tartott, míg barátjának megbocsátá: hogy oly valaminek indítványozója volt, mi által becsületét sértve gondolá.

Tisztelet s méltánylat fogá körül dicső társunkat az angol-ind kormány fővárosában, s mind az ázsiai társaság tudós tagjai, mind a kormány teljes mértékben elismerék a rendkívüli férfiú érdemeit. Ő maga azonban elkülönözve a társaságtól, csak a tudományoknak élt. Magába zárkozottan, mintha nagy titkot rejtene, melyet senkivel közölni nem akar, idegen az idegenek között, csak ritkán s kevesekkel lépe közelebbi érintkezésbe. Princep holta után talán senki nem volt, ki őt barátjának nevezheté. Lelke előtt mindig távol hazája állott, előtte azon cél,

mely után hosszú vándorlására kiindult, s melyet elérni éltének végső reménye vala.

Így folytak évek nem szünő munkásság között, s Kőrösi teljesen birva már a szanszkrit nyelvet, átkutatva az arab, szanszkrit s tibeti irodalmakat, elkészülve érzé magát, s újra útnak indult. Meggyőződése szerint a dzsugur nép, mely Lassától kelet s észak felé Cham tartományban Khina határain lakik, vala az, melyet egész éltén át keresett, s melyben eldődeink ivadékait föltalálандja, s e vélemény, — mely részben nyelvrokonságon s azon meggyőződésen alapult, hogy a hunok, elhagyva hazájokat, Közép-Ázsiától távol kelet felé keresendők — új reményekkel tölté lelkét, s Lassa vala a cél, mely után a már ötvenedik évét túl haladt férfi ifjúságának egész lelkesedésével zarándokolt. Így ért ő 1841-ben márczius 24-kén Dardschilingbe, Sikken tartományába, hol az angol ügyviselő Campbell úr által szívesen fogadtatva, egy ideig, míg a lassai lámától tovább utazásra engedelmet nyerend, tartózkodni akart.

Kőrösi derült vala e napokban. Céljához közel érezvén magát, reménnyel s bizalommal tekinte a jövőbe, s úgy látszott, mintha elzárkózó kedélye, melylyel céljait máskor titkolá, megváltozott volna.

Elmondá Campbellnek egész életét, — a cél, mely után útra indult, a nehéz szenvedéseket, melyeken tudományos vizsgálatai közben keresztül ment, ismeretét, melyeket oly drága áron szerzett, s melyekért most végre elnyerendi jutalmát. Hisz ő céljához közelgett, miért titkolná tovább terveit, melyeknek létesítésében őt senki többé meg nem előzheti; miért nem vallaná meg, mennyire vágyódik ő is az emberek méltánylása után, — midőn

a ponton állt, hol hivatását betöltve fáradozásaiért dicsőség vár reá? — S ő nem csalódott: a fáradt vándor céljához ért.

Ápril 6-án Campbell úr Csomát betegen találta. — A Himalaya völgyeiben uralkodó veszélyes láz megragadta honfitársunkat, s az orvosi segedelem, melyet eleinte elfogadni nem akart, elgyöngült testét nem tarthatá fel többé. Ápril 11-én 5 órakor reggel, körülfogva Campbell, Griffin orvos s néhány dardschilingi angoltól, hunyt el fájdalmatlanul dicső társunk, s kinek szíve csak honáért dobogott, ki nemzete feldicsőítésének szentelte napjait, annak sírja fölött idegen nyelven egy angol mondá el dicséretét.

De midőn nagy honfitársunk halálára emlékezve szívünk fájdalommal telik el; midőn a gondolat, hogy e hazának egyik leghívebb gyermeke ott hamvad el, hol sírja fölött emléket nem emelhetünk, hová e hon gyermekei nem zarándokolhatnak, hol évekig talán soha egy magyar könyei sem fogják áztatni nyughelyét: ne felejtsük el azokat, kik társunknak pártolói, barátai valának míg élt; kik ha hazáját nem pótolhaták is ki, legalább enyhíték a vándor szenvedéseit; ne felejtsük azon dicső népet, melynél Kőrösi neve, ha nem is szeretetben mint nálunk, de tiszteletben fog maradni.

Dicsőn s fenségesen áll a britt Európa népei között. A világ öt része ismeri hatalmát, s lobogója uralkodva lobog a nagy tenger fölött; s mégis nem ez az, mi Albionnak legszebb dicsőségét teszi, mi neve említésénél minden gondolkozót önkénytelen tiszteletre bir. Az állhatatosság, melylyel szellemi célokért küzd, a diadalok, melyeket az emberiség s tudomány mezején kivívott; a rokon érzet, melyet minden való érdem. — mint Kőrösié,

— e népnél talál: ez az, mi nevét nagygyá s dicsővé teszi a világ népei között. — Az angol nemzet az, melynek Isten után a dicsőséget, mely Kőrösi érdemeiből ránk háramol, köszönhetjük. Teheránban Willok, Tibetben Moorcraft, Calcuttában Princep, Dardschilingben Campbell, — mindig s mindenütt angolok valának, kik honfitársunkat tanácscsal s jótettekkel segítették, kik azt, mit e haza dicső gyermekeért nem tehetett, vagy tenni elmulasztta, kipótolták; s habár a tibeti grammatika és szókönyv által Kőrösi lerotta tartozását, s pirulás nélkül fogadható el az idegenek jótéteményeit: csak kötelességet teljesítek, midőn társaságunk, midőn Kőrösi minden tisztelői, midőn egész hazám nevében nyilván köszönetet mondok e föld legdicsőbb népének azon pártolás- és segedelemért, melyet honfitársunk az angol nemzet egyes polgárainál és kormányánál talált.

S most sírjától tekintsünk vissza még egyszer Kőrösi életére. Midőn ő félig gyermek korában élte célját megválasztá: ki hitte volna akkor, hogy a határozat, melynek nagyszerűségétől csak a tapasztalatlan ifjúkor nem ijedne vissza, soha megváltozni nem fog? «Gyermek merész álmai», gondolák azok, kiknek az ifjú föltételét, nagyszerűsége miatt piruló arczczal elbeszélé; — «ha majd az élet tapasztalásai megismertetik vele a világot, s öngyengességét; szemei előtt e fönséges álm önként el fog oszlani.» — S nem volt-e igazságuk? Miként a felkelő nap a táj legmagasabb csúcsaira veti első sugarait: úgy ifjú képzetünk előtt létünk legemeltebb magaslatai tűnnek föl először, s valamint ritka, ki Kőrösi akkori korában elérhetlen célokat nem tűzött volna ki magának, úgy nincs, a mit a tizennyolcz éves ifjú föltételeiben bámulhatnánk;

egy gyermek merész álma vala az, mi akkor lelkét tölté. De midőn látjuk, hogy a gyermekálom nem oszlik el, hogy a férfi a gyermek ábrándjáról le nem mond, hanem egyenként legyőzve az akadályokat, szembeszállva minden veszélylyel, küzd, míg célját eléri, vagy a tusában elvész: nem telik-e lelkünk bámulással; nem érezzük-e, hogy azon hatalmasok egyike előtt állunk, kiknek nem a világ, hanem önszivők jelöli ki irányukat; kiknek a siker, melyet szerencse ad, s a diadal fénye, nem szükséges, hogy ragyogjanak? — Nem kell-e megvallanunk, hogy Kőrösi azon kevesek közé tartozik, kiknél, mint a zászlón czimere és színei csak akkor látszanak meg egészen, ha redőit ellenkező szél szétbontá, úgy a nem kedvező szerencse csak lelköknek rejtett szépségét tünteti fel; s ha van, ki honáért többet tett, nincs senki, ki a férfias kitartásnak dicsőbb példajaként állana előttünk.

«S vajjon nem tévedés volt-e az, melyet Kőrösi egész életén át követett», így gondolkoztak talán sokan, midőn Kőrösi távozásának híre a hazában elterjedt; «nem kell-e fájlalnunk, így elmélkednek talán sokan maiglan is, hogy ennyi tehetség, ennyi lelkesülés egy elérhetlen, sőt elérve is oly csekély hasznú célra fordított? Nincs-e a magyarnak elég tennivalója hazájában, a tudomány s művészet még elhagyott mezején, a közélet, polgárosodás nehéz, de dicső ösvényein? S ha Kőrösi óriási honszeretetével ide fordul, ha legyőzhetlen akarattal, melyet viszontagságok csapásai, mint a vasat, csak keményebbé aczéloztak, e termékenyebb térek egyikén működik: magának mennyivel több dicsőséget, a hazának mennyivel több hasznot szerezhetett volna fáradozásaival!» S talán nem csalódnak, kik így okoskodnak. Ki dicséret után vágyódik, az a

mindennapiság járt ösvényéről ne térjen el. Maradjon ott a poros uton, hol vele ezerek haladnak, s ha a célhoz, mely felé mind annyian fáradsz, előbb közelíthet, az utána lihegő csoport bámulni fogja a hatalmas járó, ki által megelőztetett, de kit legalább követhet. — Az ember isteneiben is csak önképe mását imádja, s esztelennek vagy szörnyetegnek hirdeti azt, kivel magát összehasonlítani nem lehet. — Kinek haszon kell, ki élvezni vagy legalább látni akarja a gyümölcsöket, melyeknek magvait elhinté: szűkebb körökre szorítsa vágyait. Munkáságának teljes sikerét csak az várhatja, ki azt kis célokra irányozá. Az út, melyen Körösi haladt, nem az, mely népszerűséghez, haszonhoz vagy élvezethez vezet. — De vajjon csak a pillanatnyi méltánylat, csak a haszon, melyet forint- s garasonként számolhatunk ki, mérlege tetteinknek? Ha úgy, akkor Leonidas dicső halála balgaság, akkor mindazok, kik nagy igazságokért koruktól nem méltányolva, sőt a tömeg gúnya közt véreztek el, — hasztalanul ontották véreket. Amaz az ellent nem tartóztathatá vissza hazájától, s látszólag hasznosabban cselekszik vala, ha bajnoktársait a hon más csatáinak tartja föl; ezek koruk eszméit vagy tévedésit védve, azon lelki erővel, mely nekik csak üldözést szerzett, tapsot s dicsőséget arathattak volna; s mégis ki kételkedik érdemeikben? ki merné mondani, hogy ők nem jól cselekedtek?

Valamint a hegyi patak, mely szikláról sziklára omolva magas vízesésekben a völgybe száll, sebes árjaival a hajót, mely rábizatik, széttöri, s rohanásának óriási erejével malmokat nem hajt, nem hasztalanul zuhant le magas helyéről, mert hatalmas szavával a teremtő nagyságát hirdeti: úgy vannak emberek, kiknek csak az

hivatásuk, hogy midőn nehéz pályájokon átfutnak, emberi természetünk egész nagyságát tüntessék föl. S nekik szép feladás jutott. Az emberi nemnek nem csak nagy tettekre, — melyeknek következéseit mindenki észreveszi, — hanem nagyszerű példákra is szüksége van, hogy a serdülő ivadék, maga előtt látva a férfiút, kinek követésére magát gyöngének érzi, fölfelé tekinteni, nemes czélokért lelkesedni, nekik áldozni tanuljon; s kinél ezt tehetjük, annak napjai nem hasztalan folytak el.

És vajjon nem ilyen-e Kőrösi is? Példája azon állhatatos kitarásnak, melyet csak a halál szakaszthat félben, de melynek irányát földi erő nem változtathatja meg, — példája, hogy nincs nehézség, melyet erős akarat legyőzni képes ne volna; példája mindenekelőtt azon lángoló honszeretetnek, mely minden valóban nagy s nemes tetteknek legtisztább forrása.

Igen, Kőrösi szerette hazáját, lángolóan mint kevesen, önzés nélkül, mint talán senki e világon. Oly korban születve, s oly viszonyok közt, hol az ifjú nagy cselekvésre tért nem látott maga előtt, midőn körültekintett, s népét halálhoz hasonló álomban látá: az erős ifjú lélek, tettek s áldozatok után vágyódva, elfordult a jelentől, s népe multjában kereste lelkesülése tárgyait. Honszeretet vala az, mi szivét földobogtatá. — Az erős magyar faj, mely Ázsia közepéből egy ezred előtt küzködve e földre jött, s erős karjával egy nagy hazát szerze gyermekeinek, nem veszhett el egészen. — Elgyengülve itt a hosszú küzdelmek után, tespedve béke közt, elfajulva annyira, hogy már nemzetiségét felejtni kezdi, ki tudja, talán a törzs, melynek véstől elkapott magvaiból egy ezredév alatt itt csak cserje nőtt, ott, Ázsia földjén megtartá

előbbi erejét, és szebben fejlődött régi hazájában, mint itt az idegen ég alj alatt? — Az ifjú lelkét nem ismert érzelem tölté e gondolatoknál, honvágyhoz hasonló, s mégis olyan, mely őt hazájában nyugodni nem engedé, mely őt messze ismeretlen országok felé vonzotta. És midőn a szegény székely diák, lelkének sugallatát követve, végre elhatározá magát; midőn ő, a magányos, vagyontalan, senki által nem segített ifjú, csak félig birva még azon előkészületeket is, melyek nehéz feladatának sikeres bevégzésére megkivántattak, fölköté úti saruit, hogy a világ más részében eldödeinknek egy ezred év előtt elhagyott lakhelyét fölkeresse, hogy honnmaradt testvéreinknek köszöntést hozzon egy ezred előtt kivándorolt véreitől, kik messze nyugoton nagyszámú, ha nem is nagy nemzetté nőttek; — hogy ha netalán szenvedés a magyar rendeltetése mindenütt, s eldödeink ivadékát is más népek által elnyomva, szerencse s dicsőség nélkül találná, a régi magyar törzsnek ágait elhozza magával, vagy letetepedjék ott s a miveltség, jólét s vallás apostola legyen köztök: nem a legnagyobb, a legtisztább honszeretet vala-e az, mi őt erre lelkesíté? S mi volt az, mi őt annyi sorhegyeken, vizeken, tengereken s miveltlen nemzetek országain átvezette, mi Kámán és Zsimkaz kolostorokban, hol annyi évekig a világtól elkülönözve élt, lelkét föntartá, mi az ötven éves férfiút arra bírá, hogy Calcuttát elhagyva, útnak induljon, ismét az egy, soha szem elől nem vesztett czél felé; mi adott erőt a férfiúnak, kérdem, ha nem honszeretete? Tán dicsőség utáni vágy? — Igen, Kőrösi vágyott a dicsőség után. Érezve, hogy éltét egy nagy czélnek szenteli, tudva, mennyit szenvedett ennek eléréseért; a tisztelet, melyben

neve az indiai tudósok közt állt, az érdek, melyet személye honában gerjeszte, jól esett neki nehéz fáradalmai közt. Nem áll senki oly magasan vagy oly alatt, hogy magát embertársaitól egészen függetlennek nevezhetné. Az erénynek kiváltsága, hogy mást nem kíván, mint mit tőle megtagadni nem lehet: tiszteletet; s dicső társunk nem volt közönyös az emberek méltánylata iránt. De vajjon a dicsvágy maga, mely oly tetteknél, melyekre pillanatnyi elhatározás szükséges, csodákat mivel, adhat-e erőt ennyi kitűrésre; a hiúság birhat-e valakit arra, hogy lemondva a közelebb fekvő dicsőségről, oly czél után fáradjon, melynek kivívása oly valószínűtlen? A dicsőség utáni vágy, maga azon ellenállhatlan szenvedély, melyet a tudomány egyesekben ébreszthet, ezeknek magyarázatára elégtelen. Ennyi erőt csak szeretet ad, ennyi áldozatra csak szeretet képes a világon, s ha azon érzeményt, melylyel hona iránt viseltetett, elveszszük, Körösi élete rejtély fog maradni előttünk; s ez az, mi emlékét örökké kedvessé teendi e hazában, mi által látszólag haszon nélkül lefolyt létére szívünk nagy reményekkel telik el; mert eszünkbe jut, hogy a hazának, melyet ekkép szeretni, a nemzeti-ségnek, melyért ennyit áldozni lehet, ha nagy multja nem, legalább jövője van.

S e gondolat emelje lelkünket dicső társunk emlékénel!

A mult homályban fekszik előttünk, s nem adatott talán senkinek fölemelni a fátyolt, mely nemzetünk eredetét takarja. Ki tudja? — Körösi talán elérte czélját. — Hazája dicső eldődeinknek, a hely, hol mindaz, mi fajunkból Ázsiában megmaradt, együtt van; a szent föld, mely után egész éltén át sovárgott: ott terjedt el talán

a vándor szemei előtt. — Egy völgy a nagy Himalaya áthághatlan havasaitól körülfogva, melynek földje egy ezred óta nem mivelve emberi kezektől, szabadságának egész erejével hajtja növényeit; hol csak a sas, ha sziklán rakott fészket körüllegi, csak egy távol vízesésnek vagy a nyári vésznek szava szakítja félbe a nagyszerű csendet: talán ez bölcsője nemzetünknek; — vagy Ázsia véghetlen pusztáinak egyikén, hol most a karaván szomorúan folytatja útját, hol az embereknek nyoma eltűnt s csak itt-ott egy halom, — mely után a vándor útját irányozza, s melyet a karaván vezetője sírhalomnak mond, — emlékeztet a természet urára: talán ott fekszik régi hazája nemzetünknek. De midőn Körösi e tájakon áthaladt, s leülve a sziklák egyikére, melyek az eltűnt nép által hőseinek emlékül emeltettek, szívét gyorsabban érte dobogni; midőn a zöld kun halmok egyikére felmenve, a körülte terjedő nagy pusztaságnak közepette egy magyarázhatatlan érzés őt nemzetére, az elhagyott s az elérhetetlen hazára emlékezteté és szeméi könybe lábadtak: ő nem sejtíté, hogy lábai eldődeinek szent porát tapossák, hogy a cél, mely után szive oly hatalmasan vágyott, e néhány sírhalom! S az utas újra föl-köté saruit, újra elindult éltének nagy célja felé, melynek elérését talán csak azért tagadta meg végzete, hogy példáján eszünkbe jusson, miként munkásságunk tere nem a múltban, hanem a jövőben fekszik; miként nem eldődeink nagy neve, nem vérünk nemessége, hanem tettek emelhetik a magyart azon nagy népek sorába, melyeknek neve e földet dicsőséggel tölti el.

Népünk eredete örök homályban fekszik előttünk. Nemzetünk múltjából ismerjük az egyes nagy erények

példáit, s azon szenvedéseket, melyeknek sebhelyeit hordani dicső — de nem ismerünk oly tetteket, melyekre hivatkozva mondhatnók, hogy fajunk nagy hivatást töltött be. — Tekintsünk körül e hazában! és vajjon, ha sorsunk úgy akarná, hogy — mint eldődeink régi lakhelyeikről, úgy mi is e földről hatalmas ellenek által elüzetve, más éghajlat alatt keresnénk hazát, és egy ezred után unokáink egyike, mint Kőrösi, eldődeinek lakhelyét keresve, jönné vissza Magyarországra: föl fogná-e találni nyomdokainkat? E hazának terjedt határain hol van a nagy nemzeti emlék, mely még romjaiban is méltóan föntartaná nevünket? Hol az eszme, melylyel az emberi nem eszmekincsét mi gazdagítottuk? Melyik a nagy felejthetlen eredmény, melyet küzködve mi vívtunk ki? — Annyi századot töltöttünk e földön, s utódunk áthaladva határain, csak egy nagy pusztaságot, vagy más népek teremtéseit fogná találni utánunk!

A mult szomorúan, fény nélkül fekszik mögöttünk; forduljunk azért kettős lelkesedéssel a jövő felé, s lelkünknek adjon erőt azon meggyőződés, hogy a magyar dicsőségének korát túl nem élte még! Szép, nagy ősök emlékeire visszatekinteni; szép, oly fajból származni, melynek neve a világot dicsőséggel tölté el; de nagy tettekben meghaladni eldődeit, nemesíteni azok emlékét, kiktől származánk: ez szebb, dicsőbb hivatás; s mi nem panaszkodhatunk, hogy nemzedékünknek nem ez a feladás jutott.

De midőn lelkünk nemzetünknek dicsőbb jövője után sovárog, midőn forró imával fordulunk Istenünkhöz, hogy végre, annyi szenvedés után, megadja népünknek azt, mit oly régen várunk: ne feledjük el soha,

hogy a hon szebb jövője csak nagy tettek jutalma lehet; hogy nagy czélok elérésére nemcsak lelkesedés, de kitartás s állhatatosság kell, — kitartás, milyenek példáját Kőrösi életében látjuk, s mely őt, ha azon czélhoz nem is, mely után kiindult, s mely talán elérhetetlen vala, de legalább azok sorába vezette, kiknek a jövő megadja koszorúit.

Messze tőlünk, a világ egy más részében, ott, hol a Himalaya emeli hótakart bérceit, pihen most a zarándok, hosszú vándorlása után. — A szív, mely oly erősen dobogott honáért, idegen földben hamvad el, s maga a fű, mely pora fölött nő, idegen formájú; de Kőrösi emléke itt él közöttünk, s míg lesz szív e határok közt, mely hazája nevével feldobog, míg a magyar nemzetiségéért lelkesülni tud: dicső emléke fenn fog maradni közöttünk. Adja az ég, hogy életének példája állhatatosságra s férfiúi kitartásra serkentse e hon gyermekeit; hogy neve, mely nemzetünk emlékkönyvének egyik legszebb lapján áll, mennél többeket intsen arra, hogy a jövő kor csak ahhoz hű s állandó tiszteletében, ki hiven s állandóan meg tudott maradni azon ösvényen, melyet munkásságának választott.

GRÓF DESSEWFFY JÓZSEF

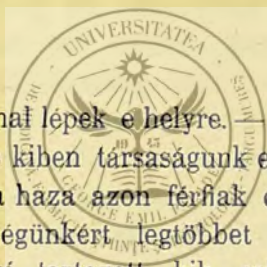
ELMONDATOTT
A M. T. AKADEÉMIA XIII-DIK KÖZÜLÉSÉBEN

1844. DECEMBER 26.

PROF. DR. JÓZSEF DESSHWART

Megjelent a m. tudós társ. évkönyvei VII. k. 134—148. lapján.

Mély fájdalommal lépek e helyre. — A férfiú, kiről szó-
lani fogok, s kiből társaságunk egyik legszeretetre-
méltóbb tagjától s a haza azon férfiak egyikétől fosztatott
meg, kik nemzetiségünkért legtöbbet s legállandóbban
fáradtak, azok közé tartozott, kik, midőn az irodalom
mezejére léptem, erőmet tanácsaikkal pótolák, s első
gyenge kísérleteim után elcsüggedni nem engedének.
Vesztettem benne, ha a nagyérdemű irányában e szóval
élni szabad, egy barátot, s kétszeresen érzem föladatom
nehézségét, midőn most e férfiú érdemeinek méltánylata
kivántatik tőlem, kinek nevénel inkább könyeket, mint
szavakat találhatok.

De ne féljenek azért tisztelt hallgatóim, hogy
érzelmeim által elragadva, a kép, melyet társunkról
adandok, csak személyes tiszteletemnek lészen emléke.
Nem hogy elhunyt társaink általunk magasztaltassanak,
hanem hogy emlékek körünkben megújíttassék, ez célja

emlékbeszédeinknek. S Dessewffy József nem tartozik azok közé, kiket magas alapra szükséges állítanunk, hogy tiszteltessenek. Nála, minél közelebb marad hozzánk, minél inkább láthatjuk egyes vonásait: annál inkább érezzük veszteségünket, s csak igazság az, melylyel neki, s minden jobb férfiúnak, tartozunk. Boldog, kinek sírja fölött e kötelesség teljesítése a barátoknak is oly könnyűvé válik, mint ez esetben.

De mielőtt életének rövid leírásába ereszkedem, legyen szabad egy tekintetet vetnem azon korra, melyben elhunyt társunk az életbe lépett, s mely egész munkásságának irányát elhatározza. Az utókor, mint mondják, igazságos; de csak akkor, ha valamint a multnak küzdelmein kívül áll, úgy eltűnt időknek férfairól ítélve, magát a pillanat eszméi és szenvedélyei által elragadtatni nem engedi, és nem feledi el, hogy csak azok érdemlik az utódok tiszteletét leginkább, kik saját korukban leginkább megfeleltek hivatásuknak. Úgy is, ha van kor, melyre visszatekinteni hazánkban vigasztaló, ez azon időszak, mely századunknak Dessewffyt s csaknem mindazon férfiakat szülte, kikre méltó büszkeséggel tekinthetünk.

Ki nem ismeri a XVIII-ik század roppant hatását? E század, mely utolsó tizedéig a tett mezején nagy férfiakban oly szegény, s ha az eszmék világát tekintjük, oly gazdag vala; mely a mult mohos maradványait az állam külformáiban féltékenyen megőrizve, e formákon kívül nem tisztelt semmi egyebet; melynek kezdetén XIV. Lajossal, végén a francia forradalommal találkozunk: e század nagy s elhatározó befolyást gyakorolt hazánkra is. Csakhogy e befolyás nálunk Európa más országaitól egészen különböző vala. A nemzetiségnek érzete, mely a

XVIII. században Európa más népeinél az állam fogalma által háttérbe szorított, nálunk ekkor még nem vesztett el semmit élénkségéből. Ennek okát hazánk sajátságos helyzetében találjuk.

Az alkotmányos formák, melyek még a XVIII-dik század előtt csaknem minden nyugot-európai országban eltöröltettek, nálunk föntartották magokat, s habár a nemesség szűk körére szorítva, legalább azt eszközölték, hogy e hazában senki XIV. Lajossal elbizottan nem mondhatá «a z á l l a m é n v a g y o k»; s a vallás — mely, mint minden eszme, csak addig erős, míg felsőbbiséért küzd, s mely azért, mióta a westphaliai békekötéssel a reformatió nagy műve bevégeztetett, más népek állami életére befolyást többé nem gyakorolt, — hazánkban még mindég mint az alkotmányos élet egyik fő tényezője jelenik meg. Nálunk, hol több vallásfelekezetek között egy sem oly erős, hogy másokat elnyomhasson, és egy sem oly gyöngé, hogy tökéletes egyenlőséget ne követeljen, a vallási surlódások, melyek ily viszonyok között elkerülhetetlenek, fentarták a vallásos érzelmet, s a kor felvilágosodása csak azon gyűlöletet szüntetheté meg, melylyel a felekezetek egykor egymás ellen küzdöttek; s ha ezekhez hozzá vesszük, hogy a különbség, mely míveltségre nézve minden nép felsőbb s alsó osztályai között létezik, hazánkban, melynek felső osztályai a külföldről vevék nevelésöket, még nagyobb vala, mint más országokban; s hogy az úgynevezett harmadik rend, mely máshol míveltségben a felsőbb, jogállapotában az alsóbb néposztálylyal hasonló helyzetben állt, nálunk hiányzott: nem fogja senki bámulni, hogy a XVIII-ik század mozgalmi, irányi hazánkban egészen más irányban hatottak, s a szabadság és egyenlő-

ség eszméje helyett csak az ősi alkotmány s nemzetiség iránti buzgalmat, a vallási közönyösség helyett, mely az egész civilisált világban általánossá vált, csak a vallások egyenjogúsága utáni törekvést idézték elő; míg azon eszmék, melyek Franciaországot alapjaiban megrendíték, nálunk csak a míveltebb osztályoknak egy kis része által, mint egy távol jövőnek eszményei, karoltattak fel.

Ezen okok magyarázzák hazánknak különös helyzetét a XVIII. század vége felé; de mi a század utolsó éveiben hazai mozgalmainkat előidézte, s azoknak jellemét elhatározá, az József császár eljárásában kereshető. Az általános újítási vágy, mely a század közepe felé, Portugáltól Dániáig, Európa csaknem minden országait megragadá, s fejedelmek s államférfiak által az absolutismus érdekében használtatott fel, nem hagyható érintetlenül Józsefet, a jóakarató osztrák fejedelmet sem; s ha akkor, midőn más kormányok elfeledve, hogy azt, minek semmi határai nincsenek, védelmezni nem lehet, saját korlátlan-ságok érdekében, a nemesi s egyházi rend kiváltságai ellen felléptek, ő is azon egyetlen alkotmány megsemmisítését tűzte ki céljául, melyet birodalmában talált, s oly korban, midőn a nemzetiségek, fejedelmek s philosophok által egyaránt ostromoltattak, azon nemzetiségnek, mely hazánkat többi tartományaitól elkülönzé, hadat izent: az igazságos jövő ebben csak a császár helyzetének természetes következményeit láthatja. — — — Nemzetiségünk rég nem mutatta életének jeleit. A magyar nyelv a nép körébe vonulva, magyarok által minden országos dolgok vitelére alkalmatlannak nyilvánított; ő, az idegen, miként tisztelhetné azt? Az alkotmány csak néhány százezernek kiváltsága vala, miért ragaszkodnék ő abhoz, mi nemes

czéljának, a mint gondolá, útjában állt, s a nemzetnek úgy is csak a szabadság nevét tartotta föl? — De hála a Mindenhatónak! ő csalódott, midőn nemzetiségünket halottnak gondolá: csalódott, midőn azt hivé, hogy ott, hol századokig alkotmányos élet létezett, s a szabadság neve a nép szájában forog, az alkotmány változása a korlátlan hatalom érdekében történhetik, s hosszú törekvései nagy, de egészen ellenkező eredményeket idéztek elő, mint melyeket czélzottak.

A diák nyelv ledöntött uralma fölött föltámadt a magyar, s az egyenlőség tanai, melyek a trónról hirdettek, visszhangra találtak millió kebelben; de az egyenlőség utáni vágygyal a szabadság emléke emelkedett, és a nép nem látta át, hogy az új-kor eszméi, melyeknek létesítését a császár megkísérelte, kevesebbé üdvösek, ha azoknak létesítését maga a nemzet tűzi ki magának feladásul. Valamint a szándék nemes, valamint a tettek merészek valának, melyekkel a császár a magyar alkotmány s nemzetiség ellen föllépett: úgy nemes vala az ellenszenv, férfias az elhatározás, melylyel a nemzet tulajdona mellett föllépett, s midőn a császár sírjába szállt: a nemzet, melyet szunnyadva talált, ébren állt sajátjának védelmére.

Ily viszonyok közt foglalá el II. Leopold a magyar királyi széket, ily viszonyok alatt nyílt meg az 1790-ki országgyűlés, s a nemzet soha szebb reményekkel nem nézett a jövőbe. A királyi széken a századnak egyik legkitünőbb s bizonyára legmíveltebb fejedelme, a hazában oly nép, mely büszkén emlékezve egykori nagyságára, a szabadság becsét most annyival inkább érezé, mert alkotmánya megtámadtatott, — s mely között a haladásnak czélját tisztán talán kevesen láták át, de melynek soraiban

alig találkozott, ki a haladásnak szükségét ne érezte, s kinek keble nemes lelkesedésben ne emelkedett volna. E fontos, hazánknek annyit ígérő pillanatban lépett Dessewffy József a közéletbe. Hosszasabb valék, mint némelyek talán szükségesnek tarták; de oly férfiú életét, ki egész munkásságát hazájának szentelé, hazája kifejlődésének történetétől elválasztani nem lehet; s valamint aggkoráig minden, mi e hazában történt, Dessewffy fogékony lelkére hatást gyakorolt: úgy kérdésen kívül az 1790-iki időszak vala az, mi egész életének irányát elhatározta.

Egy régi családnak ivadéka, oly házban nevelve, hol nyolcz éves koráig idegen nyelv nem hangzott ajkairól, később Kopy által azon klasszikus tanulmányokra oktatta, melyek még agg napjaiban élte fő gyönyöreit képezék, s melyek által a gyermek nemes hajlamai jókor vezettettek a polgári erények tiszteléséhez. Dessewffy, a tizenkilencz éves ifjú, miként maradhatott volna érintetlenül a nagy mozgalomtól, mely között az életbe lépett? Mi, kik őt élete későbbi korában láttuk, kik a meleg részvétnek, melylyel az agg e haza kifejlődését vég napjáig követte, anynyiszor örültünk, — kik ismertük benne azon optimismust, melynek forrása a szív, s melyet ősz hajakkal megtartani csak a legnemesebb természeteknek adatott: nem képzelhetjük-e a lelkesedést, mely e költői keblet akkor megragadta, midőn körülötte e hazában minden szív erősebben dobogott, minden kebelben nemes lelkesedés szólalt föl? midőn az, miről az ifjú álmódott, egy egész nép reménye vala, s miről mint férfiú, életének minden tapasztalásaival, alig birt kételkedni. Ő, ki már gyermekéveiben családi emlékei között a hon eltűnt dicsőségéről álmódzott, ki

mint 1827-ben irt rövid életrajzából látjuk, még iskolaévei alatt észrevév a különbséget, mely azon elvek, melyeket tanul, s azok között, melyeket honában alkalmazva lát, létezik, s ki most csak a nemzetiség iránti buzgalmat, csak az emberi jogok hirdetését hallá maga körül, miként ne merült volna egész lelkével a mozgalomba, mely akkor a hazai életnek minden ágait megragadta, s őt azzal a kilátással kecsegteté, hogy a nagy feladásban néki is dicső napszám jutott?

Az alkotmányos élet, a nemzeti nyelv, az irodalom, maga nemzeti öltözetünk — nem volt semmi, miben a magyar magát az utolsó kormány által megtámadva ne látta volna, s minek oltalmánál most nemes lelkesedésre nem gerjedhetett; nem volt mező, melyen magát a hazafiúi cselekvésre felhíva ne érezte, melyen oly ifjú, mint Dessewffy akkor, szép feladását ne találta volna fáradozásainak.

De ezen általános lelkesedés időszaka nem tarthatott sokáig, s kik e nagy mozgalmat nyugodtabban tekinték, jókor sejdíteni kezdék: hogy még hosszú küzdésre, sok zajtalan munkára lesz szükség, mielőtt hazánk az akkor oly közelnek látszott czélt elérheti.

Mig hazánkra József absolutismusa nehezedett, s a nemzet szabadsága tüzetett ki zászlóul, addig azok, kik alkotmányos kiváltságaik s nemzetiségök sértését fájlalák, és azok, kik az új-kor eszméiért lángoltak, e zászló körül csoportozva egy összetartó pártnak látszottak. De a párt, mely közös megtámadás ellen alakult, mihelyt ez megszűnt, nem járhatott többé egy ösvényen; s a közös jelző nem takarható el az óriási vélemény-különbségeket.

Ily viszonyok közt az 1790-iki időszak az alkotmányos élet terén nem szülhetett nagy eredményeket.

Néhány törvény, melyben minden párt, föntartva elveit, a kérdéseket inkább elhalasztá, mint eldönté, néhány országos választmány munkálatai, — ez minden, mit az oly lelkesedéssel föllépett korszakból megtartánk. A hazai nyelv kevesektől ismerve ismét elhagyatott, az irodalom iránti buzgóság megszűnt, a magyar ruha ismét letéetett, s a lelkesedés után látszólag csak azon lankadság maradt vissza, mely nagy felgerjedésre mindég következik. S Dessewffy először életében érzé a csalódás keserűségét, mely nélkül senki, ki politikai pályára lépett, sírjába nem szállt még.

E szomorú napokban hány nem mondott le büszke reményeiről? Hány nem esüggedett el hazája jövője fölött? Ily viszonyok között csak erős szeretet tarthatja fönn hitünket, s az kevésnek adatott!

De voltak ilyenek e hazában akkor is, kik hinni nem akarák, hogy az, miért keblök oly melegen érez, a haza, csak egy nagy halott; s kik látva az érzéketlenséget, melybe a nemzet rövid felgerjedése után ismét süllyedett, azért nem kevésbbé bátran hirdeté, hogy csak alszik, s kortársaik kaczagása közt feltámadásáról szóltak. S ha e haza valaha eléri a czélt, mely után annyi kebel sovárogo: valóban azokat illeti a dicsőség, kik, mint Dessewffy, elég erősek valának föntartani hitöket a kételkedők között; s kiknek reménye, midőn azt mások elveszték, csak azon föltétellé változott át, hogy mit a sors kedvező hatalmától várniok nem lehetett, azt önerejükkel küzdjék ki; a dicsőség azoké, kik nem estek kétségbe hazájok fölött.

A kilátások, melyekből hazánknak politikai ujjászületését józanon várni leheté, az 1790-iki országgyűlés után megváltoztak. Az egyenlőség eszméje, mely e hazában

a nép miveltebb osztályainál tovább akkor még nem terjedt, mióta a francia forradalom e fellengző tanait oly szörnyen valósítá, elveszté pártolóit; és azok is, kik alkotmányunk hibáit átlátva, javítása után sovárogtak, elismerék, hogy mielőtt politikai ujjászületésünk lehetséges, főkép nemzetiségünkre nézve még erősbülnünk kell, s így a hazai nyelv művelése lön a czél, melyet a kevés, de buzgó polgárok, kik bizalmukat a haza jövőjében nem veszítették el, maguknak a jelenben kitűztek; a hazai irodalom lett azon kör, melyre egész munkásságukat fordíták.

E térre a politikai vélemények különbsége nem terjedett ki, e pályán a fordulat, melyet a francia forradalom későbbben vett, senkit nem ijeszthetett vissza; itt mindazok, kik nemzetiségök nyomorult állását érzeni képesek voltak, együtt járhattak; s ha nemzetiségünk jelenleg szilárdabban áll, azon férfiak kitartásának köszönhetjük azt, kik taps s méltánylat nélkül, majdnem észrevétlenül, egy új nyelvet teremtenek nemzetünk új életének.

Ezen férfiak egyike Dessewffy József. A tudományos műveltség, melyet Kopy nevelésének köszönt, — az élvezet, melyet még gyermekkorában a régiek nagy műveiben talált, jókor érezteték vele írói hivatását, s midőn az 1790-iki lelkesültség elhallgatott, ő, kinek nemes lelke e hon jövőjén kétkedni nem tudott, honi irodalmunkat jelölé ki azon pályául, melyen haladni fog, s melyen Ciceronak a vénségről írt könyvei lefordítása által első kísérleteit tevé.

És nem is a rideg politikai pálya vala az, mire Isten e férfiút teremté. Tanultabb s mélyebb belátású, semhogy itéleteiben egyoldalú lehetne, igazságosabb, semhogy az érdemet, mely ellene harczban áll, el ne ismerné, lelke-

sedve mindenért, mit szépnek s nemesnek ismert, ragaszkodva a multhoz nagyszerű emlékeiért, vágyódva a jövő után, melyből eszményeinek létesítését várta a költő, ki mindent magasabb szempontból tekintve, felfogta, hogy az, mi ellenét tette buzditja, talán nemes indulat vala s azért könnyen megbocsátott: miként szolgálhatott volna politikai pártok vezetője- vagy eszközeként? Gyöngédebb, semhogy akaratát minden eszközzel kivinni tudja, és szilárdabb, férfiasabb, semhogy meggyőződését pártjának alája rendelje, nem eléggé hiú, hogy érzelmeit dicsvágyának feláldozza, s büszkébb, semhogy önbecsülését mások magasztalásáért fölcserélné: ő a poros arenára, melyen nemzetek sorsa fölött küzdenek, nem való volt. A tulajdonokból, mik a politikai életben embert nagygyá tesznek, Dessewffy csak a szeretetet bírta, mely honának mindent feláldoz; a gyűlölet hatalma hiányzott e kebelben, s nekiobb vala a tudományok s művészet csöndes körébe vonulni.

Ez azon kör, hol a gyöngeségig nyájas s fogékony férfiú ifjúságától fogva élte végnapjaiig tántoríthatlan szilárdsággal működött, — s melyen, ha neve valaha ellelejtetnék is, legalább munkásságának hatása nyelvünkkel együtt fön fogja magát tartani, nem azon hatás által, melyet egyes művei, hanem azon befolyás miatt, melyet összes tevékenysége előidézett. Vannak korszakok, melyeknek nehézségei ellen a legnagyobb tehetség hasztalanul küzdődik, s ilyen vala az, melyben Dessewffy az irodalmi pályára lépett. Oly kortól, midőn a költőnek, hogy érzelmeit kimondhassa, még szavakat kelle teremtenie, — melyben egy általános, mindenkit egyenlőn megragadó érzelem vagy eszme, mely a költőt dalra lelkesítheté, nem

létezik, s az, ki mégis lanthoz nyúlt, nem talál sziveket, melyek dalára földobogjanak: oly kortól, minő az vala, melyben Dessewffy fellépett, nem várhatunk irodalmi remekket. — Nyelvünk ujjáteremtése, lerakása azon alapoknak, melyeken idővel nemzeti irodalmunk felépülhessen: ez azon nehéz feladat, mely e kor férfainak jutott; s ki irodalmunk történetét ismeri, nem fogja tagadni, hogy a nemes izlés, mely Dessewffy minden műveit jellemzi, irodalmunkra oly hatást gyakorol, melynél nagyobbat Kazinczyk munkásságán kívül hazai íróink között talán senkinek nem köszönhetünk.

Mint akkor a jelesebb ifjaknak nagyobb része, úgy ő is közhivatalba lépett. Midőn azonban Fiuméből, hol a kormányzéknél alkalmaztatott, a magyar kancelláriához való áttételéért folyamodott, s ezen kívánata nem teljesített: fájdalom nélkül tette le rövid idő után hivatalát, melyet nem nagyra vagyásból keresett, s mely előtte becsét elesztette, mert, mint rövid életrajzában mondja, «Hamar átlátá: mennyiszer öli meg közgazgatásunknál a forma a dolgok lényegét, mennyiszer kerestetik több fontosság az irományok terhében, mint a dolgok végrehajtásában», és azon évek, melyeket ezután munkás nyugalomban testvére falusi lakában töltött, saját állítása szerint, a legboldogabbak valának, melyek neki életében jutottak.

De ha senki nincs, ki a családi kör boldogságát s azon élvezeteket, melyeket a tudományok körében találunk, nálánál inkább ismeré: ő nem tartozott azok közé, kik visszavonulva önzésük szűk körébe, részvét nélkül tekintik a világot, megelégedett nyugalommal nézhetik tűz-

helyökről mások szenvedéseit, csak a vész az ő körüket ne dülje fel. Szive nem vala ily önzésre alkotva, s midőn 1795-ben a hazát ellenség fenyegetvén, nemesi fölkelés rendeltetett, az ifjú tudóst Szabolcs nemes seregének választott vezérei között látjuk, készen eldődei példáját követni, kikből a mohácsi vésznapon huszonhat, Mária Terézia alatt csak egy háborúban tizenkilencz vérzett el a haza zászlói alatt. A nemsokára bekövetkezett béke nem engedé, hogy társunk e mezőn babérokat arasson, s így miután családja s barátai kérésére újra közhivatalra ajánlkozván, szolgálata nem kivántatott, ismét falusi magányában látjuk őt, melynek csöndes örömeit apjától rámaradt házi gondok zavarták ugyan, de a nélkül, hogy irodalmi munkásságát akadályoztatták volna.

A kit azonban egykor gond nélkül élvezett örömei vissza nem tartóztattak attól, hogy a haza első szavára fegyvert ragadjon, azt házi gondjai, s a feladat, melyet magának kitűzött, hogy ősi vagyonát helyreállítja, szinte nem tarthaták vissza a mezőtől, melyen hazája szolgálatát kívánta; s 1802-től fogva 1830-ig azon kevesek közt találjuk őt, kik a törvényhozás és a megye körében nemzetünk jogai s hazánk függetlensége mellett küzdöttek, s kiknek az ősökről ránk maradt szabadság és nemzetiségünk fentartását köszönhetjük. Házi boldogsága, melyet 1806 óta páratlan jellemű nevének karjai között élvezett, csak nevelé hazafiúi buzgóságát, s négy gyermekének látása csak egy mindig megújult intés vala, hogy nekik dús vagyon helyett egy szép nevet s élete példáját hagyja oly örökségül, melyet a sors csapásai elrabolni nem képesek. A férfiú, élete teljes erejében, s az agg, midőn öszülő fürtökkel már sírjához közelgett, egyenlőn küzdött e magas

czéljáért, ellankadva testében, de nem a buzgóságban, melylyel e pályára lépett.

Nincs helyén, hogy törvényhozásunk újabb történetén átfutva, csak röviden is elsoroljam a lépéseket, melyekkel alkotmányos kifejlődésünk felé e században haladtunk; hogy elmondjam a veszélyeket, melyek szabadságunkat fenyegeték, a küzdelmeket, melyeknek fönmaradásunkat köszönjük. De kik ezeket ismerik, tanuságot tehetnek, miként azok között, kik akkor honunk érdekeit védék, nincsen, ki lelkesedésben vagy állhatatosságban Dessewffyt meghaladta, s családja személyes érdekeit hazájának több örömmel áldozta volna fel; nincsen, ki nemzetiségünkért többet és nagyobb sikerrel fáradozott volna, mint ő; s azért nincs, ki érdemesebb volna, hogy iránta a jövő lerója tartozásait a multnak, mely alatt néma fáradozásai csak közönyösséget s néha gúnyt találtak. S vajjon bámulhatjuk-e, ha a férfiú, ki annyi even át alkotmányunk s nemzetiségünk megszilárdításán dolgozott, midőn 1825-ben ősi alkotmányunkat, s 1830-ban nemzetiségünket biztosítva látta s az ifjabb nemzedék új czélokot tűzött ki: ezeknek kivívásában részt venni nem akart, sőt mivel nemzetiségünk biztosítását alkotmányunk változatlan fön tartásában kereste, ezen törekvések ellen nyilatkozott. Fájhatott, hogy azt, kit annyira szerettünk, politikai elleneink között kelle látnunk; de vajjon még ez is nem növelte-e inkább a tiszteletet, melylyel iránta viseltetünk? mert csak azt bizonyítá be: hogy e férfiú azok közé tartozik, kik eszméknek s nem pártoknak hívei, s kik meggyőződésöknek, valamint a hatalom kegyét, úgy a nép tapsát is készek föláldozni. Hogy korának siető haladását követni nem tudva, pártjától elmaradt, abban sorsa közös

majdnem mindazokkal, kik közdolgokban átalakulási korszakokban vesznek részt; de nemes sajátja, hogy meggyőződéseinek védelmében soha nemtelen eszközökhöz nem nyult, s hogy, midőn kifáradva, a munkás élet színhelyéről visszavonult, keserőség nélkül tudta látni, miként helye mások által töltetik be, — örülve minden lépésnek, melyet hazája előbbre tett, habár e haladás közben a nyomok eltiportatnának, melyeket ő maga után hagyni remélt.

De az nem méltányolhatja Dessewffyt igazán, ki őt csak a politika s az irodalom mezején ismeri. E nemes kedélynek kincsei csak házi körében tűntek fel; s ki őt itt látá, nem fogja soha feledni a jótékony befolyást, melyet Dessewffy személyisége rá gyakorlott. Hány van közöttünk írók közt, kiket példája, kiket az ő bátorító szavai buzdítottak, hogy pályánkra lépjünk, és azon, minden nehézség daczára, megmaradjunk? Hány tisztelé benne mesterét, kinek példájából kerülni tanulta azt, mi a művészetet előli, minden aljasságot? Hány van, ki ha később közméltánylatot szerzett magának, hálával emlékezik vissza, hogy az első, ki őt méltányolta, Dessewffy volt, a szeretetreméltó férfiú, kinek szíve irigységet nem ismert, ki csak a küzdés között, s nem midőn a jutalmak osztattak, érzé versenyzésre fölhíva magát.

Ki nem emlékezik e nyájas férfiúra, ki nem nélküli e szelid arcot, mely nem muló ifjúságban mosolygott ezüst fúrtei alatt? Ki felejtheti szavának szelid hangját, melyben a multnak emlékeit vagy a jövő reményét, baráti tanácsokat, vigasztalást, vagy meleg részvétet, de soha egy keserű szót, soha semmit nem hallottunk, mi érzelmeinket sértheté? Ha vendéges házához jövénk, — hol a gazda meleg kézzoritása s azon szivesség fogadott,

melyet utánozni nem lehet, — s a gazda kertébe vezetett, s a fák árnyéka alatt, melyeket maga ültetett, élte nek multjáról szólt, a feltételekről, melyekkel a világba lépett, s melyek lelkét a mindennapi élet terhei alatt fentarták, — a sok szeretetről, melyek minden csalódások között mégis teljesedtek; vagy ha a faluba mentünk, mely házá-tól távolabb állt, de nem annyira, hogy lakói minden bajaikban jóltevőjüket föl ne keressék, s a földmivelő, ki háza előtt a nap meleg sugárit élvezé, kalapját levéve áldást mondott az átmenőre; a gyermekek, elhagyva játékaikat, kezei körül tolongtak, s mindenütt, minden szóból, minden mozdulatból látszik, hogy a kötelék, mely e férfit jobbagyaihoz fűzi, nem a törvényben, hanem a szivekben létezik; — vagy ha a mezőn jártunk körül, melynek egyik felén a szabolcsi róna terül el, a másikon a tokaji s borsodi hegyek emelkednek, s ő a zöld síkon jártatva tekintetét, az időkről szólt, midőn a fák viragozók lesznek, s e haza néma pusztáit egy munkásságában gazdag, szabadságában büszke nép fogja betölteni és a remény, melylyel hazájának távol jövőjéről szólt, az agg férfinak arcját lángba borítá: nem érzettük-e ellentállhatlanul vonzódva magunkat a férfiúhoz, ki azt, mi után vágyódni érdemes, soha nem a föld porában kereste; kivel a szeretet, melyet talált, elfelejteté csalódásait, ki, mint kertjében, úgy az életben, a felnőtt fák árnyéka alatt elefelejtheté, mennyi csemetét ültetett, melyeknek reményzölden kihajtott levelei nem tarták meg ígéretöket; nem érzettük-e jobbaknak, nemesebbeknek magunkat társaságában, lelkesítve, hogy mi is mint ő, önösségünk körén kívül fekvő célokat tűzzünk ki munkásságunknak; hogy mi is életünk alkonyán még jövőt lássunk magunk előtt, melyet reményeinkkel elfoglalánk.

Engedelmet, t. hallgatóim, hogy midőn a férfiúról szólok, kit a haza a politika s irodalom mezején tett szolgálataiért tisztel, nem hallgathatom el emlékeimet, s országos érdemeit elsorolva, nem hallgathatom el a szeretetet, melyet iránta érzek, a köszönetet, melylyel résztvevő barátságáért mint ember, segítő tanácsáért mint író tartozom. Emlék azon szeretet is, melyet emberek keblében magunk után hagyunk, s én a dicső elhunytnak ez egyet legalább felállíthatom.

Igen, szeretet vala az, melyet Dessewffy mindazokban, kik őt közelebről ismerék, gerjesztett. Tiszteltük érdemeit, örvendénk nyájas beszélgetéseinek, bámultuk tehetségeit, irigyeltük az optimizmust, melylyel még az agg férfiú az életet s embereket tekinté, s mely csak a legnemesebb sziveknek tulajdona; de ha tőle távozánk, szeretet vala az, mi mindezen érzésekből megmaradt, s szívünknek jól esett, hogy kit oly jónak tapasztaltunk, azt oly boldognak láthatjuk.

S ő az vala, birva nejének szeretetét, kinek neménél erősebb lelket ada a természet, de csak azért, hogy szeretete erősebb legyen s férjének biztosabb támaszává válhassék, körülvéve reményteli gyermekekkel, unokákkal, tisztelve az egész hazában, s nyugodtan tekintve vissza munkás életére, melynek eredményeit még szerénysége sem tagadhatta volna: mi hiányzott az aggnak, hogy magát boldognak érezhesse? neki, ki a tudományok kifogyhatatlan kincseit élvezni tudta, s kit a természet a szépek érzetével áldott meg, hogy a fűszáltól a csillagos ég boltjáig örömet találjon mindenben, mit maga körül láthat.

S miért nem halhatott meg akkor, élteinek minden örömei között? Miért nem szállhatott sírjába egy évvel

előbb, midőn mind azokat, kiken szive függött, még maga körül látta, s életének egyik legszebb reményétől még nem fosztatott meg? Miért kelle kiürítenie élete kelyhét a végső csöppig, mikor az oly keserű vala? — A sors változhatatlan rendelése máskép akarta, s ő, kit boldognak hívénk, ki önmaga oly nyugodt bizalommal tekintett jövőjébe, csak most, sírja küszöbén, találkozott élete legnagyobb keservével. Mintha a végzet az aggot inteni akarná: hogy az étellel, melyben legfőbb boldogságunk is bizonytalan, nem veszítünk semmit. Fia Aurél meghalt, s vele agg napjainak egyik büszkesége, egyik alapja reményeinek. Nem fogok Aurélról szólni, kinek e szónoki széken egy más társunk meleg szavai már visszahívák emlékét, s kiről itélni magamat felhiva nem éreztem, akár azon barátságot tekintsem, mely halálaig vele összefűzött, akár azt, hogy a politikai pályán ellenei között álltam. De hogy azon egyenlőségeknek egyikét veszítettük benne, kiknek csak kör s alkalom szükséges, hogy nagyokká váljanak; hogy keblében szív dobogott, mely a leggyöngédebb s legnagyobb érzelmekre képes vala; hogy benne a legnagyobb elméknek egyikét vesztette hazánk, s ha törekvéseiben önzés volt, ez az önzésnek legnemesebb neme volt, mely csak dicsőség után vágyódik: azt, ki Dessewffy Aurélt ismeré, tagadni nem fogja: s az apának, ki ily gyermeket veszte, a gondolat, hogy fájdalmában hazája osztozik, nem enyhítheté bánatát. — Egy van, miben ily pillanatokban vigasztalást találhatunk, s ez tartá fel Dessewffy lelkét is e nehéz csapás után: a vallás.

Kétkedő századunk gyermeke, oly időszakban nevelkedve, midőn az, mit az emberi nem egykor szentnek tartott, gúny tárgyául jelöltetett ki, Dessewffy távol vala

a vakbuzgóságtól; keblében a türelem, melylyel minden vallást tisztelt, el nem gyöngíté a meggyőződést, melylyel ön vallásához ragaszkodott, s az oly erősen sujtott férfiú vigasztalást s reményeket talált azon oltár zsámolyán, mely minden nagy szenvedésnek egyedül biztos menhelye.

Ő érezé, hogy napszámát bevégezte. A czélok, melyekért ifjúkorában a pályára lépett, nagy részt el voltak érve; hazájának alkotmánya, melyért küzdött, el vala ismerve; nemzetiségünk, melyért fáradozott, biztosítva lát-szék, mióta a nyelv, melyet porig alázva talált, a törvényhozás csarnokában hangzott; a szerelem boldogságát élvezte, a művészet csöndes örömeit, a gyönyört, melyet magas eszmék nyujtanak, a szerencsét, melyet kortársaink tiszteletében találunk. Ő ismeré mind ezeket, s lelke nyugalom után vágyódott, nem mint az, ki ezer csalódásra emlékezve, keserőséggel fordul el életétől, de mint az, ki érzi, hogy a mag, melyet elhintett, csirázni s zöldelni fog, ha ő nem munkálhatja is többé; mint az, ki, midőn kedveseitől elválva még egyszer szerető tekintettel megszámitja őket, nem vég elválásról, hanem szebb viszontlátásról gondolkozik. — S így szállt le sírjába, mint a nyári nap, mely, midőn a hegyek mögött lealkonyodik, még egyszer melegen veti arany sugárait a messze tájakra. Boldog, kinek hitét az élet tapasztalásai nem gyöngítik, ki reményeinek szebb részét magával viszi sírjába, kinek szeretete nem veszti boldogító hatalmát élete végnapjáig; boldog, ki, mint ő, lelke ifjúságát megtartá a sírig.

VÖRÖSMARTY MIHÁLY

ELMONDATOTT

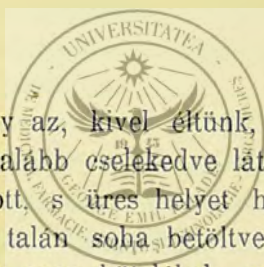
A M. T. AKADEMIA XX-DIK KÖZÜLÉSÉBEN

1858. DECEMBER 20.

Megjelent a m. tudós társ. évkönyvei IX. k. 29—37. lapján.

A gondolat, hogy az, kivel éltünk, s kit, ha nem is boldogan, legalább cselekedve láttunk, tevékenysége köréből kiragadtatott, s üres helyet hagyott maga után, mely sokáig, mely talán soha betöltve nem lesz; érzete annak, mi gyengék azon kötelékek, melyeket életünkben szövénk, mi hasztalanok küzdelmeink, mi hiábavaló minden törekvés: e gondolatok fájdalommal töltik szívünket, innen van, hogy az ó-kortól mostanig a legnagyobb költők s gondolkodók az emberi lét nyomorúságáról szólnak, s mégis csaknem minden nép a gyász jeleivel állja körül ravataljait.

De vannak esetek, midőn a halálnak eszméje más gondolatokat ébreszt, más érzelmeket költ.

S ha az, kit végső nyughelyére kísérünk, a rövid pályát dicsően futotta át; ha reá visszagondolva, nem a hézag, melyet maga után hagyott, hanem az jut eszünkbe, hogy egy előbb üresen állott helyet betöltött; hogy az

eszmét, melyre korának szüksége volt, ő mondta ki, hogy a dicsőséget, mely után népe vágyódott, ő szerezte meg; hogy műveket alkotott, melyek e művek nyelvét szintúgy fenn fogják tartani, mint Phidias művészete a követ, melyből isteni szobrait alkotá: akkor a sir fölött szívünk nem az emberi gyarlóság, hanem méltóságunk érzetével telik el, s a nép, mely dicső társát végső nyughelyére kísérte könyvelt szemekkel, de emelt fővel tér vissza lakjaiba, mert érzi, hogy a kit eltemetett, azt elveszteni nem lehet.

Ily érzelmek azok, mikkel három év előtt Vörösmarty sírjánál állánk, ilyenek azok, mikkel e pillanatra visszatekintünk; s én nem azért lépek e szöszékre, hogy a dicsőültnek emlékét újítsam meg, vagy fájdalomunkat fejezzem ki nagy veszteségünk fölött.

Azok közé tartozott ő, kiknek emlékéből az idő csak azt veheti el, mi az elválás pillanatában fájdalmas vala. Sem mi, kik hozzá közelebb álltunk, azt, mitől halála megfosztott, sem a nemzet azt, mit életének köszön, nem fogja elfeledni.

De midőn e társaság évek után megritkult sorait kiegészítvén, új munkássághoz készül: tehetünk-e ezen ünnepélyes naphoz illőbbet, mint ha azon férfiúra tekintünk vissza, ki e testületnek keletkezésétől fogva egyik legbuzgóbb tagja s egyik fődíszje vala, s ki midőn nyelvünket halhatatlan művekkel gazdagítá, egyszersmind azon komoly, egy célra irányzott kitérésnek példányát állítja fel előttünk, mely által úgy az irodalmi, mint más pályán a szerényebb tehetség is nagy eredményeket vihat ki, de mely nélkül még a lángész is csak töredékeket alkothatna.

Vörösmartynak első évei születése helyén, Pusztanyéken folytak el, hol apja mint gazdatiszt őt és számos testvéreit fölnevelte. Valamint a ház, melynek rajzát valamennyien ismerjük, s melyhez utódaink kegyelettel fognak zarándokolni: úgy a házi kör, melyben nagy költőnk nevelkedett, nem tűnt ki semmi által. Amaz egyszerű falusi laknak, zöld ákáczokon kívül, csak a fehér falak tisztasága képezi díszét; a háznép egyike azon nemes, de szegény, egyszerű, de a házához s minden kötelességeihez hív családoknak, melyeknek faja, hála az égnek! még nem fogyott ki országunkból. S ilyen vala a gyermek első fejlődése is, ép és természetes.

Semmi kétség: a gazdag adományok, melyekkel a természet őt megajándékozta, a költészet kimeríthetlen forrása, melyet keblében hordozott, már akkor is, legalább a gyermek érzelmeinek mélységeiben nyilatkoztak. Voltak talán pillanatok, melyekben apja, ki őt az első elemi tárgyakban oktató, fiának nagy tehetségeit észrevette, s a mélyebben látó anyai szeretet, kedvesének nagy jövőjét sejdíteni kezdé; de e pillanatok emléke a szerető szülőkkel sirba szállt. A jeles férfiú gyermekségének történetét sem ő maga, sem más nem jegyezte fel, s mit Vörösmartyról ez időkből tudunk, csak annyi, hogy 11 éves korában, azaz 1811-ben, a székesfehérvári tanodában kezdte tanulmányait, s hogy hajlamát a költészethez már ekkor előbb latin versek, majd magyar alexandrinusokban írt költemények által nyilvánítá.

De a boldog gyermekkor nem tartott sokáig, s a serdülő ifjú alig érte el 16-dik évét, midőn apját elvesztvén, azon korban, mely másoknak csak élvezeteket nyújt, az élet szükségével ismerkedett meg. Anyja szegénységben

maradt, s a tanuló, hogy iskolai pályáját folytathassa, előbb Pestre, s miután a bölcseletnek akkor három évig tartó folyamát bevégezte, 1820-ban Tolna vármegyébe költözött, hogy mint magántanító keresse mindennapi kenyerét.

Itt találjuk őt 1823-ig, a mennyiben a házi nevelő terhes kötelességei engedék, a jog tanulásával elfoglalva és csak éjjeleit szentelve a költészetnek, melyhez mindig több-több hivatást éreze magában. Ez év őszén a fiatal nevelő, ki a «Szépliteraturai Ajándékban» s «Aurórában» megjelent költeményei által már figyelmet gerjesztett, növendékeivel Pestre ment, s állatesvén az ügyvédi vizsgálaton, 1825-ben mint Zalán futásának költője lépett fel, ez első műve által örök nevet teremtve magának, s kijelölve az ösvényt, melyen ezentúl haladni fog.

Ki Zalánt ír, az érzi hivatását, s Vörösmarty e percztől az irodalomnak szentel minden tehetségét.

A huszonhárom év, mely ez időponttól kezdve 1848-ig lefolyt, ha Vörösmarty belső fejlődését tekintjük, s a munkáknak hosszú sorát, melyekkel nemzetét megajándékozta, életének legérdekesebb korszaka; de ha e gazdag éveknek külső eseményeit keressük, alig találunk valamit, mit különösebben kiemelhetnénk. Igaz, az ismeretlen ifjú, ki egykor csak barátjainak buzdításában keresé vigasztalását, most a nemzet jobbainak tiszteletét vitta ki magának. Azon kevesek helyett, kik a kezdő író figyelmökre méltaták, mindig tágabb kört láta maga körül, mely énekeitől lelkesült. Mit egykor csak szép álomnak tartott, mit legboldogabb pillanataiban is csak a távol jövőtől várt: a dicsőséget elérte még férfikorában, s mindehhez az igazságos végzet neki megadta azt, mi nélkül az övéhez ha-

sonló szív kielégítve nem érezheti magát: egy nemes nő s kedves gyermekek szeretetét; de külső helyzetében alig találunk változást, és az, kit első költőjéül ismert a nemzet, mint az ismeretlen ifjú, egyaránt szűk körülmények közt élt, s fáradsággal keresé mindennapi kenyerét, másoktól csak azáltal különbözve, hogy munkásságával halhatatlan műveket alkotott.

Ne várják tehát tőlem, hogy, mi ily alkalomnál szokás, a dicsőült életének egyes eseményeit mondjam el. Azoknak egyike ő, kik létüket egy nagy célnak szentelvén, munkásságuknak nyomait nem a házban, melyet családjoknak építettek, a mezőn, melyet szereztek, vagy a személyes barátok és lekötelezettek számában hagyták magok után: Vörösmarty jellemét csak műveiből, életének történetét csak irodalmunkból ismerhetjük.

Ha irodalmunk jelen állását elfogultság nélkül tekintjük, el kell ismernünk, hogy a kifejlődésnek azon pontjától, melyet az európai műveltség élén álló egyes nemzetek elértek, még távol vagyunk.

A nyugati polgárisodás határszéleire állítva, a magyar nemzet multja századokon át egy hosszú küzdelem vala, s nincs mit bámulni, ha a tudományosság mezején csak azon érdemet szerezheté magának, hogy résen állva a szerencsésebb népeket, melyek azokat művelék, erős karjával megoltalmazta.

Ebbeli hátramaradásunkat akár magunk, akár mások előtt eltagadni nincsen okunk; ismerjük s pirulás nélkül felhozhatjuk annak kútfejét; s e nemzet évek óta tisztán látja ebbeli helyzetét.

De ha jelen viszonyainkat nem azon nemzetek irodalmához mérjük, melyek e pályán már századokig halad-

hattak; s ha nem a végső czélt, mely felé törekednünk kell, hanem a pontot tartjuk szemünk előtt, honnan kiindultunk; — vajjon, ha a magyar irodalom jelen állását ahhoz mérjük, melyet az harmincz évvel ezelőtt elfoglalt: nincs-e okunk némi meglegedésre?

Hányan vannak csak e gyülekezetben is, kik tisztán visszaemlékeznek azon korszakra, midőn egy magyar könyvnek megjelenése még esemény volt; midőn Berzsenyi, Kazinczy, Kisfaludy művei a nyomtatási költségek miatt csak nagy nehézséggel láthattak világot.

Elfelejtettük-e az időt, mikor a magyar színészet korcs mákban s falusi színekben tengette nyomorult létét, s ha néha városainkban megjelent, a nagy többségnél legfelebb azon részvétre számíthatott, melylyel minden szokatlan fogadtatik; mikor a magyar költészet és szépirodalom egy évi termékei egy zsebkönyvbe befértek s tudományos irodalmunk egy folyóiraton kívül évenként néhány iskolai könyvre szorítkozott?

Elegen vannak közöttünk, kik, midőn az irodalmi pályán felléptek, azt még úgy találták.

S ha ezen állapotot a jelennel összehasonlítjuk; ha a műveket tekintjük, melyekkel nemzeti költészetünk azóta meggazdagodott, s melyek közül nem hiányoznak olyanok, miket bátran más nemzetek remekművei mellé állíthatunk; ha a tudományra fordítjuk figyelmünket, melynek minden ágában élénk tevékenységet veszünk észre; ha végre meggondoljuk, hogy minden haladásnak feltételét: nyelvet bírunk, mely a tudományok több ágaiban a legmagasabb eszmék, ismeretek közlésére már is kész eszköz, a nélkül, hogy haladása által a nép előtt érthetlenné vált volna:

Ha mindezt meggondoljuk, azon öntudattal tekinthe-

tünk körül, hogy az utolsó harmincz év reánk oly haladás korszaka volt, minőt más nemzetek irodalmi történetében alig találunk; s hogy ezen haladást nem különösen kedvező körülményeknek, hanem csak egyes hazafiak buzgóságának s a nemzet kitartásának köszönhetjük.

Nem azért említem e haladást, hogy elfelejtessem azon czélt, mely felé törekednünk kell.

Való állapotjaink öntudata, s a nemes bátorság, melylyel e hon legnemesebb fiai hátramaradásunkat kimondották: ennek köszönhetjük haladásunkat, s e haladást semmi sem szakaszthatná inkább félbe, mintha való állásunk iránt nem volnánk magunkkal tisztában.

De épen mert nem amitjük magunkat, mert a nagy feladat, mely még nincs megoldva, tisztán áll előttünk: jó, ha néha a pályának azon részére tekintünk vissza, mely mögöttünk fekszik, hogy azon eredmények által, melyekhez sokkal súlyosabb körülmények között jutottunk, új törekvésre bátorodjunk; hogy hitünk- s reményünkben megerősödve, el ne veszítsük azon önbizalmat, mely nélkül nagyot véghez vinni nem lehet.

S vajjon Vörösmarty érdemeit méltányolhatjuk-e kellőképen, ha irodalmunk állását, midőn ő e pályára lépett, a mostanival nem hasonlítjuk össze?

Nem ő egymaga az, ki iránt hálával tartozunk.

Kazinczy, Kölcsey, Berzsenyi, a Kisfaludyak, s kívülök még hány, ki rég sírjában fekszik; Szemere Pál, kit fájdalommal nélkülözök körünkben, s mellette többen, kiket csak azért nem nevezek meg, hogy szerénységöket ne sértsem, de kiket, míg e határok között édes anyanyelvünk zeng, az utókor felejteni nem fog, — nagy érdemeket szereztek maguknak.

Valamint a nemzeti nyelv, úgy egy valóban nemzeti irodalom egyeseknek műve soha nem lehet; amaz az egész nép eszmekincseiből, s gondolkozása módjából alakul, ez egész ivadékok életnézeteit s érzelmeit foglalja magában; de ha azokat akarjuk dicsőíteni, kiknek irodalmunk sebes haladására s az irányra, melyet az kifejlődésében követett, legnagyobb befolyásuk volt, Kazinczy Ferencz után Vörösmarty az, kit a koszorú illet.

Sőt, ha amannak érdeme nagyobb, mert nyelvünk átalakítását neki köszönjük: a befolyás, melyet Vörösmarty az irodalomra s nemzetre gyakorolt, talán még hatalmasabb.

Hatalmasabb azért, mert e nemzetnek előtte nagyobb költője nem volt.

Elsoroljam-e egyes munkáit? Szóljak-e Zalánról, e műről, mely az eposzról felállított elméletnek talán nem egészen felel meg, melynek egyes hiányait nem tagadom, de mely mégis századunk egyetlen hőskölteménye; mert valamint alkotását nem a régiak utánzásának, hanem a költő lelkesedésének köszöni: úgy nem a művészetben gyönyörködő kevesek bámulatát vívta ki magának, hanem egy nemzetet lelkesített.

Szóljak-e Egerről s páratlan varázsáról; szóljak-e Cserhalomról, melynél nagyszerűbb eposzi mű kevesebb sorban talán még nem iratott, és a költészet ezen neméhez tartozó egyéb műveiről, melyeknek egyes szépségei bámulatra ragadnak, s melyeket csak azért említünk ritkábban, mert a mit a költő élete legszebb perceiben alkotott, azt később már ő maga sem mulhatta felül.

Vagy lyrai dolgozatait említsem-e egyenként?

Az egyszerű daltól, melyben a költő legbensőbb

érzéseit oly természetesen mondja ki, hogy a művészetet csak azon harmonikus érzésből vesszük észre, melyet az oly egyszerű szavak magok után hagynak, a balladáig, mely csaknem az eposzt közelíti meg, — az elegiától a bordalig, az igénytelen népdaltól a reflektáló költeményig, van-e a lyrai költészetnek egy neme, melyre Vörösmarty munkáiból példányokat nem hozhatnánk fel?

Van-e költő, ki midőn saját érzelmeit mondja ki, mélyebb és bensőbb, s ki, ha nemzetéhez fordul, férfiasabb és nemesebb hangokat talál?

Van-e, ki azon akadályokat, melyeket a verselés főképp ifjú irodalomban, a költőnek elébe gördít, tökéletesebben legyőzte, vagy annyi formában oly remek műveket alkotott?

E teremben nincs talán senki, kinek, midőn Vörösmarty lyrai munkáiról szölek, egy vagy más ne jutna eszébe, melyet valamennyinél nagyobbra becsül s mely saját kifejlődésére, sőt talán egész életére elhatározó befolyást gyakorlott. S mily hatást gyakoroltak epigrammjai, melyek közül többek a görög anthologia díszére válnának?

S ha őt mint drámairót a lyrai költővel egy sorba nem állíthatjuk, senki sem fogja tagadni, hogy Vörösmarty e nemben is, ha nem tökéletes egészt, legalább kitünő részleteket alkotott, s azon hatás által, melyet drámai nyelvünkre gyakorolt, egy jövő magasabb kifejlődésnek útját készíté elő.

Ennyi s ily művek Vörösmartyt bármily nemzet első költői közé emelnék; de működését saját irodalmunkra még becsesebbé teszi az, hogy ő volt az első, ki tisztán irodalmi munkásság által e nemzet érzelmeire s gondolkozására befolyást gyakorolt.

Vörösmarty nemcsak a művelt osztályok költője; ő az összes nemzeté. A gyengéd nő s a férfi, az ifjú, ki reménydúsan az életbe lép, s az agg, kit számos csalódások elkeserítettek; műveiben egyaránt megtalálják saját érzelmeiknek legszebb kifejezését, s vannak költeményei, melyeket a történethez számíthatunk, oly nagyszerű azon hatás, melylyel a nemzet kifejlődésére voltak.

Vörösmarty az első magyar költő, kit a szó legszebb értelmében népszerűnek mondhatunk; s egyszersmind azon keveseknek egyike, kiknél a népszerűség mint saját munkásságokra, úgy az összes irodalomra csak jótékony hatást gyakorolt, s a népnek, mely azt adá, s az írónak, ki azt élvezé, egyaránt dicsőségére válik.

Mert ha volt valaha író, ki magas feladását, ki a roppant felelet terhét, melyet az, ki szavait egy egész nemzethez intézi, magára vállal, tisztán fogta fel; ha volt, ki belátta, hogy a költészet, a mely nem anyagi érzeinkhez, hanem a lélekhez fordul, feladását csak az által tölti be, hogy nem csak az anyagi, de az erkölcsi szépnek képeit tünteti fel; ha volt író, kinek műveinél eszünkbe jut, hogy a költészet nem egyéb, mint a szépnek érzete egy nemes kebelben: akkor Vörösmarty az.

Tekintsünk végig irodalmi pályáján, s nem fogunk találni semmit, miről még a kajánság és rossz akarat is mondhatná: ezt ő csak azért írta, hogy népszerűvé váljék.

Fájdalmas érzés tölti el szivünket, midőn a nemzet legnagyobb költőjét éveken át egy folyóirat mechanikai gondjaival látjuk terhelve; elszomorodunk, midőn legeredetiebb írónk fordításokkal foglalkozik szükségből, s midőn eszünkbe jut, hogy ő, kinek művei által anyai nyelvünk legmagasabb szépségeinek öntudatához jutottunk, élete leg-

szebb korszakának egy részét arra volt kénytelen vesztegetni, hogy szótárakat és kezdők számára rövid nyelvtanokat készítsen.

Nehéz éveket hozhatunk fel, melyekben a lángész, hogy férfias függetlenségét fenntartsa, az irodalmi napzármas munkáira kényszerített; de oly pillanatot, midőn Istennek legszebb adományát, a költői tehetséget s a lángésznek hatalmát arra használta volna, hogy népszerűséget vadászva vagy a hatalmasok kegyeit keresve saját anyagi jólétéről gondoskodjék, Vörösmarty életében nem találunk.

Előtte az anyagi jólét ösvénye nyitva állt. Ha nem a tökéletest, de a jövedelmezőt keresi; ha nem magas feladását, hanem kényelmét tartja szembe előtt: ő, kit e nemzet annyi évig első írójának tartott, az élet nélkülözéseit nem ismerte volna. Szava oly tekintélylyel bírt, hogy részéről talán csak egy kis engedékenység kívántatott volna, hogy egyes pártok által felkarolva oly állást vívjon ki magának, melyért mások minden áldozatra készek; de a művészet, melynek élt, szentebb volt előtte, semhogy azt a tömeg mulékony izlésének s mulatási viszketegének feláldozná; tudta: a költészet feladása nem az, hogy egyes pártoknak szövetségül szolgáljon, hanem az, hogy mint a zajgó tenger fölött a világtorony, tiszta fényével azoknak, kik különböző úton egy cél felé törek-szenek, irányt jelöljön.

A sors azon adományai, melyeket csak lehajolva szedhetett volna fel, reá nézve nem léteztek. Ő szegény maradt, nem cserélve fel tiszta nevét aranyhalmokért, s tudva, hogy a babért csak az hordja biztosan halántékai körül, ki emelt fővel megy végig életén. Nem, mert a sokaság színvonalára leereszkedett, hanem mert azt magá-

hoz felemelni bírta; nem azért, mert a hatalmasok hiúságának vagy a tömeg előítéleteinek hizelgett, mert a divatnak hódolt, s meggyőződését a pillanat érdekeinek feláldozta, hanem mert azon eszmékért lelkesült, azon érzelmekhez szólt melyek az összes nemzet eszméi s érzelmei valának ezért említettett neve egyenlő lelkesedéssel a felsőbb osztályok termeiben, s a nép szalmafedelei alatt.

Nemcsak a művészet kastaliai forrása, hanem azon honszeretet, mely nemzetünk történetén egy hatalmas folyóként mindent termékenyítve átvonul, melyhez e hazában minden összefoly, melyből egyesek s egész ivadékok egy ezredéven át lelkesedéseket meríték: ez tevé Vörösmartyt költővé, népszerűségének titka ebben fekszik.

A művészi forma, midőn oly eszméket s érzelmeket fejezett ki, melyek milliók szívében éltek, tárgya által népiessé vált, s ennek tulajdoníthatjuk, hogy azon nagy változásoknak daczára, melyeken nyelvünk az utolsó időben keresztülment, az irodalom és a nép nyelve között különbség létezik ugyan, de nem oly válaszfal, mely mind az irodalom, mind a nemzet kifejlődésére károsan hatna.

Ennek tulajdoníthatjuk, hogy Vörösmarty népszerűsége ennyi változások között épségben maradt, csak annyiban módosulva, hogy mi elébb népszerűség vala, később dicsőséggé vált.

Ha van író, ki mind korának, mind nemzetének legnemesebb irányait képviselve egy nemzet költőjének nevét megérdemlé; Vörösmarty az; s ezen öntudat volt életének legszebb jutalma; s a támasz, mely a férfit még akkor is fenntartá, midőn minden egyéb, mire jövőjét építette, romokba dőlt.

Az 1848-ik év nagy eseményei kiragadták őt is szokott munkásságából, s midőn a roppant vész, mely által a költő a közélet örömtelen mezejére sodortatott, elvonult, s ő is előbbi körébe visszatért, feldúlva találta azt.

Azon időszak, mely nagy forradalmakra közvetlenül következik, nem kedvező az irodalomra, s a testi és lelki szenvedések, melyeken ő keresztülment, egy rövid év alatt megtörték erejét.

Érzé, hogy a dicső pálya végéhez ért, s a magányba vonult vissza, azon vidéket választva csendes lakhelyéül, hol legalább gyermekeveinek boldog emlékeit találta felismét.

A házat, melyben a nagy költő végső éveit tölté, attól, melyben egykor bölcsője állt, csak kis távolság választja el. Mennyi idő folyt el, mióta mint gyermek e mezőkön örömjajongva átfutott; mennyi történt, mióta e határt apja halála után verző szívvel, de a nemes feltetelek, a nagyszerű remények gazdag kincsével elhagyá?

A tó, melynek nádas partjain az ifjú egykor ábrándozott, most is az égnek képét viseli csendes tükörén; a halmok, melyek azt körözik, ott állanak a régi helyen, s felettök erdős hegyek emelik zöld ormaikat, mint évek előtt. — S azóta mennyi változott, mennyi vészelt el!

S mégis, ha a multa visszatekint, nem mondhatja-e magának, hogy reményeinek egy része mégis teljesült, s hogy ha sokban igen, magában legalább nem csalódott!

Szegényen, mint az életbe lépett, úgy tért vissza gyermekségének lakhelyére; de tar homlokát most babér füzé körül.

Nem érte el azt, mit egyik legszebb költeményében élete feladásának mond:

« . . . . . a nemzetet
a szellem-harczok tiszta sugaránál
olyan magasra tenni, mint lehet! »

de ha multjának emlékei között a halhatatlan sorok jutot-
tak eszébe, melyekkel Zalánját kezdé, nem mondhatta-e
magának, hogy a tehetetlen kor, — melyben azon kétely-
lyel fogott lantjához, vajjon ha hazájáról énekel, hallgat-
nak-e szavára? — távol fekszik mögötte; s hogy azon
szellemi haladásnak, melyet a nemzet korunkban tett, ő
nem csak tanuja, de egyik fő eszközlője volt?

S ez az, mi életének e legnehezebb korszakában
fenntartá, mi a nehéz küzdelmeken átment férfiút elcsüg-
gedni nem engedte.

Megfosztva mindentől, miben mások fáradalmaik jutal-
mát keresik, magányban és szegénységben, midőn a jelen
naponként sötétebbé vált: egy szebb multnak emlékeiben
keresé vigasztalását; s ha szíve néha pillanatokra elkese-
redett, előtte megnyugtatta állt a jövő, mely, ha későn is,
minden becsületes törekvésnek meghozza jutalmát.

Érzé, hogy a czélt, mely után sóvárgott, s melyért
küzdött, nem érte el; de hogy e cél végre el fog éretni,
hogy e nemzet annyi küzdelmek után végre nyugalma-
t fel fogja találni, miveltségben és szellemi nagyságban
azon állásra emelkedve, melyet a harci dicsőség mezején
már ezelőtt századokkal elfoglalt: — e reményt, mely
nagyobb vala, mint hogy egy rövid emberélet alatt telje-
sülhessen, de melyet épen azért egy rövid emberélet
alatt egészen nem is lehet elveszteni, — e reményt ő
magával vitte sírjába.

S midőn sírjánál állva láttuk az ezreket, kik a
«Szózat»-nak dalnokát nyughelyére kísérek; midőn tapaszt-

taltuk a részvétet, mely a hazában azon férfiú családja iránt nyilatkozott, ki dicsőségét tisztán szellemi munkásság által szerezte meg: akkor meggyőződünk mi is, hogy a dicső férfiú nem csalódott reményében.

A haza, melyben a költő, csak ha nemes érzelmekhez fordul, számíthat visszhangra; a nemzet, mely a szellemi hatalmat felfogni s méltányolni képes, de előtte csak akkor hajol meg, mikor az férfias erényekkel párosúl, és csak annak a fejére teszi le a költői babért, kit a polgári koszorú is megilletne: ily nemzet méltó arra, hogy érte a legjobbak fáradjanak, s bizva jövőjében, éltöket neki szenteljék.

Mert a világtörténet lapjain, melyekre az emberi nem küzdelmei feljegyezve állanak, azon vigasztaló tanulást találjuk: hogy a föld népei, mint az érczek, azon arányban állnak ellent az idő emésztő hatalmának, a melyben több nemesebb elemet foglalnak magokban.

KAZINCZY FERENCZ

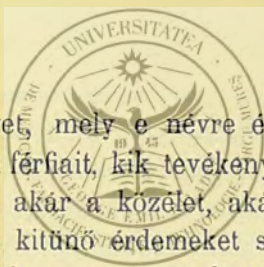
ELMONDATOTT

A M. TUD. AKAD. ÁLTAL RENDEZETT KAZINCZY-ÜNNEPÉLYEN

1859. OKTOBER 27.

Megjelent a «Pesti Napló» 1859. évi 246. számában, október 28-án.

Minden nemzet, mely e névre érdemes, tiszteletben tartja azon férfait, kik tevékenységöknek magasabb czélokot tűzve ki, akár a közelet, akár a tudomány vagy művészet körében kitünő érdemeket szereztek maguknak, s ünnepnek tekinti a napot, melyet valamely dicső fia emlékének szentelhet. És méltán; nemcsak azért, mert kitünő férfiaknak való jutalma csak az lehet, ha nevök-s tetteiknek emléke tiszteletben tartatik, de azért is, mert a megérdemlett borostyán, melyet a nemzet dicső gyermekeinek szobraitra tesz, egyszersmind reménység, mely arra emlékeztet, hogy valamint a hatalmas cser után annak legalább sarjadékai maradnak, úgy a haza, mely valóban nagy férfiakat nevelt, később is fel fogja találni polgárai között azokat, kik a jövő vészeivel szembe szálljanak.

Ily ünnepet ülünk mi ma, midőn Kazinczy Ferencz születése századik évfordulóján összegyűlve, azon férfiúnak emlékét tiszteljük meg, kinek nyelvünk s irodal-

munk újabb kifejlődését köszöni, ki ezt csaknem félszázadig irányadólag vezeté, s kinek dicsőségét nem e szobor, nem e gyülekezet, nem a beszéd vagy költemény, mely magasztalására mondatik, de minden szó hirdeti, mely hazában magyar ajkáról hangzik; mert minden érzés vagy gondolat, melyet kifejezünk, csak azon hatásnak újabb bizonyága, melyet ő édes anyai nyelvünkre gyakorolt; s ez az ok, melyért a magyar akadémia, midőn Kazinczy születésének századik évnapját megünnepelni elhatározá, nemcsak az irodalom barátait, de mindazokat felszólítá, kiknek nemzetiségünk szívökön fekszik; mert nem egyedül irodalmi barátait vagy tanítványait, hanem a nemzetet illeti a kötelesség, hogy ünnepélyes módon tiszteletet nyilvánítson azon férfú iránt, kiben újabb kifejlődésének egyik főtényezőjét ismeri el.

Ne is várják tehát tőlem, tisztelt hallgatóim, hogy a dicsőültnak irodalmi érdemeiről szóljak: felettök az idő rég kimondotta ítéletét, fentartva műveit, melyek közül sokan irodalmunk egyes ágainak mind maig legszebb virágai; ne kívánják, hogy munkás életének képét adjam elő.

Ez a történeté, mely most, midőn nagy része azoknak, kik vele működtek, sírjokban fekszenek, tartózkodás nélkül elmondhatja annak tanulságos, de szomorú részleteit.

Miként a földnek, úgy az emberi létnek legmagasabb pontjai csak nehéz ösvényeken érethetnek el; s a kegyes gondviselés, mely Kazinczyt e pontok egyikére vezette, nem menté fel őt e közös végzetünktől.

Hosszú élete hosszú küzdés vala, melynek nagyszerű eredményei nagy fáradságok, gyötrő nélkülözések és lelki fájdalmak árán vásároltattak.

De vajjon előszámláljam-e azokat, — hogy most,

midőn harmincz évvel halála után azért gyűltünk össze, hogy érdemeinek méltó jutalmául egy egész nemzet háláját mondjuk ki, azon egyes csalódásokra emlékezzünk, azon apró küzdelmekre s névtelen akadályokra, melyek őt, mint a vándort az erdő kúszó növényei, nemes törekvései között, a legnagyobb akadályoknál jobban kifárasztották? Vagy vádakat emeljek-e, minőkre az ő, mint minden kitünő ember élete alkalmat ad, hogy elkeseredést gerjeszsek azok ellen, kik irányában igazságtalanok voltak, és sajnálkozást ő iránta? Ki, mint Kazinczy, egy magas czélnak szentelve tehetségeit, azon meggyőződéssel szállt sírjába, hogy feladásának eleget tett; s kinek születését egy század után hálaadó nemzete ünnepli meg: az bármily nehézségekkel küzdött életében, sajnálkozásnak tárgya nem lehet; s miként a zöld babér homloka mély redőit, úgy az örök dicsőség, mely nevét körülsugározza, elfedi előttünk a méltó fájdalmakat, melyeknek arán az vásároltatott.

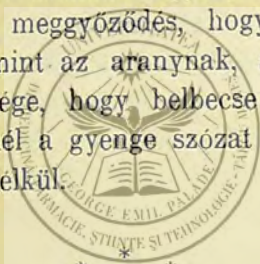
Nemcsak Kazinczy érdemeinek, de egy nagy nemzeti ügy eddig kivitt diadalának megünneplésére gyűltünk össze, s vajjon a triumphator ékes palástja alatt miért keresnök a sebhelyeket, melyeket magán visel? minek hozzuk fel a hosszú küzdés egyes részleteit, midőn a győzelem oly gazdag eredményei előttünk fekszenek, s ezen eredményeknél nem kell egyéb, hogy a férfiú érdeme, kinek azokat köszönjük, egész nagyságában kitünjék?

Élete e nagy ügynek vala szentelve, melynek előmozdításáért hosszú életén át fáradozott s melyben a sors és emberek csapásai után egyedüli örömét s vigasztalását találá.

Története félszázadnál tovább egy nemzetiségünk történetével; s ily férfiúnak méltó magasztalása csak az

lehet, ha áthatva az ügynek nagyszerűségétől, kimutatjuk a részt, mely annak előmozdításában őt illeti, és kimutatjuk az eredményeket, melyeket neki köszönünk, hogy, midőn életére visszatekintünk, a hála mellett, melylyel iránta tartozunk, keblünket ugyanazon érzés lelkesítse, mely őt vezeté; s visszatérve házi köreinkbe, ne csak dicsőségének emlékezetét, de azon erőt vigyük magunkkal, mely őt dicsővé tette.

Csak ez lehet tárgya beszédemnek. S ha mélyen éreztem elégtelenségemet, midőn az akadémia megbizott, hogy ez alkalommal szónoka legyek, egy volt a mi bátorított: s ez azon meggyőződés, hogy oly férfúról kell szólanom, kinek, mint az aranynak, a művész szebbítő kezére nincs szüksége, hogy belbecse megismertessék, s oly tárgyról, melynél a gyenge szózat is e hazában nem marad visszhang nélkül.

Az emberiség újabb történetében nincsen korszak, mely akár az emberek gondolkozásmódjában történt átalakulást tekintsük, akár ezen átalakulásnak minden viszonyokra kiterjedő következeit, a jelenre nagyobb befolyást gyakorolt volna, mint a XVIII-dik század.

Ha benne egyesek egy szebb jövőnek hajnalát üdvözlik, mely után világosság lett a föld fölött, s az emberiség előbb nem is sejdített nagyságra emelkedett: mások csak a romokat látva, melyek nélkül nagyobb kifejlődés nem történhetik, átkot mondanak a szerencsétlen század fölött, mely azt, a mi a multban szép és nagyszerű vala, lerontva, felvilágosodását csak azért adá,

hogy a pusztítást, melyet maga után hagyott, tisztábban lássuk.

És csakugyan, ha a XVIII-dik század eredményeit felületesen tekintjük, úgy látszik, mintha még azok is, melyeknek jótékonyága kétségbevonhatatlan, csak negatív természetűek lennének.

Sok előítéletet szüntetett meg, sok igazságtalanságnak vetett véget, sok bilincset tört le, de a nélkül, hogy az előítéletek helyébe a jognak uralmát állítani, s azokat, a kiknek bilincseit leveré, valóban szabadokká tenni tudta volna; s ha az árt tekintjük, melyen e jótémények vásároltattak, ha eszünkbe jut, a terhes lánczokkal együtt mennyi szent kötelek szakítottatott ketté: valóban nincs ok bámulnunk, ha sokan e században csak azon fényes, de az emberiségre gyászos korszaknak ismétlését látják, melyben az ő világ vallása szinte gúny tárgyává vált, régi intézményei szinte felforgattattak, s a régi erkölcsök helyébe csak anyagi élvezetek után sovárgó kosmopolitismus lépett, — hogy miután a kiváltságok romjain a szabadságnak s egyenlőségnek diadala egy pillanatra kikiáltatott, a felvilágosodására büszke ivadék, a nagy Caesar bámulatos tettei — és a művészetet s felvilágosodást pártoló békés utódának még bámulatosabb ügyessége által egy ezredévi szolgaságra, s mihez a szolgaság mindig vezet, egy ezredévi barbárságra készítessék elő

De ha a XVIII-dik század, felületesen tekintve, a kétely s tagadás századának látszik is, mely közvetlenül csak általános bizonytalansághoz s az anyagi erőszaknak a jog fölötti uralmához vezetett: ha mélyebben tekintünk belé, azon meggyőződéshez jutunk, hogy e korszak

positiv eredményekkel is birt, s a romok fölött, melyeket okozott, egy új, nagyszerű kifejlődésnek alapját rakta le, — hasonló a fergeteghez, mely mialatt az erdön rombolva áttör, észrevétlenül egy új virulásnak magvait hinti el, s a pusztítás helyett, melyet látszólag okozott, termékenységet hágy maga után.

Mert a XVIII. század az, melyben a nemzeti-ségi ösztön eszmévé alakult, s habár a nagy zaj között, melylyel akkor az uralkodó elvek megtámadtattak, azon szerény férfiak nemes buzgósága figyelemre nem méltattatott is, kik a Belttől az Ádriáig saját nemzeti irodalmuk fölélesztésén fáradtak: s habár még századunk kezdetén azon befolyást, melyet ez akkor tisztán irodalmi látszott törekvés már is gyakorolt, senki nem gyanította: jelenleg nincs senki többé, ki — tapasztalva azon sebességet, melylyel ezen eszme terjed, s a félelmet és reményeket, melyeket gerjeszt, — át nem látná, hogy a nemzetiségi eszme azok közé tartozik, melyek az összes emberiség által hosszabb időig követendő irány fölött elhatározó befolyással bírnak.

Vannak, kik a nemzetiségi elv fontosságát többé nem tagadhatva, azt a szabadság és művelődés egy új veszélyének, haladásunk egy új akadályának tekintik.

Fényes jóslatok hirdettetnek: ha majd az irigység, gyűlölködés, uralkodási vágy, mely a népeket most távol tartja egymástól, megszűnván, a válaszfalak e föld népei között ledőltek, s az egyes nem egy szűk országnak, hanem az egész emberiségnek él; ha majd a nyelvek különfélesége a tudományok körében a közös munkálódást nem akadályozza többé, s minden eszme azonnal az egész emberiségnek sajátjává válik; ha majd azon korlátok

legyőzésére, melyeket a távolság s az anyagi természet haladásunk elébe gördít, a világ minden népeinek törekvései öszpontosulnak: mi állhatna ellen az emberiség egyesült hatalmának?

Szépek s dicsők ezen eszmék, s miután, úgy látszik, az emberi természetben fekszik, hogy a tőkélynek képét távol multban vagy jövőben keresse, s arany őskor vagy zavartalan boldogságú jövőről álmodozzék, nem csoda, ha annyi küzdelmek között elfáradt századunk is ezt teszi; de a történet ellenmond ezen reményeknek, bebizonyítván, miként épen azon korszakok, melyek ezen eszményképhez legközelebb álltak, az emberiségre nézve egyszersmind a legnagyobb szenvedések s általános sülyedés időszakai valának.

Az ó világ az összes emberiségnek eszméjét nem ismerte; de voltak időszakok az ó világban is, melyek alatt a népeket egymástól elválasztó korlátok leomlottak, s a nemzetiség háttérbe szorított.

Igy volt az, midőn Nagy Sándor, csodálatos győzelmei után megőrülve, magát istennek tartá, s Ázsia népeit a görögökkel egy egészszé akarta összeolvasztani; így akkor, mikor Róma uralma csaknem az egész ismert világ népeire kiterjedt; s mily eredményel?

Nagy Sándorban, kit a régiség s újabbkori hizelgői Ázsia hellenizálójának neveztek, az elfogulatlan történet csak a kényurat látja, ki Ázsiának Hellas nyelvét, de ki Hellasnak Ázsia erkölceit adá, s az akkor létezett legnagyobb miveltségnek megrontója, az utána jött zsarnokok előde s mintája volt. S kell-e szólnom Rómáról, a nagyról, a dicsőről, mely, midőn minden népeket rabigába fűzött, a szolgaságot oly általánossá tette, hogy az végre reá is

elterjedett, s mely a Scipiók s Gracchusok nyelvét csak azért kényszerítette rá alattvalóira, hogy az az egész földön a legaljasabb és legszolgáibb érzések kifejezésének egyedüli közlönye legyen?

Nem szükséges, hogy képzelő tehetségünkhöz folyamodjunk: előttünk tapasztalások fekszenek; századokat hozhatunk fel, melyek alatt számtalan nemzet, megfosztva egyéniségétől, egy nagy egészbe olvadt, s az egy görög nyelv csaknem az összes tudományos közlekedés egyedüli eszközévé vált; de ha az eredményeket keressük, nem fogunk találni mást, mint politikai tekintetben szolgaságot, az erkölcsökben s jóllétben sülyedést, a tudományokban az alexandriai iskolát, mely az akkori ismeretek összes kincseit felhalmozva, nehéz terhével nem haladhatott tovább, s azon epocháknak egyikét jelöli, melyek alatt az emberi ész, hódításainak közepette, fáradtan megáll, s csak mult vívmányainak felszámításában gyönyörködik.

S ha a nemzetiségi érzés megszűnése a ó-korban csak azon eredményekhez vezetett, — ha az újabb időknek azon századait, melyekben a közös diák nyelv az összes tudományos élet egyedüli közlönyéül használtatott, a jelennek tudományos haladásaival hasonlítjuk össze, s a legrégebb időktől mostanig a világtörténet minden szakában azon tapasztalást találjuk igazolva, hogy az összes emberiség haladása mindig arányban állt azon öntudattal, melylyel az egyes népek saját nemzetiségükhöz ragaszkodtak, s hogy, valamint a családi élet meg bomlása az egyes nemzetnél, úgy a nemzetiségi érzet enyészete az emberiségnél csak a sülyedésnek volt előjele mindig: akkor csakugyan azon nemzetiségi mozgalomban, mely a mult század lefolyása alatt annyi egymástól távol

fekvő országokban egyszerre támadott, csak az isteni gondviselés kegyes működését fogjuk látni, mely az elbizottságában eltévedt emberiséget azon egy ösvényre vezette vissza, melyen a haladás lehetséges; s akkor el fogjuk ismerni, hogy ha a jövő hálával tartozik azon férfiak iránt, kik a XVIII. század nagy szellemi mozgalmainak élén álltak, e hála nem a gunyolót illeti, ki kortársait életök vigasztalásaitól mosolyogva megfosztá, nem a vakmerő sereget, mely mindent megtámadva, csak romokat hagyott maga után, hanem azokat, kik e romok fölött taps és elismerés nélkül csendesesen felállíták egy szebb jövő lobogóját, a kételyek közepett egy új elvet mondva ki, mely ismét erős hit, mely nagyszerű remények, mely lángoló szeretetnek tárgya lehet.

Talán fölöslegesnek látszik, hogy midőn tölem Kazinczy Ferencznek a nemzetiség s a hazai irodalom körében szerzett érdemeinek méltánylását várják, azon mozgalmakról szólok, melyek a XVIII-ik században Európa más nemzeteinél történtek. De valamint minden nagyobb tünemény egyes népek életében csak azon összefüggésben találja helyes magyarázatát, melyben az más népek, sőt az egész emberiség általános törekvéseivel áll: úgy azon nemzeti irányt, mely csaknem egy század óta minden törekvéseinket jellemzi, csak akkor méltányolhatjuk egész fontossága szerint, ha benne nem egy különálló jelenséget, de azon általános világtörténeti mozzanatok egyikét látjuk, melyek valamint nem egyes ország sajátságos helyzete, hanem általános okok által idéztettek elé, úgy az egyes népek körében csak akkor szünhetnek meg, ha azon irány, melyeket az egyes nép csak követ, általánosan megváltozik.

A magyarnak egyik legszebb tulajdona, melyet tőle még azok sem tagadnak meg, kik iránta kevés rokonszenvet mutatnak, hogy szilárdan ragaszkodik nemzetiségéhez. Úgy látszik, az isteni gondviselés, midőn e nemzetet nehéz küzdelmekre teremtette, a hazaszeretet s nemzeti öntudat nagyobb mértékével ajándékozta meg azt, s a százados küzdelem, melyben a kereszténység elleneivel álltunk, még inkább megerősíté e természetes hajlamunkat.

Hisz a magyarnál a nemzetiségnek eszméje századokon át egy volt a vallással, egy a szabadsággal, válthatlanul összekötve mindennel, mi a multban dicső, mi a jövőben kívánatos vala; s természetes, ha azon nép, mely nemzeti léte fentartásáért küzdött és áldozott, ahhoz szenvedélyesebb szeretettel ragaszkodott másoknál, kik e kincsnek biztos birtokában annak nagyságát megismerni nem tanulták.

De a szellem, mely a XVII-dik század végén, s a XVIII-diknak első felében Európa szerte uralkodott, nem maradt hatás nélkül hazánkra sem, s ha Mária Terézia hosszú uralkodása végső éveit kezdetével összehasonlítjuk, arról győződünk meg, hogy e nemzet, mely a belső békének áldásait előbb soha ily hosszú ideig nem élvezé, nemzetiségére nézve soha több kárt nem szenvedett, mint épen ezen időszak alatt. Az alatt, hogy a közigazgatás formáiban változás nem történt, főkép a nemzet felsőbb osztályai s városi népessége kivetkezett szokásaiból, elfeledé az elődök hagyományait, s részben nyelvét is, míg fokonként oda jutottunk, hol a század kezdetén a német nemzet állt, melynek udvarai s nemessége saját nemzeti-ségöket egy igen kétes becsű idegen mivelődéssel cserélvén

fel, a nemzeti nyelvre s szokásokra megvetéssel tekintettek, és az idegen befolyás, melyet erkölcsökre engedtek, a nélkül, hogy a kormányformák változnának, elterjedt az ország politikai viszonyaira is, s a nemzeti öntudattal csaknem minden elveszett, mi ezen öntudatra jogosítana.

Hazánk, mi a nemzetiségnek állását illeti, e század, második felében semmiben nem különbözött más országokétól, s a honi nyelv s erkölcsök iránt szinte azon közönyösséget találjuk itt, mely ez egész korszakot jellemzé.

Ugyanezt mondhatjuk azon ellenhatásról is, mely e ferde irány ellen végre támadt. S mit hazánkban látunk, csak azon általános mozgalomnak egyik nyilatkozványa, mely a XVIII-dik század alatt Európa mindazon országaiban észrevehető, hol a nemzeti érzés a francia divat által egy időre háttérbe szorított; hasonló a többiekhez mind az eszközökre, mind eredményeire nézve.

Tisztán irodalmi mozgalom, ha annak kezdetét, — a nemzet egész életének megújulása, ha annak következéseit tekintjük; mert ki nem ismerné el, hogy, valamint nagy része annak, mi az utolsó hetven év alatt az irodalom s a közélet mezején Európában nevezetes történt, a nemzeti érzés felébredésével összefüggésben áll: úgy közelebb multunkban semmi nincsen, mi nem ezen forrásból venné eredetét, s nem azon férfiaknak volna köszönhető, kik e nemzetet hosszú tespedés után öntudatra s kötelességeinek érzetére ébreszték, s bízva jövőjében, csendes tevékenységök által annak útait előkészíték.

Ezen férfiaknak egyike Kazinczy Ferencz.

Akár az évek hosszú sorát vegyük, melyeken át egész tevékenységét az irodalomnak szentelé, akár műveinek belbecsét s előadásának varázsszépségét, mely még

most is elbájol: összes irodalmunkban kevesen vannak, kiket melléje állíthatnánk.

Kitűrésben s férfias szilárdságban, melylyel tizenhat éves korától, midőn első iratát nyomtatásban kiadá, csaknem halála napjáig, a börtön falai között s nehéz gondoknak terhe alatt, pályáját folytatá, ő e g y e d ű l á l l, páratlanul azon befolyásra nézve is, melyet művei s személyisége korának egész irodalmára gyakoroltak. És kortársai között nincsen senki, ki, ha csak tisztán az író érdemeit tekintjük is, vele a versenyt kiállhatná.

S mégis nem ezen nevezetes korszak legkitünőbb írója az, kit benne tisztelünk.

Övé egy nagyobb érdem, egy szebb dicsőség!

Ki nem tudja, mit érték? Ki nem ismeri azon befolyást, melyet Kazinczy nyelvünkre gyakorolt? Ki nem tudja, hogy ha e férfiút mindazok fölé helyezzük, kik vele versenyeztek, s őt követve, az irodalom egyes ágaiban talán felülmúlták: ezt azért tesszük, mert ő nem egyes műveket, hanem egy egész irodalmat, egy új életre ébredett nemzetet hagyott maga után, hosszú munkássága által megszerezvén azt, mi az irodalom, mi a nemzet kifejlődésének első feltétele: nyelvet, mely a művészet s tudomány körében előre törekvő nemzetnek alkalmas eszközüül szolgálhasson.

Hogy azonban Kazinczynak e részben szerzett érdemeit kellőleg méltányolhassuk, szükséges, hogy azon túlzásoktól őrizkedjünk, melyekkel ebbeli tevékenysége mind ellenei, mind némely barátai által jellemeztetett.

Voltak, főkép akkor, mikor a nyelvújítás pere első szenvedélyességével folyt, kik azon nézetből indulva ki, mintha nyelvünk Kazinczy fellépéseig ázsiai eredeti-

ségében maradt volna meg, róla úgy szóltak, mintha előtte e nyelvben senki sem újított volna.

E tévedés vagy rágalom — mert azokkal szemben, kik azt hirdették, mind az egyik, mind a másik szóval élhetünk — hasonló ahhoz, melylyel mások azok ellen léptek fel, kik később egyes politikai intézvényeink módosítását indítványozták.

Valamint kevés népet találunk, mely minden egészen idegent oly határozottan visszautasítana, mint a magyar: úgy, legalább a kelet népei között, nincs egy sem, mely az idegent, ha annak felvétele szükségessé vált, létével oly tökéletesen egybeolvasztani tudná. — Az alkotmány, mely alatt e nemzet nyolcz századnál tovább annyi viszontagságoknak ellenállt, világos tanúsága ezen tulajdonának. Magyar az minden részeiben, lényegesen eltérő azoktól, melyeket más szomszéd népeknél találunk, s mégis intézményeink nagy részénél idegen institutiókra ismerünk, melyeket elődeink általvettek, de csak, miután azokat nemzeti szellemökhöz képest átídomították.

Mit alkotmányos intézményeinkről tudományosan bebizonyíthatunk, mit erkölcsseinkre nézve kétségbevonunk nem lehet, — mert ki tagadná, hogy azokra a kereszténység lényeges befolyást gyakorolt, de a nélkül, hogy a magyar s más népek között létezett különbséget megszüntetné, — sőt mi fegyvereinkre s ruházatunkra nézve is szembetűnő: az áll nyelvünkről is; s kik e tárggyal előítélet nélkül foglalkoznak, se azt, hogy a nyelv mindig újult, se azt, hogy arra más nyelvek befolyást gyakoroltak, tagadni nem fogja.

A magyar nyelv — mint ez egy élő s fejlődő nép nyelvénél másképp nem is lehet — mindig újult s fejlődött:

a különbség Kazinczy s mások között csak abban áll, hogy mit azok, kik a nyelvújításban elődei voltak, a pillanat szükségétől kényszerítve, rendszer nélkül tettek, azt ő teljes öntudattal cselekedte, szem előtt tartva a czélt, melyet el akart érni és soha meg nem feledkezve azon határokról sem, melyeket túllépni a legmerészebb nyelvújításnak sem szabad.

Ha a XVI. s XVII. század első felében használt nyelvünket tanulmányozzuk, meggyőződünk, miként az, a mi formáinak szépségét s gazdagságát illeti, csak azon kevés újabb nyelveknél áll hátrább, melyek, mint a francia vagy olasz, már akkor terjedelmesebb irodalommal bírtak; de ép oly bizonyos az is, hogy a XVII. század vége felé s a XVIII-iknak kezdetén e részben szintoly visszalépés történt, mint az vala, mely valamivel előbb a német nyelvben Luther biblia-fordítása és a XVII. század irodalmi nyelve között észrevehető; és tagadhatatlan, hogy más nemzetek, s jelesen a német, azon félszázad közben, mely Kazinczy fellépését megelőzte, a nyelv tekintetében roppant haladásokat tettek.

Vajjon fejlődhetik-e irodalmunk, ha nyelvünkre nézve azon szegény alakokat fogadjuk el kánonképen, melyeket a XVII. század íróinál találunk? Ha, midőn más előbbre haladott nemzetekkel a művelődés mezején versenyezni akarunk, nem gondoskodunk arról, hogy nyelvünk minden eszmék kifejezésére s tovább-fejlesztésére ép oly alkalmas eszköz legyen, minővé más nemzetek saját nyelvöket fejlesztették.

Kazinczy tisztán felállította magának a kérdést, s határozottan felelt reá, bátran kitűzve az újítás zászlóját, melynek határául csak nyelvünk szellemét ismerte el.

Fentartani nyelvünket eredeti tisztaságában, s egyszerűsmind a tökélynek azon fokára emelni azt, melyen Európa legmíveltebb nyelvei álltak; meggazdagítani nemcsak szókincsét, de a szókötésnek formáit, nevelni hajlékonyságát, hogy ne legyen oly eszme, melyet vele tisztán kimondani ne lehessen, hogy ne legyen szépség, melyet nélkülözne: ez vala a cél, melyet magának kitűzött; s ha hosszú pályáján végig tekintünk, alig határozhatjuk meg: azon állhatatosságot bámuljuk-e inkább, melylyel tevékenységét folytatá, vagy a mély belátást, melylyel céljának elérésére mindig a legalkalmasabb eszközöket választotta, majd más mívelt nyelvek jeles íróinak fordítására szentelve nagy tehetségeit, — mert belátá, hogy nyelvünknek hiányzó hajlékonyságát épen ily műfordítások által szerezhetni meg leggyorsabban — majd tanulmányozva s kiadva régibb íróinkat, mert tudta, hogy nyelvünk szelleme nem egy felig elkorcsosodott század íróiban, hanem csak a régiekben, s a nép nyelvében találatik fel. S épen ezen öntudatosság, melylyel feladatát a legnemesebb izléssel felfogta, és sem célját, sem feladatának korlátait nem veszté el szemei elől, merészen szembe szállva minden előítélettel, megküzdve minden nehézséggel, és mégis mérsékelve magát, valahányszor az újítás nyelvünk szellemébe ütközött volna: ez az, mi Kazinczyt mindazok fölébe emeli, kik hazánkban vagy máshol a nyelvújítás nehéz munkáján fáradtak; ez az, mi által ő képessé vált egy oly feladatnak megoldására, mely csak az ész s jellembeli tulajdonoknak ritka egyesülése által sikerülhetett. Mert valóban nemcsak észre s tudományra, de erélyre s a jellem ércszilárdságára vala szüksége azon férfinak, ki magának egy ily feladatot kitűzni mert, ki azt

annyi közdelmek között folytatni bírta, s azt bevégezni képes vala.

Ha valaha férfias törekvést teljes siker követett, ezt K a z i n c z y működéséről mondhatjuk. A nyelvújítás az irodalom körét, melyben az megkezdett, rég átlépte, és a mi egykor a legmerészebb újításnak tartatott, most már a nép ajkáról hangzik, világos bizonyságául azon befolyásnak, melyet az irodalom nálunk az egész nemzetre gyakorol, s egyszersmind annak, hogy ezen újítások korszerűek s nyelvünk szellemével megegyezők valának; s jelenleg alig foghatjuk meg, hogy az, mi most oly természetesnek látszik, egykor hosszú viták s küzdelmek tárgya lehetett. De tekintsünk vissza azon korszakra, melyet K a z i n c z y működésével betöltött. — Volt-e valaha ember, ki, midőn fellépett, oly kevés támogatásra talált, ki több nehézségekkel küzdött, s éveken át csaknem egyedül, de megtörhetetlen lélekkel haladt tovább azon következetességgel, melyet csak megfontolás ad, s egyszersmind azon erélylyel, melyet csak a szenvedélyben találunk.

Nem szólok azon nehézségekről, melyekkel új eszmék közönségesen találkoznak, főkép, ha oly tárgyak körül állítatnak fel, melyekhez, mint a politikához vagy nyelvhez, hozzá szólani mindenki hivatva érzi magát; nem azon akadályokról, melyeket megszokás és előítélet minden újításnak elébe gördít; de szabad-e elfelednünk, hogy azon férfiú, ki személyes érdekeit elhanyagolva, egész életét csak a köznek szentelé, hosszú évek során keresztül az irodalom körében szenvedélyes elleneket, a tömegnél csak közönyösséget talált, s fáradozásainak jutalmául, a népszerűség helyett, melyet érdemelt, sokaknál csak kicsinylést és gyűlöletet aratott.

Jól tudom, hogy ki a köz pályára lép, annak ilyenekre készen kell lennie.

A közvélemény felkap s elejt, az egekig emel s lábbal tipor; majd e világ minden fényét árasztva kedveltjére, majd arról, kit félistennek hirdetett, s ki sebhelyekkel, de a szennynek egy foltja nélkül ment keresztül élte küzdelmein, feltéve a legaljasbat is: mintha az imádásért, melyre magát gyarló halandó irányában elragadtatá, az által akarna elégtételt szolgáltatni saját méltóságának, hogy egykori bálványát most sárban hurczolja.

De ha Kazinczy e sorsában sokan osztoztak, vajjon kevésbbé érezte-e ő annak keserűségét?

Nincs senki, a nép bizalmára s szeretetére érdemes, ki e bizalom és szeretet által boldogítva ne érezné magát, s ki, midőn rólok a hon érdekében lemond, a legnagyobb áldozatot ne hozná hazájának, melyet a polgár a közjónak hozhat. S vajjon Kazinczy nem tette-e ezt? nem a lelkesedés egyes perczeiben, nem egy rövid időszakra, mely alatt magát a közvélemény megtérésévé vigasztalhatá, de hosszú éveken át? — Nem méltányolva félre értve még azoktól is, kikhez legközelebb állt, megtámadtatva a gúny s rágalom fegyvereivel, mint egy félig örült, ki nyelvünket megrontja s a magyar nemzetiséget veszélybe ejti: élete éveken át hosszú küzdelem vala, mely alatt magát se elleneinek száma által feltételétől visszajesztenni, se e megtagadás igazságtalansága által túlzásra ragdatatni nem engedé.

Nem azért hozom fel ezeket, hogy rég felejtett irodalmi vitáknak emlékezetét megújítsam, vagy vádakát emeljek Kazinczynak egyes kortásai ellen. — Mint az életnagyságot meghaladó szobornak szépségei, úgy

annak érdemei, ki a közönséges mértéken túl emelkedik, mindig csak bizonyos távolságból tűnnek fel; s ő maga keserűség nélkül viselte el a méltatlan megtámadásokat is, melyeket nemes lelke csak az ügy iránti túlbuzgóságnak tulajdonita, s melyek ellen azon meggyőződésben kereste vigasztalását, hogy a jövő, mely a jelennek kedvező ítéleteit sokszor megváltoztatja, annak, ki iránt kora igazságtalan vala, mindig igazságot szolgáltat.

De méltathatjuk-e a dicső férfinak érdemeit, ha megfeledezünk azon nehézségekről, melyekkel pályáján találkozott, s ünnepelhetjük-e emlékét méltóbban, mint midőn hálával felszámítva munkás életének eredményeit, egyszersemind azon férfias erényeket tartjuk szemünk előtt, melyeknek azon eredményeket köszönjük: hogy valamint azon feladatot, melynek betöltésétől e nemzetnek jövője függ, Kazinczy-nál tisztábban senki nem fogta fel, úgy nemes élete példaként állítsassék a jelen s jövő ivadék elébe, melyek ezen feladat betöltésére hivatva vannak.

Miként az egyes embernek becse jellemétől, úgy a népeké azon szilárdságtól függ, melylyel nemzetiségökböz ragaszkodnak.

Oly nép, mely saját egyéniségéből kivetkezve, másokba beléolvadni képes, az emberi társaság hasznos tagjává soha nem válhatik: hasonló ez azon növényekhez, melyeket a forró égélj őserdeiben találunk, s melyek indáikkal a szomszéd fát körül fogva, midőn sötét lombját látszólag dúsabbá teszik, annak csak életerejét szívják fel, hogy vele együtt porba sülyedjenek.

Ezért minden népnek első feladata épen fentartani nemzetiségét, s fentartani saját nemzeti nyelvét, mely annak legnemesebb, legszellemibb kifolyása.

De ha az egyes nemzet, midőn saját nemzetiségéhez ragaszkodik, teljesíti legfőbb kötelességeit, bizonyos az is, hogy minden egyes nemzetnek állása és jövője azon erélytől s képességtől függ, melylyel az emberiség közös céljainak előmozdításán dolgozik.

A világ története fennen hirdeti azon igazságot, hogy hosszú jövőre csak oly nemzetek számíthatnak, melyeknek fenmaradása az egész emberiség érdekében fekszik; s ugyanazon tanulságot merítjük saját hazánk történetéből is.

Mert ha a magyar nép, körülfogva nagy nemzetek által, melyekhez semmi rokonságban nem áll, szüntelen harczok között, s idegen, magasabb műveltség befolyása alatt, saját nemzetiségét csaknem egy ezredig fentartani képes volt: mi az, miből ezen, a világtörténetben csaknem magán álló jelenséget megmagyarázhatjuk?

Az első ok, melynek fenmaradásunkat köszönjük, kétségenkívül azon szilárdságban fekszik, melylyel a magyar nemzetiségéhez ragaszkodott, — azon lángoló honszeretetben, mely, mint nehéz felhők között a tiszta napsugár, egész történetünkön átragyog, s annak legsötétebb részeit fénykoszorúval fogja körül.

Nehéz csapások érték e hazát. Volt idő, mikor nemzetünk benső vizsgálódásainak büntetéseül több mint másfél századig a török járom alatt görnyedve, csaknem mindent elveszített, miben a honfiú büszkeségét keresheti, vagy mi egy szebb jövőre kilátást nyitott: de e nemzet nem esett kétségbe jövője felől, emelt fővel viselte lánczait, csak még szentebb érzelemmel fogva körül hazáját, mióta az oltárrá vált, melyen csak áldozott; s mert bizodalját a sors csapásai nem ingatták meg, mert reményleni bírt még a való-

színűség ellenére is, a mindenható megáldá férfias törekvéseit, s e hon áll, fentartva mindenekelőtt gyermekeinek szeretete által.

De ha méltó büszkeséggel tekintünk is vissza multunkra, melynek legsötétebb emlékeinél az egyeseknek erényei s a férfias elszántság, melylyel e nemzet a balsors csapásait viselte, a dicsőség fátyolával takarja még e nemzet nagy tévedéseit is: csalódnánk, ha fenmaradásunknak egyedüli okát e férfias erényekben keresnők.

Voltak népek, hazájokhoz nem kevésbé hívek, nemzetiségökhöz szintoly lelkesedéssel ragaszkodók, kikből, mint Saguntum polgárainak honából, csak egy örökké dicső, de szomorú emlék tartotta fenn magát, s ha fajunk a hasonló végzetet elkerülte, ez csak annak tulajdonítható, mert szilárdan ragaszkodva nemzetiségéhez, mégis merev elszigeteltségben más népektől soha el nem különzé magát.

Azon perctől kezdve, midőn e nemzet, nagy királya által vezetettve, a nyugati egyház körébe lépett, a régi istenségek oltáraival ledőltek a válaszfalak, melyek közte s más népek között léteztek. Az idegen faj az európai nagy népcsalád tagjává vált, s azon hévvel, melyet távol keletről magával hozott, ragadta meg új hivatását. Történetünk nem a többi népek életétől különválasztható egész. Egy része, egy lényeges része az az egész nyugati civilizáció történetének, melynek harcaiban legszebb babérainkat arattuk; és ha e hon, mely, mint a sokszor ostromlott várfok, pusztító csaták nyomait viseli magán, ingatlanul megállt, — s ha e nemzet nem vészett el ily véres csaták után: azt annak köszönheti, mert az összes keresztyénség védfalának tekintetett, s mert oly nép, mely örökkévaló

eszmékért küzd, nem dőlhet le még oly csapások után sem, minő a mohácsi vész vala.

Férfias honszeretetet, de egyszersmind az emberiség közös ügyéért való lelkesedés, — hív ragaszkodás saját nemzetiségéhez, de vele együtt eleven érzete annak, hogy az egyes nemzet, csak midőn az emberiség közös feladatain dolgozik, midőn annak küzdelmeiben s haladásában részt vesz, foglalhat el magához méltó helyet: ez az, minek e hon fenmaradását köszöni, s e hon jövője attól függ, hogy azon irányhoz, melyet követve elődeink e nemzetet annyi vészek között fentarták, hívek maradjunk!

A század új eszmékért lelkesül, melyek, épen mert a keresztyénség elveiből fejlődtek, mint ez, a polgárisodott világ minden részeire kiterjesztik hatásukat; a haladásnak elébb nem ismert ösvényei, tevékenységünknek új, csaknem határtalan mezeje nyílik előttünk, mely termékenységet ígér, de melynek gyümölcsseit senki sem ismeri még. De ha, bár a jövőt sűrű fátyol takarja még, csak ha e hosszú vajadások nem fognak eredmények nélkül maradni, s csak ha korunk haladásában részt veszünk, ha, mint elődeink, a civilizáció nagy küzdelmeiben helyünket betöltjük, nemcsak véres csatamezőkön, hanem az értelmiségben, a tudományban, és minden téren, hol a civilizáció nagy harczi folytak: akkor biztosítottuk nemzetiségünket, melyet csak egy veszély fenyegethetne, az: ha annak fenmaradása az emberiség közös érdekében közönyössé válnék.

Ez feladatunk! s ha az utolsó hetven évre azon öntudattal tekinthetünk vissza, hogy annak megoldásához közelebb állunk, és a honfi szívét napjainkban egy szebb jövőnek reménye tölti el: bizonyosan Kazinczy Ferencz

az, kinek mindenek előtt hálával tartozunk; mert ő az, ki ezen feladatot első fogta fel; mert a nemzetiségért lelkesülve, egyszersmind kijelölte azon feltételeket, melyektől annak fejlődése függ; mert mélyen érezve népünk süllyedését, kimutatta az ösvényt, mely egy szebb jövőhöz vezet.

S mi az, mi a hálának, melylyel e férfiú iránt tartozunk, méltó emléke, mi ily érdemeknek méltó jutalma lehet?

Csak egyet ismerek, s ez az: ha várakozásainak megfelelünk.

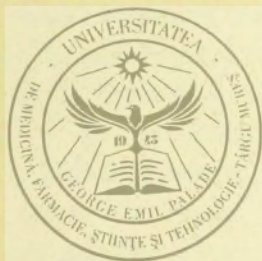
Még rövid idő, és egy ezred éve lesz, hogy őseink messze keletről e földre jöttek, s véres harcok után e hazát megalkották. Ha, mikor ezen idő el fogott telni, a nemzet azon öntudattal tekinthet vissza múltjára, hogy hivatását betöltötte — ha, az utódok akkor pirulás nélkül emlékezhetnek a régiekre, mert az ősöktől vont határokat megtartották, mert munkásságuk által termékenyíték a mezőt, melyen azok verőket ontották, s a magyar név nem szenvedett csorbát egy ezredév használata alatt — ha nemzeti mivelődésünk nagy épületjén, melynek Kazinczy alapjait rakta le, tovább dolgozva, azt oly magasra viszük fel, hogy a magyar nép e békésebb kifejlés korszakában ismét azon helyet foglalja el, melyet egykor hadi tettei neki szereztek; — s ha majd, midőn közülünk sokan pihenni mentek, gyermekeink e hon ezredévi létét ünnepelve, hálát mondanak a világok urának, ki e nemzetet e földre vezette, és annyi viszontagságok között fentartotta, Európa népei részt vesznek e nemzet örömeiben, mely egy ezredév előtt mint fergeteg csapott le közéjük, de csak hogy melléje állva, századokon át a keresztyénységnek, azaz a civilizációnak bajnoka legyen, s a végső

napig minden téren, hol annak nagy érdekei kérdésben forognak, az első sorban álljon, küzdve, mint férfihoz illik, saját lobogója alatt, de az emberiség közös ügyeiért; — ha a nagy remény, melyért ivadékok véröket ontották, mely ezeket lelkesített, s melylyel Kazinczy sírjába szállt, beteljesült: akkor e nemzet leróttá tartozását azok iránt, kik életöket jövőjének szentelék, s Kazinczy érdeme jutalmazva lesz.

Mert ő megérdemelte a borostyánt; de az örökké zöld koszorút csak oly nemzet teheti fiának homlokára, mely arra maga is méltónak mutatta magát.

GR. SZÉCHENYI ISTVÁN

A M. T. AKADÉMIA XIX-DIK KÖZÜLÉSE MÁSODIK NAPJÁN
1860. OKTÓBER 13.

Megjelent a m. tudós társ. évkönyvei X. kötete I. részének
95—114. lapján.

Ha a népek életében nincsen fontosabb pillanat azoknál, midőn közös érzelemtől áthatva, nemzeti egységek tiszta öntudatára emelkednek: akkor, tisztelt gyülekezet, a férfiúnak halála, kinek emlékére összegyűltünk, időszakot fog képezni történetünkben.

A veszteség, melyet szenvedénk, a csapásnak váratlansága, a mód, melylyel az történt, egyenlő fájdalommal tölté a nép minden osztályait, s az ország messze határai között nincsen vidék, a különböző népfajok s vallásfelekezetek között, melyeket az isteni gondviselés e földön egy nemzetté egyesített, nincs oly töredék, mely e közérületben részt nem vett volna; mintha a kegyes istenség e férfiú nagy érdemeinek adta volna jutalmúl, hogy azon egyetértés, melynek eszközléséért munkás életén át fáradozott, sirja fölött létesüljön, s ő azt örökségül hagyhassa nemzetének.

Soha fejedelem, hatalmának tetőpontján, soha államférfi népszerűsége verőfényében nem szállt sírjába, kinek ravatalát több s általánosabb tisztelet környezte volna; s az idegen, ki e napokban hazánkba jő, s tanúja lehet a hatásnak, melyet Széchenyi halála okozott, bizonyosan azon meggyőződéssel tér vissza övéi közé, hogy azon férfiú, kiért egy egész nemzet, tiz évvel miután a közélet pályájáról lelépett, gyászt ölt, nagy s felejtethlen érdemeket szerzett magának e nemzet iránt.

Mennyivel erősebb ez a meggyőződés bennünk, kik életének tanúi valánk, s kik, ha a múltba visszanezünk, vagy hazánk jelen helyzetét tekintjük, mindenben, mi ott szép vala s mi itt legalább megnyugtató, az ő tevékenységének emlékét találjuk föl.

Ha volt magyar, kiről elmondhatjuk, hogy nem egy vidéknek, hanem hazájának, nem egy osztály- vagy pártnak, hanem nemzetének élt, Széchenyi az. S a magyar tud. akadémia bizonyosan soha nem felelt meg inkább a nemzet köz kívánatának, mint midőn e gyászünnepélyt rendezé, hogy azon tisztelet s hála, melyet iránta az egész nemzet érez, költészet s szónoklat által méltó kifejezést nyerjenek.

A költészetnek magasztosabb tárgya, a szónoklatnak nagyszerűbb feladata nem lehet; de hol van, ki annak méltóan megfelelni képes legyen?

Mélyen érzem én, tisztelt gyülekezet, a kötelességeket, melyeket az akadémia reám ruházott, midőn érdemem fölött megtisztelve, ez alkalommal szónokának választott. Tudom, hogy midőn nemcsak az akadémia alkotóját, de a haza legnagyobb polgárát gyászoljuk, tőlem több kívántatik, mint hogy beszédemben kizárólag azon érde-

meket soroljam el, melyeket a nagy elhunyt intézetünk alapítása s hosszú vezetése által magának szerzett; csak ha jellemének s összes működésének méltó képét állíthatnám föl szebbítés nélkül, de híven, hogy nagy emléke világosan állva előttünk, önmaga hirdesse dicsőségét, mint Memnon szobra, melynek csak a nap világító sugara kell hogy megszólaljon, — csak akkor felelnék meg feladatomnak; de, ismétlem, ki az, ki e gazdag életet, mely egészben csak a hazának, s melynek minden órája egy-egy, a haza fölvirágzására vezető külön célnak vala szentelve, egy beszéd szűk korlátai között méltóan leírni, ki nagyszerű személyiségét kevés vonásokban híven lefesteni képes legyen, vagy ki részrehajlatlan ítéletet merne mondani e férfiú fölött most, midőn a könyvek, melyeket sirjánál egy egész nemzet öntött, még alig száradtak föl.

Alakja nagyobb, semhogy ily közelről, való arányai-ban föltünjék; s a küzdelmek, melyek között élete lefolyt, s melyekben majd oldalánál, majd ellenei közt részt vettünk, újabbak, semhogy azokról mi hozzunk igazságos ítéletet.

Mi e helyen legfeljebb munkás életének eredményeit sorolhatjuk el, s ítélet helyett hálánkat fejezhetjük ki; s én erre fogok szorítkozni előadásomban, egyszerűen elmondva: mit Széchenyi tett, s annak megbíralását, a mi ő volt, a jövőre bízva, mely korunk előítéletei, érdekei s szenvedélyeinek határán kívül állva, a küzdelmekről, melyeken mi keresztülmentünk, majdan ki fogja mondani igazságos ítéletét, s vele együtt ítéletét azon férfiúról, kit, míg élt még ellenei is a küzdelem legszenvedélyesebb pillanatában a legnagyobb magyarnak neveztek, s kinek sirjánál az

egész nemzet gyászt azért öltött, mert érzé, hogy a hely, melyet ő üresen hagyott, e hazában egyes ember által soha nem fog betölteni.

* * *

Hazánk újabb történetében nincs oly esemény, mely a nemzet kifejlődésére nagyobb befolyást gyakorolt volna, mint az 1825-iki országgyűlés: — mert habár azon mozgalom, melynek nemzetiségünk újabb föléledését köszönjük, előbb vevé kezdetét, s a főérdem e részben Kazinczyt és kortársait illeti; s habár az 1791-iki országgyűlésnek alkotmányos reform-mozgalmi örökre nevezetesek fognak maradni évkönyveinkben: tagadhatatlan mégis, hogy átalakulásunknak ez első kísérletei a hadizaj között, mely századunk elejét eltölté, csaknem feledésbe mentek; hogy a nemzetiségi lelkesedés, mely József császár uralkodása után rövid ideig általánosnak látszott, kevéssel utóbb azon buzgó, de szűk körre való szorítva ismét, mely nemzeti irodalmunkat mívelé: s hogy csak az 1825-iki országgyűléssel kezdődik azon időszak, melyen innen alkotmányos s nemzetiségi törekvéseinkben félbenszakadás többé nem történt, s melyet azért méltán egész újabb fejlődésünk kiinduló pontjának tekinthetünk.

E fontos, a haza egész jövőjére elhatározó pillanatban lépett föl Széchenyi István a közélet pályáján; s miután az erélyt, mely annak befutására szükséges vala, csak akkor méltányolhatjuk, ha ismerjük annak akadályait is: szükséges, hogy mindenekelőtt rövid tekintetet vessünk ez időszakra, mely, ha csak az éveket számítjuk, hozzánk oly közel, s ha arra gondolunk, a mi azóta történt, tőlünk mégis már oly távol fekszik.

A XVI. s XVII-ik század e hazában külső harcok s belső küzdelmek között folyt le, s ha épen akkor, midőn más népek a tudomány s művészetek mezején a legnagyobb haladást tették, nemzetünk, fönmaradásáért küzdve, másoktól elmaradt: csak hazánk szerencsétlen helyzetét vádolhatjuk, nem őseink hanyagságát.

De magyarázva bár oly okokból, melyeket pirulás nélkül bevallhatunk: mégis tagadhatatlan marad a tény, hogy hazánk e század kezdetén a nyugati civilisatió köréhez tartozó más országoknál hátrább állt, hátrább nemcsak művészet és tudomány, ipar s mezei gazdaság, közlekedési eszközök s kereskedelem terén, egyszóval mindazokban, miktől az országok anyagi jóléte s az egyesek kényelme függ, hanem, mi ennél fontosabb, hátrább még azon általános műveltségben is, mely minden haladásnak első föltételét képezi.

Országunk ez állapota, mely azt a kevés idegen előtt, kik e hazát akkor meglátogatták, majd szánakozás, majd gúny tárgyává tévé, nem kerülte el ugyan egyes mélyebben látó honfiak figyelmét, és a század kezdetén tartott országgyűléseken nem hiányoztak egyes fölszólalások, melyek a nemzetet a létező bajokra s azoknak következményeire figyelmeztették: de a nagy síkon, melylyé akkor viszonyaink lapúltak, e szózatok visszhang nélkül hangzottak el, s ha az ország helyzetében talán sohasem vala kevesebb, mi által a gondolkozó hazafi magát kielégítve érezheté: bizonyosan alig találunk történetünkben időszakot, melyben az elégedetlenségnek, a haladás e föösztönének, kevesebb jelei mutatkoztak volna. — A nép hallgatva s csaknem öntudatlanul viselte el megszozott terhét; a nemesség megalégedéssel s teljes biztosság-

ban élvezé jogait, feledve, hogy azok oly szolgálatok díjaul adattak, melyeket rég nem teljesített már; s az élelemszerek bősége, az anyagi jólét, mely ebből következett, s a személyes szabadságnak magas foka, melyet nemcsak a nemesség, hanem a népnek minden miveltebb osztályai az országban akkor élveztek, eltakarta állapottaink nagy hiányait még azok előtt is, kiknek ellenök panaszt emelni okuk s képességök volt.

Úgy látszott, mintha a magyar nemzet elfáradva, hosszú küzdelmei után csak pihenni akarna, s az anyagi jólét karjai között mindinkább azon tespedésbe sülyedne, mely az egyesnél s nemzeteknél a végkép elaggottnak halálát megelőzi.

Az 1823-ki események bebizonyíták, hogy azok, kik ekként vélekedtek s eljárásukat arra építették, hibásan számítottak.

Mi József császárnak nemzetiségünk ellen irányzott törekvései után történt, az történt újra. A nemzet másodszor köszöné szabadsága megszilárdulását azoknak, kik őt annak maradványaitól is meg akarták fosztani.

A világos, maga a király által az ország rendei előtt bevallott sérelem, mely az alkotmányon elkövetett, s azon tapasztalás, hogy a nemzet legfontosabb jogai, melyektől minden egyéb jogok- s kiváltságoknak megtartása függ, csak néhány törvényhatóságnak erélyessége, s a fejedelem lelkiismeretessége által mentettek meg, — ki midőn meggyőződött, hogy kormánya a törvény korlátain túl hágott, az elkövetett hibát nemcsak jóvá tevő, hanem bevallá, — felrázta a nemzetet hosszú nyugalmából, s az új veszély csak a nemzet megtöretlen életerejét bizonyította be.

De bármi örvendetes vala a tapasztalás, s bármennyi tisztelettel hajoljunk meg azok előtt, kik a nemzetnek e nehéz napokban vezérei voltak, s egyaránt távol a szenvedélytől s távol a gyengeségtől, alkotmányunkat nyugodt erélyességgel föntartották: megfoghatjuk az aggodalmat, melylyel mélyebben látó honfiak a jövőbe még ezen pillanatban is tekintettek.

Mint 1791-ben, alkotmányunk, új győzelme után, megszilárdult s az egész nemzet ismét föllelkesült nemzetisége iránt; de épen a hasonlóság, mely a két mozgalom között létezett, nem juttatá-e eszébe a gondolkozó hazafinak, hogy azon okok, melyek miatt a rövid ébredés után, mely József uralkodását követte, új tespedésbe sülyedtünk, még most is mind léteznek?

Mert ha a magyar ismét sajátjának mondhatá alkotmányát, mely az idő minden viszontagságai között e hazában legalább a szabadság eszméjét, melynek nemzeti egységünket köszönjük, föntartá, s melynek egyes részei az újabb küzdelmek alatt ismét hebonyították szilárdságukat: vajjon el lehet-e feledni, hogy azon alkotmány, bármi szép és dicső legyen, csak a nemzet egy osztályának tulajdona, s hogy midőn ennek személyes és politikai szabadságát oly rendkívüli mértékben biztosítja, minőben az akkor Anglia kivételével talán sehol nem élveztetett: a népre ép oly rendkívüli terheket ró.

Az 1825-ki törvényhozás az alkotmány biztosítására új törvényeket alkotott; de ha ezen alkotmányt nem egészen félszázad alatt kétszer végveszély fenyegeté, valóban nem a világos törvényeknek hiánya okozta azt. Nem új sáncokra, melyekkel elődeink az alkotmányt eléggé körülövezték, hanem védelmezőkre vala szükségünk, s

az 1825-ki országgyűlés, midőn szabadságunk megtámadtatott, erősségeit kijavítá, de e hiányon nem segített.

Helyesen jegyezte meg egy híressé vált beszédében Nagy Pál, hogy: az elvesztett alkotmányt visszaszerezhetni, de a nemzetiséggel elhal a nemzet is; hogy tehát csak ennek föntartása-, szilárdítása- és biztosításában kereshetjük egy szebb jövőnek zálogát; — de vajjon állt-e az egyesek hatalmában? s ha az ország akkori helyzetét tekintjük, ki mondhatá, hogy e cél elérését bizton reményli?

A nemzeti nyelv, mely egy ideig csaknem kizárólag a nép körében élt, ismét emelkedni kezdett. Egy nemzeti irodalomnak alapjai rakáltak le, mely, mert kevesek által pártoltatott, lassan, de mert csak olyanok által műveltetett, kiket erre hivatásuk ösztöne s lelkesedés buzdított, belső becsére nézve folytonosan emelkedett; de vajjon az irodalom egymaga, sőt azon egyes törvények, melyek által nemzeti nyelvünk a köz élet mezején a latin helyébe állították, biztosíthaták-e nemzetiségünket oly viszonyok között, midőn a műveltség, melytől az irodalom befolyása függ, s a közéletben való részvét csak a nemzet egyes osztályaira vala szorítva?

Kifejlett nemzetiség, mely minden idegen befolyásoknak ellentállani képes legyen, csak ott létezhetik, hol egészséges nemzeti életet találunk; s ki szólhatott erről nálunk akkor, midőn honunk főbb nemessége nagy részben a külföldön lakva, saját hazájában idegenné vált, s elefedve még ősei nyelvét is, a végső köteléket, mely őt a nemzethez lánczoló, szétszakította; midőn ipar s kereskedés nem lévén, a magyar középrend csak egyes mesteremberekből állt, s úgy szólván senki nem volt, ki magát

teljes joggal a haza polgárának nevezhető, mert a kiváltságos osztályok nem részesültek terheiben, s a nép nem ismeré jogait?

Vajjon ily állapotokon egyes, bármely czélszerű törvények, vagy azon lelkesedés, melylyel a nemzet némely osztályai nyelvünket fölkarolák, segíthettek-e? — Magyarországnak nagy, gyökeres reformra vala szüksége, és ugyan mily eszközök léteztek annak keresztülvitelére?

A mód, melyen József császár kísérletei, daczára a tolerantiális pátensnek s e fejedelem népies törekvéseinek, az egész országban fogadtattak, bebizonyítá, hogy vannak dolgok, melyekről a nép soha nem mond le, még a vallásszabadság s polgári egyenlőség kedvéért sem. Az 1823-iki események meggyőzték arról mindenkit, hogy ha az ország állapotának változnia kell, ez csak az ország törvényhozása által történhetik; de ki remélhette egy gyökeres átalakulásnak keresztülvitelét oly törvényhozástól, mely kizárólag a kiváltságos osztályok képviselőiből állva, érdekei által a létező állapotokhoz lekötve érezé magát?

Haladni a civilisatió ösvényén, azon jogfogalmak szerint módosítva alkotmányunkat, melyek Európaszerte elfogadtattak, — a nélkül, hogy ez által alkotmányos létünk s nemzetiségünk veszélyeztessék;

Szilárdul ragaszkodni alkotmányunk formáihoz s nemzeti sajátságainkhoz, a nélkül, hogy ez által haladásunkban akadályoztassunk;

Kivíni a XVIII-ik század eszméit oly törvényhozás segédelmével, mely középkori szerkezetét megtartá; — a jogegyenlőséget a kiváltságos osztályok által:

Ez volt a föladat. — S valóban, nem bámulhatja senki, ha az csaknem mindenki által megoldhatatlannak tartatott, s még a hazának leghivebb fiai is kétségbeesve a jövő fölött, emlékeikben keresték vigasztalásukat, felté-kenyen őrizve minden követ, mely a régi épülethől megmaradt, hogy e nemzet dicsőbb napjainak legalább romjai tartassanak fönn; hisz a teendőknek tömege oly nagy, az eszközök, melyek annak, ki hazai állapotaink átalakítását magának czélul kitűzné, rendelkezésére álltak, oly csekélyek, az akadályok látszólag oly legyőzhetetlenek valának, hogy a legbátrabb is elveszté bizodalját.

Egy volt, ki azt nem vesztette el, ki a haza jövőjén nem kétkedett: Széchenyi István.

Senki sem ismerte nála jobban azon hiányokat, melyek e hon anyagi s szellemi műveltségében szintűgy mint alkotmányunkban léteztek; senki sem fájlalta azokat úgy.

Vegyük kezünkbe számos munkáinak bármelyikét, s ott fogjuk találni a vallomást: hogy mindenben hátra vagyunk; s a keserűség, melylyel azt kimondja, eléggé bizonyítja az érzést, melylyel szive telve volt; ő teljes mértékben méltányolta azon nehézségeket, melyekkel a reformnak küzdenie kell; hisz föllépésének módja, az eszközök, melyekkel élt, s a fontosság, melyet egész életén át a modornak tulajdonított, eléggé bizonyítja ezt: de mindez nem ingathatá meg a bizodalmat, melylyel e haza jövőjére tekintett.

Mert ha igaz is, hogy a haza anyagi kifejlésében Európa többi országainál hátrább áll; ha csatornái nincsenek, útai hiányzanak, s a mezei gazdaság azon állapotban pang, melyben azt a középkor gyakorolta:

nem áldotta-e meg isten az országot minden adományaival?

Hol van a sik, mely alföldünknel termékenyebb? hol a bérczek, melyek az ásványvilág minden kincseiben Kárpátainknál gazdagabbak? hol a folyók, melyek a közlekedés dicsőbb eszközei lehetnének azoknál, mik szabályozatlan árjaikkal most téreinket elöntik?

És ha e nép a miveltség alantabb fokán áll, ha osztályait válaszfalak különítik el egymástól, s e nemzet, mely a harcz mezején egykor dicsőséget aratott, a békés ipar s a tudományok körében nevet nem szerzett magának; nem ugyanazon nép-e ez, mely a hazát szerzés föntartotta? mely századokig küzdött a legszentebb ügyért, s miután legyőzetett, ellenének rabja lett, de szolgálja soha: — mely daczára azon válaszfalaknak, melyeket a törvény közötté föllállított, nemzeti egységének érzetét mindeddig nem veszítette el; mely nádfedelek alatt lakik, durva köntösben jár, s az élet kényelmeit nem ismeri, de nélkülözései között emelt fővel tekint körül, mert tudja, hogy ha semmi egyebe nem lenne — van hazája, — egy egész ország, melyért halni kész; és mely századokig élhetett oly alkotmány alatt, mely a nemesnek mindent engedett, s a jobbágyot csaknem oltalom nélkül hagyá, a nélkül, hogy amaz zsarnokká válnék vagy ez emberi méltóságáról megfélemedkezett volna, mert Isten úgy rendelé, hogy e nép sem zsarnok, sem szolgál, hanem szabad legyen.

Hisz e földnek csak munka, a nemzetnek csak akarat kell, hogy felviruljanak, s alkotmányunk által, bármik annak hiányai, saját kezünkbe van adva sorsunk; — miért kételkednénk?

Az nem lehet, hogy e hon, melyet isten a természet minden adományaival megáldott, örökké parlagon heverjen; hogy e nemzet, mely egykor az első helyek egyikét foglalta el, s mely annyi viszontagság után egyet sem vesztett férfias erényei közül, most az utolsók egyike legyen.

Régi dicsőségünk napjai letűntek.

A nemzet rég nem adta életének jelét, s hazánkban körültekintve, hideg és érzéketlen minden, csak romjai szólnak, s már a világ halottnak hirdeti az egykor virágozót.

De nézzétek közelebbről: nincsenek sehol a rothadásnak jelei; hol az idegen érzéketlenségében változást nem lát, ott e honnak gyermekei újra érzik a meleg lehelletet.

Kiért keseregtünk a hon, csak tetszhalott volt, — hitünk fogja megmenteni életét, s ő föl fog támadni előbbi szépségében s hatalmában.

Magyarország nem volt, hanem lesz.

Harmincz éve múlt, hogy Széchenyi «Hitelében» ezeket elmondá, s mi, kik föllépésének tanúi valánk, nagy időközön mentünk keresztül, melyek többet adtak s többet vettek el tőlünk, mint a mit egy rövid emberi élet alatt elérni vagy elveszteni lehetségesnek gondoltunk; de vajjon most is, annyi év után, ki nem emlékszik a hatásra, melyet e szavak előidézték? Sokan közülünk még félig gyermekek valánk, s mi egészen új színben tűnt föl előttünk az élet, melynek küszöbén állva, dicső pálya nyílt előttünk; és lelkesedésünket megosztá a férfiú, ki egyszerre tért látott maga előtt, melyre tevékenységét fordíthatá, s megosztotta maga az agg, ki életének hatá-

rához érve, most legalább egy nagy reménnyel szállhatott sírjába.

Valóban, ha e férfiúnak összes érdeme csak az lenne is, hogy nekünk e reményt adá; ha működésének minden nyoma eltűnt volna, s csak ezen napoknak emléke maradna fenn: — ő megérdemelné, hogy a hon, mint a római senatus Cannae után a consulnak, háláját mondja ki, mert kétségbe nem esett hazája fölött; s mi valamennyien gyászt öltünk érte, ki ifjuságunknak, ki egész életünknek jóltevője volt, mert legszebb pillanatait neki köszönjük, s neki köszönjük mindazon jótékony hatást, melyet, honfiúi lelkesedésre ébresztve, jellemünkre gyakorolt.

De csak pályája kezdetén állunk még, s a szózat, melyre százezrek szíve új reményben feldobogott, csak azon ígérlet vala: hogy e szebb jövőnek, melyet hirdetett, fogja szentelni egész életét.

Ritka embert nevezhetünk, ki, midőn a köz életbe lépett, ennyi reményt gerjesztett, s talán senkit, ki ezen reményeket oly tökéletesen teljesíté; de mielőtt e dicső pályára követjük, s tevékenységének egyes ágait s összes eredményét bármi röviden fölemlítjük, legyen szabad egy általános észrevételt előrebozsátanom, mely, valamint egyes lépéseinek, úgy egész működésének nemcsak méltánylására, de megértésére szükséges.

Nem az elmének tehetségei, hanem a kedély hatalma az, mi minden való nagyságnak alapját képezi, s az emberi nem története tanúságot tesz, hogy nagy befolyást még soha senki nem gyakorolt a világon, ki ön maga egy nagy eszme vagy érzelem befolyása alatt nem állt, s midőn kortársait elragadá, önmaga elragadva nem érezte

magát. Ezt látjuk Széchenyinél is; s habár a hideg megfontoló észnek nálánál nagyobb magasztalója nem volt, és senki sem szólalt föl élesebb gúnnyal azok ellen, kik köz dolgokban szívök gerjedelmét követik: mégis talán soha nem volt férfiú, ki a köz élet pályáján megöszülve, első föllépésétől élete végéig oly egészen érzelmeinek hatalma alatt állt volna, mint épen ő.

Igen, Széchenyi a szívnek embere volt, a szó legszebb, legnemesebb értelmében.

Midőn fiatal korában körültekintve, a hazának állapotát látá, s látta a közönyösséget, melylyel a többség, — s a lemondó kétségbeesést, melylyel e hon jobbjai ezen állapotot túrték, mert megváltoztatására sehonnan kilátás nem nyílt, s a messze láthatáron nem látszott még egy felleg sem, mely vihart hozva e tespedésnek véget vethetett; s ő egymaga lépett föl, hogy ha más senki nem, ő vesse meg nemzetünk egykori nagyságának alapját, vagy hogy legalább ezen czélnek szentelje véglegheletéig életét: akkor nem hideg számítás sugallta neki ez eltökélést; — s nem a mindent megfontoló ész vala az, mi neki, miután e pályán föllépett, erőt adott, hogy vissza ne ijedjen a mindig növekedő nehézségek s ellenzőinek száma előtt.

Szívének meleg gerjedelme, egy erős, ellenállhatatlan érzés vezette a pályára; ez tartá fönn, ez serkenté mindig új tevékenységre még akkor is, midőn nem támogatva a közvéleménytől, elhagyatva azoktól, kikhez legközelebb állt, a közszeretet virágkoszorúja helyett még csak a nyilvános élet töviskoronáját viselte; — s ki Széchenyi jellemének ezen oldalát nem ismeri, az őt igazságosan megítélni nem képes.

Megtörhetetlen erélyének s egyes gyöngeségeinek — miktől őt fölmentenünk nem lehet — forrása ebben fekszik.

Hazájának határtalan szeretete vala az, mi a bátor férfiút, ki, ha csak személyes veszélyekről vala szó, a legkisebb sértésért a halállal szembe szállt, a közdolgokban néha a túlságig óvatossá, sőt mint ellenei mondák, félénkké tevő; ez az, mi őt néha igazságtalanságra ragadta, s arra bírta, hogy szenvedélyes szónoklatának egész hatalmát, keserű gúnyt s túlzó vádak fegyverét használja olyanok ellenében is, kiknek jó szándokát kétségbe nem voná, sőt kiket, mint gróf Dessewffy Józsefet, mélyen tisztelt, de kikben a közjónak, habár akaratlan, elleneit látta.

És ez volt alapja egyszerű mind azon rendkívüli befolyásnak is, melyet e férfiú mindvégig nemzetére gyakorolt.

A történetben kevés példát találunk, hogy valaki népszerűségét annak köszönte, hogy honfitársait szüntelen hátramaradásukra, hibáikra s gyengeségükre figyelmeztette. Főkép oly nemzetnél, mint a magyar, melyet ellenségei hiúsággal vádolnak, s melyről legalább azt mondhatjuk: hogy saját becsének teljes öntudatában él, kettősen feltűnő tünetény ez, s mégis csak a «Hitel»-t kell kezünkbe vennünk, hogy meggyőződjünk, miként Széchenyi népszerűségét így szerzé meg. Nem volt senki, ki a legélesebb gúny fegyvereit többször használta volna oly szokások s intézmények ellenében, melyekhez a nemzet őseinek hagyománya gyanánt ragaszkodott; nem volt senki, ki azon irányt, melyet a közvélemény követett, s a férfiakat, kiket az fölkarolt, nyiltabban megtámadta volna; és ha mégis mind ennek daczára Széchenyi népszerűségét

15 évig folyvást növekedni látjuk, s ha később is, miután népszerűségét már elvesztette, befolyásának egy részét még megtartá: e rendkívüli tünemény csak onnan magyarázható, mert midőn sokan azt hívék, hogy téved, s a többség általa legforróbb óhajtásaiban s legkedvesebb embereiben kiméretlenül megtámadva érzé magát, — midőn őt hol a kormány soraiban, hol az ellenzék padjain látá: sokan nem érték, sokan rosszalák, sokan ellenezték eljárását; de senki egy perczig nem kétkedett hazafiségában.

Ez azon kapocs, mely közte s a nemzet között mindig létezett. Kevés politikai szerepet játszott férfit ismerünk, ki midőn meggyőződése kívánta, pártját oly könnyen elhagyta, sőt azt oly hevesen megtámadta volna; talán senki sincs, ki miután egy ideig az egész nemzet élén állt, később oly egészen elhagyatva találta volna magát, mint ő. De elhagyatva mindenkitől, megtámadva eljárása miatt, volt egy, mi e férfit, midőn magát egészen elszigeteltnek mondá is, a nemzettel összeköté: s ez épen azon érzés, mely nemzetünk közös tulajdona; — s ha Széchenyi e hazáért többet tett, mint bárki más, ezt annak köszöni, mert tudtuk, hogy senki e hazát nálánál inkább nem szereti.

Volt idő, melyben sokan, sőt ő maga is a hideg számítás emberének tartá magát; de e tévedésnek oka abban fekszik, mert kizárólag csak egy érzelemnek uralma alatt állva, a pillanat benyomásainak s szenvedélyeinek ellentállni tudott; s miként élteinek célját csak szívével választá: úgy azon eszközökre nézve, melyeket használt, csak belátását követé; egyaránt szenvedélyes, s egyszersmind előrelátó szeretetében, kész föláldozni magát minden

pillanatban, s mégis folyvást figyelemmel irányozva s méregetve lépteit, hogy a kedves tárgy, melyért lelkesül, veszélynek ne tétessék ki.

S épen egyéniségének e kettős, látszólag ellentétben álló oldala: a lángoló szeretet mellett a hideg számítás, a szenvedély, midőn törekvéseinek főcélját veszélyeztetve látá, s mégis e csaknem félenkséggel határos ildomosság, melylyel haladási terveiben eljárta: ez az, mi jellemének egyik fő vonását képezé; a másik, mely evvel bizonyos összeköttetésben áll, sőt annak kifolyása: azon könnyűség, melylyel helyzetét megváltoztatá, s föltételeinek kivitelére majd politikai elleneivel, majd barátaival fogott kezét, a nélkül, hogy valaha működésének fő irányától eltérne; úgy hogy ugyanazon férfiú, kit kortársai, csak a könnyűséget látva, melylyel partját elhagyá, többször apostasiával vádoltak: a jövő kor előtt épen a következetesség miatt fog bámultatni, melylyel kosszú politikai pályáján minden egyes föltételeihez ragaszkodott, Proteusként mindig változtatva alakját, de csak azért, hogy azon egy küzdelmet folytassa; s innen van, hogy míg Széchenyi élete, ha egyes lépéseit követve, azoknak összefüggését magyarázni akarjuk, feloldhatatlan rejtélyként tűnik föl: midőn azt mint egésznek tekintjük, nyitott könyvként fekszik előttünk, melynek célja iránt mindenki teljes ismeretet szerezhet magának, s melynek egész foglalátját kevés szavakkal mondhatjuk el.

Megkísértem ezt.

Ha azon belátás, hogy hazánk csaknem mindenben hátra van, Széchenyit a nagy föl adattól, melyet magának kitűzött, vissza nem ijeszté, ennek okát azon meggyőződésben találjuk, hogy a magyar nép még ifjú, s hogy

valamint isten e hazát roppant, eddig parlagon heverő természeti kincsekkel áldotta meg, úgy magyar nemzetben oly erők s tehetségek szunnyadnak, melyeknek becsét eddig még senki nem ismeri.

Kifejteni istennek ezen nagy adományát mindkét irányban, haladni az anyagi érdekek mezején, hogy e haza Európa legmiveltebb országaival a versenyt kiállhassa, s haladni főleg szellemi kifejlésünkben, hogy a magyar nemzetiség benső becse s értéke által nyerje vissza azon állást, melyet egykor harczias tulajdonai által birt: ez volt a föladat, melynek megoldásától nézete szerint a nemzetnek szebb jövője, sőt fönmaradása függ, s melyet magának kitűzött.

E két irány közül a fontosabb, Széchenyi meggyőződése szerint, a nemzet szellemi kifejlése volt. «A magyar népnek nincs esekélyebb hivatása, mint képviselni Európában ázsiai bölcsőjében rejtező, eddigelé sehol ki nem fejlett, sehol érettségre nem virult sajátságait. — Az emberiségnek egy nemzetet megtartani, sajátságait mint ereklyét megőrizni és szep-lőtlen minőségben kifejteni, nemesíteni erőit, erényeit, s így egészen új, eddig nem ismert alakokban kiképezve, végczéljához, az emberiség földicsőítéséhez vezetni, — ez a föladat. — Hivatásunk nem esekélyebb, mint a világot egy új nemzettel gazdagítani meg.» Így értelmezi ő maga törekvéseinek végczélját; s az óvatosság, melylyel oly reformok körül eljárta, melyeknek, csak az ország anyagi kifejlését tekintve, jótékony hatását kétségbe vonni nem lehetett, de melyek nézete szerint

nemzetiségünket, azaz szellemi kincseink legfőbbikét, veszélyeztetik, eléggé bizonyítja, mi szilárdan ragaszkodott elvéhez: hogy minden haladás csak annyiban üdvös, a mennyiben szellemi alapon nyugszik; de miután a szellemi és anyagi lét válhatatlan kapcsolatban áll úgy az egyes embernél, mint nemzeteknél, — s miután a lélek hatalma a testnek épségétől függ: e magasabb szellemi föladat csak úgy oldathatik meg, ha anyagi kifejlésünket sem hanyagoljuk el, s lépéseinket úgy intézzük, hogy sem szellemi érdekeinket anyagi jólétünknek, sem ezt tisztán eszmék- és elvkérdéseknek, nem áldozzuk föl; s épen a következetesség, melylyel Széchenyi ezen meggyőződéséhez nemcsak elméletben, de egész eljárásában ragaszkodott, e látszó dualizmus, mely miatt egyes lépései néha megfoghatatlannokká válnak, egyszersmind kulcsa egész nyilvános életének.

Épen mert ugyanazon férfiú, ki 1825-ben a magyar akadémiát alapította meg, szintakkor lótenyésztésünk emelése mellett buzgólkodott, s miután 1826-ban a lóversenynyel összekötött lótenyésztő társulat létesült, ezen intézet emelésének és gyarapításának szintoly buzgósággal szentelé idejét s fáradságát, melylyel a tudós társaság alapszabályain dolgozott; épen midőn üdvleldéjét tervezé, hogy a haza nagy halottjainak méltó temetkezési helyök legyen, egyszersmind azon törte fejét, hogy az általa fölállított nemzeti kaszinó tagjainak mentől több kényelmet szerezzen; épen az: hogy ugyanazon elme, mely a Duna s Tisza szabályozásával foglalkozott, ugyanazon ember, kinek az álló hidat s a gőzhajózást köszönjük, ugyanakkor a főváros számára sétatért tervezett, s midőn a szabad föld, a közteherviselés- s az emberiség legszentebb jogaiért küz-

dött, azon kérdést, vajjon társalgásunkban az «Ön» vagy «Kegyed» használtassék-e, nem tartá figyelmére érdeketlennek; hogy egyszerre — látszólag hasonló szorgalommal s kitartással — fölkarolt nagyot és kicsinyt, egyes helyeknek apró érdekeit s az egész haza haladását, az egyes polgárok kényelmeit s nemzetünk jövőjét; mert semmit, mi e haza határai között egy helynek jólétére befolyt, csekélynek, semmit, mi nemzete emeléséhez vezethetett, nehéznek nem tartott: ez az, miben nagysága fekszik, s mi őt összes haladásunk vezetésére képessé tevő.

Harminczöt éve, hogy Széchenyi tevékenységét megkezdé. A magvak, melyeket elhintett, csiráztak, a mit ültetett, gyökeret vert, s szétterjesztve ágait, gyümölcsözni kezd: összes törekvéseinek eredményei előttünk fekszenek.

Az akadémiából, melyet alapított, hogy világot terjeszzen a nemzetiségünket fedő sötét fölött, a nemzet tudományos s irodalmi tevékenységének gyúpontja vált, melynek fénye most már csak onnan származik, mert azon egyes sugarakat, melyek e hon egén mindenfelől föl-
tűnnek, egy pontban egyesíti.

A sors meg nem kímélte a nemzetiséget nehéz csapásoktól, de ezeknek csak az volt hatásuk, hogy a vas mint aczél kerüljön ki a nehéz próba alól; s azon idő helyett, melyről Széchenyi szólt, mondván: hogy egykor talán az akadémia csak ereklye gyanánt fogja őrizni a nyelvet, melyet a magyar egykor legdrágább kincsének tekintett, eljött a nap, melyen e kincset biztosabb kezekben látjuk.

A nemzet magára vállalta annak őrzését, szívében s ajkán hordva sajtóját, s reánk csak annyit bizva, hogy mi is e kincscsel éljünk, és — támogatva azon irodalmi

s tudományos intézetek egész sora által, melyek az akadémia mintájára keletkeztek, — a magyar nemzetnek a tudományok körében is azon állást szerezzük meg, mely, mint Széchenyi 1842-ben az akadémiához tartott beszédjében mondá: nemzetiségünket egyedül képes biztosítani.

A lóverseny s lótenyésztő társulat a gazdasági egyesületet hozta létre, s most az ország minden vidékén, csaknem minden megyében hasonló intézetet találunk, nemzeti iparunk azon ágának emelésén dolgozva, melytől az ország anyagi jóléte mindenek előtt függ.

A nemzeti kaszinó mellett az ország különböző részeiben hasonló társulatok léteznek, s alig találunk nevezetesebb helyet, mely a kölcsönös eszmecserének s az által a műveltség terjesztésének ezen hatalmas eszközeit nélkülözné; s ugyanakkor az anyagi s szellemi érdekeknek minden körében, a társadalmi élet minden fokozatán új meg új egyletek alakulnak, melyek tevékenységben versenyezve, a nemzet általános művelésének közös munkáján dolgoznak.

S vajjon, ha azon tudományos s irodalmi intézeteket, melyek az akadémia megalakulása után e hazában támadtak, mások alapították, ha azon üdvös hatás, melyet gazdasági egyleteink földművelésünkre gyakorolnak, másoknak köszönhető, s a tevékenység, melyet egyes társulatok kifejtének, közvetlenül másoknak érdeme: vajjon közvetve mindezt nem neki köszönjük-e?

E hely, hol az általa alapított akadémia nevében azon egyletek s társulatok képviselőihez szólok, melyek létüket neki vagy legalább azon egyesületi szellemnek köszönik, melyet e hazában ő honosított meg; e város, melynek legdicsebb emlékeit ő tervezte vagy építette föl,

s melynek jóléteért s fölvirágzásáért ő egymaga többet tett, mint előtte egész nemzedékek, — az egész haza, fölszólalnak érdemei mellett. — A Duna, melynek sziklái megrepeszté, hogy az akadályoktól fölszabadított folyó a népek békés közeledésének útul szolgáljon s a Tisza, melynek árjait erős partok közé szorítá, hogy a pusztítás helyett, melyet előbb okoztak, termékenyítve hasítsák át hazánk áldott rónáit: egyaránt hirdetik dicsőségét.

A gőzhajó, ha folyóinkon szines lobogókkal elhalad, s a gőzmozdony, midőn az általa tervezett pályán villámgyorsasággal elrobog, — reá emlékeztetnek.

Forduljunk bárhová, tekintsünk bármit, a mi e hazában 1825-től üdvös történet: Széchenyi nyomaira találunk. Az ő tevékenységének s a nemzet haladásának azonegy története van, — s az idő, melyet előadásommal igénybe vehetek, elfogyna, ha mindazt csak elsorolnám is, mit neki köszönünk, vagy mire legalább elhatározó befolyást gyakorolt.

Fordítsuk e helyett figyelmünket azon egyre, mi összes tevékenységének fő czélja volt, s ha munkás életnek más eredményei nem maradtak volna is reánk, egymaga elég lenne arra, hogy Széchenyit e nemzet örök hálájának tárgyává tegye.

Habár nemzetünk az utolsó harmincz év alatt tagadhatatlan előmenetelt tett, mégis, jelen helyzetünket más európai népek állapotaival összehasonlítva, bármennyire fájjon hazafiságunknak, kénytelenek vagyunk bevallani: hogy sem anyagi, sem szellemi tekintetben helyzetünkkel megelégedni nincs okunk, s hogy a nagyobb jólét, melyet egyesek élveznek, s azon haladás, melyet az irodalom s tudományok körében tettünk, nem pótolja a veszteségeket,

melyeket a közelet mezején szenvedénk; és mégis honnan van az, hogy midőn a jelen oly keveset nyujt, mi vágyainkat kielégítheti, öntudattal tekintünk magunk körül, sokkal több reménnyel fordulunk a jövő felé, mint azok, kik 1825-ben a haladás pályájára lépve, a csalódásokat, melyeken mi keresztülmenénk, még nem ismerék?

Szükséges-e, hogy e kérdésre feleljek?

A kor, melyben életünk szebb része lefolyt, nehéz küzdelmek s keserű tapasztalások időszaka volt. Soha a férfias törekvés, melylyel egy nemzedék hazája átalakulásán dolgozott, annyira nem hiúsított meg; soha szebb reményeket keserűbb csalódások nem követtek. Ha a hazában körültekintünk, nincs hely, mely a szomorú időknek nyomait ne viselné magán, — nincs család, mely létét földulva ne érezné, s mi ennél több, maga az alkotmány, mely ezred év vészével dacolt, talpkövében ingattatott meg: — de egy fönmaradt, egyéb törekvéseink romjai fölött, egyet megtartottunk a nagy hajótörésben, melynél annyi reményünk elveszett, — egyet, mit tőlünk se egyesek hibái, se erőszak, se az idő viszontagságai többé el nem rabolhatnak:

A válaszfalak, melyek e nép egyes osztályait egykor távol tarták egymástól, ledőltek.

Az egyenetlenség, mely által minden jog bizonytalaná s minden teher elviselhetetlenné vált, — megszűnt.

A bilincsek, melyek az ipar kifejlését akadályozák s az egyes törekvéseit megfoszták gyümölcsétől, — szétörtettek.

A néptöredékek, melyeket viszontagságos multunk e földön hagyott, egy nemzetté olvadtak össze. S ki az, ki ezen eredményt fölcsérelné a jólétért, melyet előbb

tán élvezett? — ki az, ki, ha tőle függne, hogy ezen egész időszak szomorú emlékeivel együtt multunkból kitöröltessék, ezt kívánná még azon esetben is, ha a visszalépés árúul mind azon alkotmányos jogokat nyerhetné vissza, melyekre oly büszkék valánk?

Az idő a nehéz küzdelmek nyomát, melyeken keresztülmentünk, még nem törölte el, s szomszédaink sokat hozhatnak föl, miben még hátrább állunk; — de a nagy igazságtalanság, mely e hátramaradásnak egykor főoka s elleneink szemrehányásainak méltó tárgya volt, — nem létezik többé.

Az isteni gondviselés számunkra talán új küzdelmeket rendelt, hogy e nemzet még inkább kitisztulva salakjaiból, méltóan foglalja el hivatásának helyét; — de bármilyen várjon reánk, oly szerencsétlenség, melyet e honlakói nem közösen viselnének, nem jöhet reánk, s az áldás, melyért buzgó imáinkkal az éghez fordulunk, ezen túl közös lesz e hon minden lakóival.

S hogy ez így van, hogy az osztályok közötti surlódás kiegyenlítettett, mielőtt az harcvezé vált; hogy mindazon válaszfalak, mindazon korlátok, melyeket századok építettek, a kiváltságos osztályok saját belátása s igazságszeretete által lehordattak, mielőtt azok erőszakosan megtámadtatnának; hogy a nagy lépés, melylyel a magyar az újabb műveltség körébe jutott, nálunk megtörtént, és tiszta örömünket se szenvedett, se elkövetett erőszak emléke nem zavarja, — Isten után e nép szívet fölvilágosítá, vajjon kinek köszönjük?

Vonjátok kétségbe Széchenyinek minden egyes érdekeit, mondjátok, hogy készületlenül lépett a pályára, hogy mások egyengették ki az utat, melyen járt, s minden, mit

neki tulajdonítunk, szintűgy történt volna nélküle is, — mert az irányt, melyben működött, nem ő adta, hanem ő vette korától: — de azt, hogy az eszmesurlódást, mely a jogegyenlőség általános elismeréséhez vezetett, ő kezdte meg, hogy ő rontotta le azon előítéleteket, melyek e cél-
nak útjában állottak, hogy társadalmi viszonyaink s tör-
vényeink azon módosításait, melyek szükségkép a jog-
egyenlőséghez vezettek, neki köszönjük, — ezen érdemet
tőle senki sem fogja megtagadni, valamint azt sem, hogy
Széchenyi tevékenységének ezen irányában teljes öntudat-
tal járt el, s egyes indítványainak ezen következményeit
tisztán belátta.

«Hazánknek ingadozás nélküli átvárá-
zsolása egy elkopott, félig-meddig feudális,
félig-meddig alkotmányos szövevényből,
emberhez illő s minden állfénytől kitisztult
képviselési rendszerre: — ezt tűzte ki magának
főadatúl; s miután látta, hogy: ha a kasztok és
összesaraglyázott kiváltságok szűk reke-
széből végkép tágasabb körbe akarunk
lépni, s elaljasodott nemzetünknek jöven-
dőt eszközölni, — nagy követ kell emel-
nünk; ezt pedig nem egyes emberek, hanem
csak mindnyájan tehetjük,» egész életén át mind
a törvényhozásban, mind azon kívül összes fáradozásai
oda voltak irányozva, hogy «mindenekelőtt reánk
virradjon azon nap, midőn nemcsak privi-
legiumokkal dicsekedve és nagy phrasisok-
kal, hanem áldozatokkal s tettel járulunk a
haza felvirágzására. Mert ha igazán akar
e nemzet erős és nagy lenni, — szükséges,

hogy némely dolgokban egy soron álljunk mindnyájan; szükséges, hogy kiki, ki a magyar levegőjét szívja, elmondhassa: «én is a honnak polgára vagyok».

Széchenyi saját szavaival fejeztem ki azt, miben ő maga törekvéseinek végcélját kijelölte; s ha valaki ezeken kétkednék, — előttünk fekszik «Hitele», a «Világ», a «Stadium», melyekben az általa szükségeseknek tartott reformokat megpendíté, kifejté s formulázta, egyenként előadva a nagy változásokat, melyeket e hon újjászülésére szükségeseknek tartott; visszaemlékezünk az időre, midőn e munkák megjelentek, s ha írott kútforrás kell, ott vannak az ezen időszakban hozott törvények s országgyűlési tanácskozásaink jegyzőkönyvei, melyekből az akkor uralkodó szellem világos előttünk; s ki ezeket ismeri, az azon érdemet, hogy a jogegyenlőségnek lobogóját e hazában ő emelte fel először, nem fogja megtagadni azon férfiútól, ki az ősiség s fiscalitás eltörlését, a nem-nemesek birtokszerezhetési jogát, a haza minden polgárainak törvényelőtti egyenlőségét, úgy azt, hogy a nem-nemesek, érdekeiknek a kiváltságos osztályok irányában való védelmére, maguknak megyei pártvédet válaszszanak, hogy az országos közlekedési vonalok fentartására mindenki egyenlőleg adózzék, s a monopoliумok, czéhek és limítációk töröltessenek el. Stádiumában már 1833-ban merte indítványozni.

Egy nemzet megújulása egyes embernek műve nem lehet; s ha Széchenyi törekvéseit siker követte, az annak köszönhető, mert a bátor újító buzgó támogatókra talált, kik az elveket, melyeket ő évekig követett, tisztábban formulázni, vagy a szónoklat adományával megáldva,

azok iránt általánosabb lelkesedést ébresztani képesek voltak; s kétségen kívül vannak e hazában mások is, kiknek e szent ügy kivívásában előkelő részök volt; de olyan, kiről elmondhatnók, hogy Széchenyinél korábban lépett föl e pályán, vagy azon következetesebben s több sikerrel járt el, oly férfiú, ki vele e téren a koszorúért versenyezhetne, nem volt s nem lesz e hazában; és ha mindazon egyes intézetek, melyeknek alakulását neki köszönjük, rég nem léteznének is többé, s az óriás műből, mely által fővárosunk két partját összeköté, mint Trajan hidjából, csak az oszlopok sülyedő romjai maradnának fenn: — amaz egy érdemnek emléke elég, hogy a jövő megértse a népszerűséget, mely Széchenyit pályája kezdetén környezé, s mely őt sírjába kísérte.

Népszerűségét! — rosszul választám a szót. — Széchenyiben voltak hibák s voltak nagy tulajdonok, mik útjában álltak azon közvetlen befolyásnak, melyet egyesek tömegekre gyakorolnak; s talán nem tévedek, ha mondom, hogy a mi a nemzetet hozzá köté, még akkor is, midőn népszerűsége látszólag tetőpontján állott, csak azon meggyőződés vala, hogy a férfiú, ki már ennyi sikert aratott, a jó úton jár, s hogy őt követni tanácsos; de e meggyőződés általános vala, s kevés férfiút nevezhetünk, kinek a közpályán minden lépését ily hosszú ideig közelismerés követte volna. Mindazáltal, ha Széchenyi politikai életének ezen jellemző vonását kiemeljük, nem hallgathatjuk el azon változást sem, mely a közélelményben később történt, s ép oly rendkívüli vala, mint előbb népszerűségének állandósága; mert, én legalább nem tudok esetet, hogy ugyanazon férfiú, kit csaknem az egész nemzet tizenöt éven át bizodalommal követett, s

ki elveit meg nem változtatá, később annyira elszigetelve lett volna, mint ő magát pályája végszakában érezé.

E rendkívüli tüneménynek magyarázatát is csak azon egészen sajátyszerű helyzetben kereshetjük, melyet Széchenyi a közéletben elfoglalt.

Hol alkotmányos élet van, ott pártokat találunk, s azoknak létezése, nem mint némelyek hiszik, e kormányformának hiányát, sőt épen annak egyik főelőnyét képezi, mert az egyes kérdéseknek minden oldalról megvitátását eszközölve, a törvényhozást megőrzi azon rögtönzéstől, mely, bárhonnan jó, a nemzet jólétét egyaránt veszélyezteti.

De valamint időszakok vannak, midőn a pártok szava elhallgat, s az egész nemzet, mert léte veszélyben forog, feledve az egyes kérdéseket, melyek fölött pártokra szakadt, a haza közös zászlója körül csoportosul: úgy vannak egyes emberek, kik egy távolabb fekvő czélt tűzve ki munkásságuknak, a pártok körén kívül állanak.

Az erőnek egy eleme ez; mert csak a ki ily helyzetet foglal el, hathat egész nemzetére egyenlően; de egyszersmind egy eleme a gyengeségnek is, mert a bilincsekkel, mik pártjához kötik, az egyes eldobja egyszersmind a támaszt, melyet bennök talál; s midőn oly állást foglal el, melyről egész nemzetének új irányt adhat, egyszersmind azon eszközöktől fosztja meg magát, melyek nélkül a megindult mozgalmat kormányozni nem lehet.

Ez volt Széchenyi helyzete. S valamint az általános hatás, melyet föllépése okozott, minden pártú s színezetű férfiakat egyesítve a haladás lobogója körül, annak tulajdonítható, mert a sérelmi kérdések körül csoporto-

suló pártok köréből kilépett: úgy főkép ebben fekszik annak oka is, hogy ő, kit a pálya kezdetén a nemzet nagyobb része lelkesedéssel követett, később, miután elvei győztek, s a mindig gyorsabbá vált mozgalmat mérsékelni akará, csaknem elhagyatva találta magát.

És vannak ezenkívül Széchenyi személyiségében és egyéni fölfogásában fekvő más okok is, mikből az ellentét, melyben őt működése későbbi éveiben a közvélemény-nyel találjuk, megfoghatóvá válik.

Kevés ember van, ki tevékenységének nagyobb eredményeire hivatkozhatott. Legmerészebb indítványait s a legnagyobb vállalatokat siker követte, s hosszú pályáján alig hozhatunk föl egy lépést, mely őt kitűzött céljához, — ha azt elérni még nem lehetett is, — legalább közelebb ne hozta volna. E sikert Széchenyi önmaga, s nem egészen helytelenül, jól választott eljárásának tulajdonítá, annak, mit ő taktikájának nevezett, s mi abban állt, hogy mellőzve az elvkérdéseket, inkább részletes javításokkal foglalkozott, s midőn a jogegyenlőség kivívását tűzte ki célul, inkább a nemzet felsőbb osztályainak belátásától, mint azon ellenállhatatlan hatalomtól várta fáradozásainak eredményét, melyet a jog érzetere ébredett nép akarata fejt ki.

Hogy oly mozgalomnál, melyben az egész nemzet részt vesz, s mely épen, mivel minden egyesnek érdekeit érinti, a szenvedélyekre hatás nélkül nem maradhat, minden egyes lépést előre kiszámítani nem áll hatalmunkban; hogy azon ildomosságot, mely mindent előre látva, magát soha el nem ragadtatja, s melyet az egyesnél is ritkán találunk, egy egész néptől várni nem lehet; ezt a tapasztalás bizonyítja, s kétségen kívül Széchenyi hibázott, midőn

ezt követelte; de nem menthető-e e hiba azon férfiúban, ki 15 évnél tovább e taktika szerint járva el, annyi eredményt mutathatott elő, s a nemzet bizodalját oly mértékben bírva, mint senki más, némi joggal remélheté, hogy azon többség által, melyet annyi sikerhez vezetett, nem fog elhagyatni? — és ha Széchenyi megcsalva ezen reményében, azokat, kik gyorsabb haladásuk által az általa kijelölt egymásutánt megzavarva, hosszú fáradsalmainak gyümölcsét újra veszélybe hozzák, szenvedélyesen támadta meg: várhatott-e valaki mást azon férfiútól, ki, mert meggyőződése úgy kívánta, a «Hitel»-ben kortársainak minden előtevével szembeszállt, a «Világ»-ban e hon egyik legtisztelendőbb férfiát kímélet nélkül megtámadá, s a «Stadium»-ban hadat ízent az ország egész főnálló rendszerének?

Azon férfiúknak egyike vala ő, kik, ha tisztába jöttek kötelességök felől, nem számítják elleneiket; s azon okok, melyekért a közvélemény Széchenyitől későbbben elfordult, ugyanazok, melyeknek politikai életének legszebb babérait köszöné; de a tény mindamellett nem kevésbé szomorító; s ha eszünkbe jut, hogy a férfiú, kinek a haza ennyit köszönt, éveken át elhagyatva érezte magát, szívünket fájdalom tölti el.

Mert miért hallgassam el? Széchenyi a közvéleménynek e változását mélyen fájlalta.

Neki a népszerűség nemcsak eszköz vala, melyet a közjó érdekében fölhasználhatott; ő abban hosszú fáradságának legszebb, — mert megérdemlett — jutalmát látta; s azon férfiú, ki érezé magában, hogy nem létezik hatalom, mely őt kitűzött czéljától visszajejtethetné, bevallhatá, hogy a visszhang, melyet szavai talál-

nak, a zajos helybenhagyás és kortársainak szeretete, mely ezerek ajkairól egy fölkiáltásban nyilatkozik, szívének jól esik.

Nagy szíveknek gyöngesége ez, melyet csak azok nem értenek, kiknek szilárdságukat más veszélyek fenyegetik. De ha a gondolat, hogy népszerűségét elveszté, szívét sokszor fájdalommal töltötte el, s későbbi munkáinak mindegyikében keserű panaszokat látunk elszigetelt állásáról: csalódnék, ki a setétebb színt, melyben Széchenyi a haza közdolgait ezen időszakban látni kezdé, elkeseredésének tulajdonítaná.

Jól tudta ő, hogy a ki a küzdelem közben mindig csak koszorúját őrzi, melyet a pálya kezdetén homlokára tűztek, az soha győzelmet nem vihat ki; s ha kortársainak igaztalanságát tapasztalva, elmondá is, hogy «a magyart tulajdonképen csak a jövőben szereti», mélyen érezte, hogy «földi pályája e jövővel összekötve marad».

S mindazon keserűség, melyet tapasztalt, nem törölte ki lelkéből azon napnak emlékét, midőn átfutott pályájára visszatekintve, az országgyűlés előtt kimondhatá, hogy: valamint tizenöt évvel ezelőtt, mint kilépett katona s készületlen író, úgyszólván inspiratióból mondá, hogy Magyarország eddig nem volt, hanem csak lesz, úgy most rendületlenül érzi, hogy nemzetünkre még nagy jövő vár, — azon időnek emlékét, midőn az egész nemzet Isten után ujjaszületését neki köszöné.

Ki multjában ily pillanatokat talál, azt a közvélemény fordulatai meglephetik, de nem sujthatják le, főkép,

ha azon öntudattal tekinthet maga körül, hogy a nép kegyével nem veszté el hatalmát, s elhagyatva is, oly műveket alkothat nemzete javára, melyek, mint a Tiszaszabályozás, nevét fönn fogják tartani.

S ha Széchenyinek kedélye elborult s visszatekintve életére, néha az a sötét gondolat villant föl agyában: nem lett volna-e jobb, ha a pályától, melyen annyit fáradozott, távol tartja magát, — nem saját, hanem hazája jövőjén aggódott.

Azon férfiak közül, kik különböző nemzeteknél a reform zászlaját kitűzték, alig találunk egyet is, ki azt Széchenyinél több merészséggel tette volna. Meggyőződve arról, hogy haladnunk kell, áthatva a gondolattól, hogy talán már is elkéstünk, föllépése elhatározott, csaknem szenvedélyes vala; s akár indítványainak lényegét tekintsük, melyekben az akkor fönnálló egész rendszert megtámadá, akár a modort, melyben ezt tette, senki nem fogja tagadni, hogy az országnak ő volt első agitátora, s hogy működése eredményeinek nagy része épen azon bátorságnak, azon a kiméletlenségig vitt erélynek vala köszönhető, melylyel minden előítélettel s ellenvéleménnyel szembeszállt.

De épen a hatás, melyet eszközölt, a kivivott eredményeknek nagysága, melyeknek alapján további kifejlésünkre — mint ő hivé — már csak idő s nyugalomra vala szükségünk, azon meggyőződéshez vezették őt, hogy az agitációnak időszaka lejárt, s hogy annak folytatásából a hazára csak veszély következhetik.

Helyes volt-e ezen nézet vagy nem, — alaposak voltak-e azon aggodalmak, melyeket az ország állapotára nézve már 1841-ben kifejezett? annak megítélését másokra hagyom.

Mikép a természetben, úgy a népek életében minden átalakulásnál a melegnek egy bizonyos foka fejlődik ki, és Széchenyi talán csalódott, midőn az izgalomban, mely csak a haladás szükséges következménye vala, a forradalom előjeleit látá; — de ha e férfiú, midőn egész életének művét veszélyben gondolja, keserű panaszokra fakad; ha megkísértve minden utat, fölhasználva gazdag elméjének minden fegyvereit, — miután a veszély, mely ellen évekig küzdött, végre kitört — leroskad a csapás alatt, mely hazáját érte, ki csodálkoznék ezen?

Szivének minden érzései összeolvadtak honszeretetével; évek óta a haza volt tárgya minden gondolatának, ez a sarkpont, mely körül világát fölépíté; s midőn az megrendült, összedőlt minden egyéb; — és a nő, kit szíve választott, s kinek oldalánál a hazi élet boldogságát élvezé, fiai, kikben nevének méltó utódait látá, nagy fáradoalmakban s eredményekben gazdag élété, a dús vagyon s a fényes állás, melyet őseitől öröklött, nem vigasztalhatták őt e roppant veszteség után.

De hadd borítsak fátyolt e szenvedések fölébe, melyeknek súlyát még az ő hatalmas elméje sem viselheté el, hadd hallgassak az évekről, melyeket távol tőlünk a magányban töltött.

A dicső épület, mely romokba dőlt, nem aljasodik le, s töredékeiben is megtartja egykori nagyságának bélyegét; — s ilyen vala ő, megtörve a sors által, de nem változva, — mintha csak azért tartatnék fönn, hogy miként egykor az által, mit honáért tett, úgy most az által, mit honáért szenved, — a legtisztább hazaszeretetnek magasztos példánya legyen.

S most tekintsünk vissza még egyszer multjára.

Hazája szolgálatának volt szentelve egész élete, és Isten megjutalmazá fáradozásait. Fölverve szavától, e nemzet néhány év alatt jóvá tette századok mulasztásait. Az anyagi érdekek mezején s a tudomány körében, a törvényhozásnál és a társadalomban új élet kezdődött. A válaszfalak, melyek a nép különböző osztályait távol tarták egymástól, leomlottak, nemzetiségünk megerősödött, a kiváltságok helyébe törvények léptek, s a nemzet, mely előbb csak multjában élt, lelkesülten haladott egy szebb jövő felé.

Soha egy rövid emberéletnek nagyobb eredményei nem voltak, soha egyes polgár nemzetének halájára érdemesebbé nem tette magát.

De midőn ezt belátva, meghajlunk a férfiúnak nagysága előtt, ki hazájaért egymaga annyit tett: ne feledjük el, hogy a nagy mű, melyen dolgozott, még nincs befejezve, s a szorgalom, melylyel azt folytatjuk, a kitartás, melylyel az általa kijelölt irányban tovább haladunk, ez bizonyítsa be a tiszteletet, melylyel emléke iránt viseltetünk.

Előttünk is nagy földadat áll.

Egy nemzetnek újjászületése csak egy egész nemzetnek műve, csak hosszú fáradság, erős küzdelmek, talán nehéz szenvedések jutalma lehet. De, mint ő, 18 éve, az akadémiához tartott beszédében mondá: *bizzunk magunkban, bizzunk erőnkben, s legyünk meggyőződve, hogy köztünk többé-kevésbé mindegyik, sőt hazánk minden fia, vérünk mentője, népcsaládunk jóltevője, nemzetünk felcicsőítője lehet, s azért töltse be helyét minden magyar hű sáfárilag. S ha e hon nagy napszámosa többé nem vezetni is sorainkat, s ha az alkotó férfiú helyett a Duna*

partján majd csak néma szobra áll: legyünk meggyőződve, hogy midőn az országos munka foly, Széchenyi ércz-alakja is részt vesz e munkában, komoly szemmel hűségre, szorgalomra, kitűrésre intve a munkásokat, hogy a nagy cél, mely felé életében minden törekvései irányozva voltak, mely őt küzdelmei közt föntartá, s melyet egyszer elvesztve, leroskadott: a nemzet nagy föladata teljesüljön, s körültekintve hazánkon, egykor boldogító öntudattal elmondhassuk: Magyarország nem volt, hanem lett.

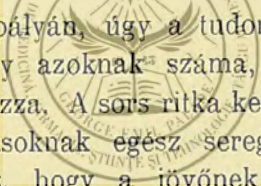

REGULY ANTAL

A M. T. AKADEMIA EGYIK OSZTÁLYÜLÉSÉBEN
1863. JÚLIUS 13.

Mint minden pályán, úgy a tudományok mezején is igen csekély azoknak száma, kiknek fáradságait teljes siker jutalmazza. A sors ritka kedveltjei mellett itt is a névtelen munkásoknak egész seregét találjuk, kiknek feladatuk csak az, hogy a jövőnek útjait előkészítve, lerakják az alapokat, melyeken a tudomány bámulandó épülete egykor állani fog; sőt ha nagy fáradalmaknak egyedüli jutalmát csak a dicsőségben keressük, talán nincs pálya, melyen a küzdőre több csalódás vár, mint épen ez. Hisz a sokaság, mint mindenütt, úgy a tudományok körében is a nagyobbszerű sikert egy névvel köti össze, s egynek halántékaira teszi a babért, melyet az egész sereg küzdelmei kiérdemlettek.

De mi, tisztelt akadémia, ne kövessük e példát! S ha a szerény munkások egyike, kik a tudomány aknáiban dolgoznak, leroskad, mielőtt napvilágra hozhatá a kincset, melynek biztos nyomán látta magát; ha egy a

bajnokok közül, kik az igazságért küzdenek, elvérzik a diadal napja előtt: mi ne felejsük el, hogy a tudomány leggazdagabb kincseit, s az igazság legszebb diadalait nagy részben ilyenek ismeretlen fáradozásának köszöni, s fűzzünk egy szerény ágat a kifáradt küzdő halántékai körül.

Ily munkás, kinek fáradságát teljes siker nem koszorúzza, ily küzdő, ki meggyőzésének diadalát nem érhetette el, volt Reguly Antal; és csak kötelességünket, s tudom, önöknek régi óhajtását teljesítem, midőn e kedves társunknak rövid pályájára visszatekintve, nem emlékét, melyet a halál tőlünk nem rabolhatott el, de fájdalomunkat újítom meg.

Az akadémia, midőn Reguly hátrahagyott irományainak kiadását elrendelék, állandóbb emléket biztosított tudományos érdemeinek; s ha majd a vogul nyelvet illető dolgozatai, melyeket Hunfalvy Pál tudós társunk rendezett, évkönyveinkben megjelennek, a szaktudós méltányolhatni fogja a veszteséget, melyet nyelvészetünk e férfiú kora halála által szenvedett. Engedjék önök, hogy midőn ezt, mire magamat hivatva nem érzem, másokra bizom: elhúnyt társunkról ma nem mint philologról, hanem mint emberről szóljak, ki, midőn tehetségeit, a legnemesebb lelkesedésből, egy magas czélnak szentelék, a szeretet és barátság minden kötelességeit híven teljesítette, és nagy eszméinek nem áldozott fel semmit, csak önmagát.

Reguly Antal született 1819-ben Zirczen, Veszprém megyében, hol atyja, mint a czisztercei rend ügyésze, lakott. Itt töltötte első gyermekségét, melyről úgy, mint azon évekről is, melyek alatt a győri gymnasiumban s főtanodában, később pedig a pesti egyetemen tanulmányait folytató, kevés emlékezetre méltót hozhatunk fel. Oly család körében nevelkedve, mely szerény, de tisztelt állást foglalt el, a gyermek és ifjú a szegénység elkészerítő hatását s a dús vagyon csábjait egyaránt nem ismeré, s csak érdekes külseje s azon kedélyesség által tűnt fel, mely személyiségét később is minden körben megkedvelteté.

Életünk úgy anyagi, mint szellemi tekintetben egy hosszú fejlődés. Multunk a jövőnek csiráit hordja magában s éltünk fája nem hoz oly gyümölcsöket, melyek nem függtek mint virágok egykor ifjabb ágain. Ezt mondhatjuk Regulyról is, és nem hiányzanak gyermek és ifjú korából egyes vonások, melyek később, midőn neve ismertté vált, hivatásának jeleiül tekintettek. Ilyen az érdek, sőt lelkesedés, melyet már gyermekkorában Kőrösi Csoma Sándor iránt mutatott; ilyen a buzgalom, melylyel nemzeti történetünket tanulmányozá.

Ha azonban e részleteket, melyeknek később ő maga is nagyobb fontosságot tulajdonított, elfogultság nélkül tekintjük, át fogjuk látni, hogy azokban semmi rendkívüli, semmi olyan, mi későbbi törekvéseire elhatározó befolyást gyakorolt, nem található.

Életünk azon szakában, midőn nagy emberek életét csak nagy írók műveiből ismerjük, a dicsőség eszméje minden kitünőbb egyéniségre ellentállhatlan csákkal bír, s ha Reguly, bízva erejében, szintén ez után vágyódott, az ép oly természetes, mint az, hogy Kőrösi küzdelmei,

s azon czél, melynek e feláldozó férfiú egész életét szentelé, őt lelkesedéssel tölték.

Ki nem emlékezik a szenvedélyre, melylyel akkor tájban a magyar nép eredetének kérdése, még a tudományokban megöszült férfiak által is felkaroltatott; miként hagyhatta volna e kérdés hidegen az ifjúságot, melynek az emberi vizsgálódások hatásairól még fogalma nincs s mely minden tudományt költőileg fogva fel, a népek őstörténete iránt természetes vonzalmat érez? Reguly e tekintetben nem különbözött kortársaitól, sőt állíthatjuk, hogy a történelmünkben akkor uralkodó irány, mely nemzeti öntudatunk emelésére oly üdvös, és tudományos haladásunkra annyira káros volt, tanulmányaira semmi befolyást nem gyakorolt.

Miveltsége inkább általánosan európai, mint magyar volt, s ha a tudományok körében, hol még határozott szakot nem választott magának, legtöbb hajlamot a történelemhez érzett, ennek inkább philosophiai oldala, mint magyar őstörténetünk, vonta magára figyelmét. Még azon levélből is, melyet, midőn iskoláit bevégezve, a külföldre utazott, szüleihez Hamburgból írt, világosan kitűnik, hogy a vágyat, mely őt északra vezeté, csak az északi népek regényes mythológiája s azon érdek ébreszté szívében, melylyel a svéd nép történetét tanulmányozta. A magyar nemzet eredetének kérdése ekkor sem gyakorolt még befolyást határozataira.

Életének iránya fölött a véletlen határozott, mely őt a stockholmi könyvtárban Arvidson finn tudóssal összehozá, ki őt a magyar s finn nyelvek között létező rokonságra emlékeztetvén, benne azon gondolatot ébreszté, hogy miután a magyar nép eredetének kérdése csak az észak

népei s nyelveinek tanulmányozása által fejthető meg, ezt tűzze ki élete céljául.

E férfiúnak ösmeretsége, kivel, mint a stockholmi könyvtár őrével, az e városban töltött hónap alatt szüntelen érintkezésben maradt, s a közlések, melyek tőle, ki politikai okokból hazájából száműzve, azt kettős lelkesedéssel szerette, a finn nép jelen állapotjáról nyert, érlelték e gondolatot feltétellé; ezek birták őt arra, hogy minden egyéb terveivel felhagyva, Stockholmból egyenesen Abóba, Finnland fővárosába utazzék, azon erős szándékkal, hogy hazájába csak akkor tér vissza, ha mindazon adatokat összegyűjtötte, melyek a finn-magyar rokonság kérdésének megfejtésére szükségesek, oly körülmény, melyet kiemelni annyival szükségesebb, minél nagyobb a befolyás, melyet az Reguly törekvéseinek eredményére gyakorolt.

Bizonyosan a legritkább esetek közé tartozik, hogy valaki ahhoz, mire magát a pillanat benyomásai által elragadtatá, egész életén át hív maradjon. A nagyszerű föltételek, melyeket fiatal korunkban képzelő tehetségünk kitűz, valamint rögtön támadnak, úgy hamar elenyésznek. Hogy e részben kivételek vannak, s hogy oly pályán, melyet húsz éves korunkban csak szívünk választott, minden nehézségek és akadályok daczára végső lehelletünkig kitarthatunk, ezt Reguly megmutatta; de példája még egyet bizonyít s ez az: hogy az ily módon választott pályán, főkép a tudományok körében, teljes sikert aratni nem lehet, s ő maga is jókor sejdíteni kezdé azt.

Ha van tiszta öröm a világon, ha van boldogság, melyet évek fáradságával megvásárolni érdemes, azt csak az ismeri, ki ifjú erejének teljében egy nagy célát lát

maga előtt, s magát annak elérésére hivatva érzi. Legyen az haza vagy emberiség, hatalom vagy tudomány, csak a ki tehetségeivel egy nagy dijt remél elérhetni, az ismeri azoknak egész becsét; csak a ki életének minden reményeit egy czélnak feláldozni kész, az élvezi egy pillanatra összeszorítva az élet egész boldogságát, s midőn a 20 éves ifjú 1839-ben november 8-án Abóban a finn földre lépett, mint ezen időben irt leveleiből s jegyzeteiből látszik, lelkét azon megelégedés tölté el, melyet a legdicsebb pályán is csak annak kezdetén találunk, midőn csak még az áldozatokat sejdítjük s nem azon csalódásokat, melyek reánk várnak.

Nagy küzdelmeken ment keresztül. A jólét, mely reá hónapban várt, a társas élet örömei, melyeket senki nálánál élénkebben nem élvezett, szülei, kikhez szeretettel ragaszkodott, és száz kötelességek, mely őt hónapokhoz fűzte, visszatartóztaták. De el volt határozva. A finn földön állt céljánál. Mi állhatna ellent feltételének?!

De e tiszta öröm nem tartott sokáig, s a lelkesedést, melylyel a finnek földére lépett, csakhamar azon érzés váltotta fel, hogy feladatához nincs előkészülve.

Oly népek rokonságának felderítése, melyek egy ezrednél tovább egymástól elszakadva fejlődtek s melyeket még a monda sem köt össze, a tudomány legmerészebb vállalatjai közé tartozik, s nehézségei csak még nagyobbakká válnak, ha azt a hely színén kísértjük meg. A szobatudós, ki tisztán az összehasonlító nyelvészet nyomán indul, sokkal könnyebben jut e részben erős meggyőződéshez, mint az utas, ki nemcsak a nyelvek rokonságát, hanem a népek egészen eltérő testi s szellemi tulajdonait látja maga előtt, s kinél az, a mit lát, azzal,

mit hall, sokszor a legmerevebb ellentétben áll. Mennyivel nagyobbak e nehézségek Regulyra nézve, ki, midőn a tudományos kérdés megfejtéséhez fogott, nemcsak a finn nyelveknek semmi ismeretével nem bírt, de ez időben még svédül sem tudott, s így az egyetlen eszközt nélkülözé, melyet tanulmányaiban itt használnia kelle!

Más, hasonló viszonyok alatt, lemondott volna feltételéről. Pénzbeli forrásainak csekélysége, szülőinek kérései s azon meggyőződés, melyhez a hely színén jutott, hogy feladását könnyebben viheti véghez, ha német egyetemen a szükséges philologiai ismereteket megszerezve, ahhoz kellőleg elkészül, mindannyi erős indoknak látszott, melylyel azt, ha visszalép, mások, sőt maga előtt is igazolható. De mind ez nem tántorította meg őt feltételében, s midőn a megkezdett pályát folytatására szüleitől segédelmet kért, hogy arra kellőleg elkészüljön, nem vissza Németországba, hanem előre Helsingforsba ment, hol meggyőződése szerint, az ott lélező egyetemen s tudós társaságnál, a finn nyelvek megtanulására sokkal több s jobb eszközöket találhatott, mint bárhol a világon.

Itt főkép a svéd nyelv tanulására fordította figyelmét, melyet, mint a tudományos s társasági élet egyedüli közlönyét, nem nélkülözhetett, egyszersmind Castrén Mátyástól magánoktatást véve a finn nyelvekben is. Az elsőben fényes siker koszorúzta fáradozásait, s két hónap elég vala, hogy a svéd nyelvet tökéletesen magáévá tegye; de annál nagyobbak voltak a nehézségek, melyekkel feladatának másik részében találkozott.

Mint egy levélből látjuk, melyet Gottlund Károly helsingforsi tanár Bäer titkos tanácsoshoz intézett, s mely másolatban Reguly irományai között találtatik, Castrén

oktatásait theoreticus szabályok magyarázatával kezdé meg, melyeknek felfogására Reguly, ki a nyelvvel eddig tudományosan nem foglalkozott, előkészülve nem vala, s ezért a nagyérdemű finn tudósnak tanítása őt nemcsak nem segíté elő tanulmányaiban, sőt káros hatást gyakorolt társadalmi állására is.

Reguly mint tudományos utazó mutatá magát be Helsingforsban, s mint ilyen kitünő fogadtatásban részesült; azon hír, mely Castrén által terjedt, hogy a fiatal idegen, ki állítólag a finn s magyar nyelvek rokonságát kutatja, nem csak nem philolog, sőt a partes orationist is alig ismeri, szükségkép rossz hatást gyakorolt tehát állására.

Helyzete ez által kellemetlenné vált, s részint ezért, részint mivel a finn nyelvre fordított eddigi fáradságának csekély sikerét tapasztalta, négy havi tartózkodás után elhagyá Helsingforst.

A könnyűség, melyvel társalgás által a svéd nyelvet megtanulta, azon meggyőződéshez vezette őt, hogy czélját nem grammatikai szabályok rendszeres tanulmányozása, hanem csak az emberekkel való közlekedés által érheti el, s ezért egy időre háromszáz verstnyire a fővárostól a laukasi fárában Gundunnen nevű finn paraszt gazda házában szállt meg, hol egész május végeig oly sikerrel folytatá tanulmányát, hogy midőn Karelian keresztül a norvég Lapphon széléig a 69-ik szélességi fokig felmenve, onnan Helsingforsba visszatért, előmenetele által, melyet a finn és lapp nyelvben tett, mindazokat bámulatra ragadta, kik elébb szándékait s képességét kétségbevonták.

Midőn Reguly kevés holnapokig tartott távollét után Helsingforsba visszatért — így ír Gottlund a már előbb említett levélben — a könnyűség és biztosság, mely-

lyel ismereteit svéd és finn nyelven, valamint élő szóval, úgy írásban közlé, mindenkit bámulatra ragadtak. Kik őt előbb gúnyolák, most megszegyenülve álltak, főkép Castrén. A helyett, hogy a nyelv tudományos tárgyalásánál mások grammatikai szabályaira szorulna, most ő maga állított fel ily szabályokat, és nézetei s ítéletei a mily meglepők, oly helyesek voltak. Legmélyebb gyökerében fogta fel a nyelvet, s most ő vala az, ki egykori tanítójával a legfontosabb és messzevágóbb észrevételeket közölheté.»

Reguly meglegedve érezheté magát sikerével, s a méltánylás, melyet Helsingforsban talált, jól esett szívének; de ha az árt tekintjük, melyen e meglegedés vásároltatott, szívünket fájdalom tölti el.

Nem anyagi szenvedéseiről szölok. Ha ő, kit hónapban egy szerető család gondoskodása fogott körül, most idegen földön az élet minden kényelmeit nélkülözé; ha tél kezdetén, midőn az éghajlat szigorát megszokott bennszülöttek már bundában jártak, nyári kabátban s köpenyeg gallérban nézé a vig társaságot, mely a már jéggel takart folyón korcsolyázott, csak annak örülve, hogy könnyü öltözete különczkedésnek vétetik, s hogy annak való okát senki sem gyanítja; ha még a legszükségesebb fejérmüket sem szerezheté meg magának, s a szegénységnek minden szenvedésein, melyekről előbb sejtelve sem volt, keresztülment: kétségen kívül nem tagadhatjuk meg részvétünket tőle, ki minden nyomorral szembe szállt, mert tudta, hogy attól minden pillanatban megszabadulhat, de csak úgy, ha feltételéről lemond. De mik mind ezen szenvedések lelki kínjaihoz képest?

Jellemének egyik fővonása a legnemesebb büszkeség volt, — s most helsingforsi ösmerőseihez kelle fordulnia,

nehány rubelnyi kölcsönökkel fedezve mindennapi szükségait, nem tudva, miként, s mikor fog eleget tehetni kötelezettségeinek. Senki nem volt nálánál nyiltabb s közlekenyebb, senki nem távolabb minden képmutatástól, s mégis mily vigyázatra, mennyi ártatlan fortélyra szorult most, hogy szegénységét elrejtse, kalandorként eltagadva magától a legszükségesebbeket, csakhogy azon körökben, hol estéit tölté, illő öltözetben jelenhessék meg, s azoknak barátságát ne kockáztassa, kik tudományos céljait pártolásuk által elősegítheték, s mindazon bizonytalanság, mely között élt, a leverő meggyőződés, hogy a merész lépést, mely által elhagyott helyzetébe jutott, senki nem helyesli, sem szülei, kik őt minden levelökben visszahívák, sem más; — a kétely, mely szívében néha támadt, fogja-e mind ezen áldozatok s szenvedések után végre célját elérni?

Eddig kizárólag szüleinek költségén utazott s tudta, hogy bármennyit áldozzanak ők s nélkülözzön ő maga, tőlük annyi segélyt, mennyi céljainak kivitelére szükséges, nem várhat, s ezért nem csekély küzdelmek után végre a zirezi apáthoz fordult, ki irányában mindig részvétet mutatott, s kitől legalább azon kérdésnek teljesítését reménylheté, hogy tudományos céljait s eddigi fáradságainak eredményét másokkal közölvén, irántok részvétet gerjeszsen. Hisz az ügy, melynek életét szentelte, nem személyes ügye. A kérdés, melynek felderítésén fárad, az egész nemzetet érdekli. Vajjon lehetséges-e az, hogy mi neki oly fontosnak látszik, az másokat hidegen hagyjon, s Magyarországbán, annyi hazafiúi lelkesedés, annyi önérzet mellett ne találkozzanak nehányan, kik az aránylag csekély segedelmet, melyet feltételének kivitele kívánt, e nagy célra szentelnék?

Feladata, mióta utazása alatt a finn néppel közelebbről megismerkedett, egészen új és sokkal nagyszerűbb alakban tünt fel előtte. — Meggyőződve, hogy a magyar s finn népek rokonságának kérdése csak a nyelvösszehasonlítás által oldathatik meg, czélja, melylyel Helsingforsból éjszakknak indult előbb, kizárólag az vala, hogy a nyugoti finnek nyelvét megtanulja. De mentől sebesebben haladott ezen irányban, mentől nagyobb volt előmenetele a nyelvben: annál tisztábbá vált előtte, hogy a nyelv maga a népek rokonságának felderítésére nem elegendő.

Már Humboldt Vilmos fölfogta az összeköttetést, melyben a nyelvtudomány a népismével és történelemmel áll, kimondva világosan, miként az emberiség kifejlődésének története nem ezen tudományok egyike, hanem csak azoknak egyesítése által fejtetik meg. «A mód, mely szerint a nyelvből a népek hajdani állapotjaira és vándorlásaira következtetéseket vonhatunk (így nyilatkozik a nagy tudós egy már 1811-ben Steinhoz intézett levelében), még koránt sincs tisztába hozva, és a dolog nem kevésbé nehezítettik azáltal, hogy sok esetben csaknem lehetetlen meghatározni, vajjon különböző népek, nyelvök alkotásánál és kimivelésénél, nem juthattak-e ugyanazon sajátságokhoz, a nélkül, hogy egymással a legkisebb összeköttetésben álltak volna?»

Ezen meggyőződéshez jutott már ez első, a finnek között tett utazása alatt Reguly is; s valamint teljes biztossággal mondhatom, hogy Humboldt Vilmos munkái ez időben még egészen ismeretlenek voltak előtte, úgy naplója melyet akkor még a legnagyobb pontossággal vezetett, mutatja, hogy hasonló nézetből indult ki ő is, s a magyar és finn népek rokonságának kérdését nem tisztán

philologiai úton, hanem csak úgy tartá megfejthetőnek, ha minden, ezen népeket illető, nemcsak nyelvészeti, de ethnographiai és történelmi adatok összegyűjtetnek s egybeállítatnak.

Sőt maga a népek rokonságának kérdése, melynek felderítésében egykor egyedüli feladatát látta, mentől inkább haladott, annál inkább háttérbe szorult.

«Te ismered (így ír egyik ifjúsági barátjához Wásából), te ismered szenvedélyemet az éjszakai természet, annak népe, s mindene iránt, a mivel bír. Azért vala az én utazási vágyam mindig éjszakra irányozva, éjszakra, nem pedig déli mivelt országok felé. A természet emberét, az országok és népek ős eredeti állapotát, a mint azt a história előnkbe adja, s azt, hogy mily kevéssel, egyedül a vad természet adományával éri be az ember: ezeket felfogni nem tudtam, s az engem gyötört. Most ki vagyok elégitve. Ezen utazás nekem egész kifejlődési történetét mutatá mind a földnek, mind pedig az embereknek. Egy utazás az éjszakon valódi képét mutatja a kultura genesisének.»

Reguly meggyőződése szerint épen mi magyarok vagyunk hivatva e nagy kérdések megfejtésére, mi, kik nyelvünkben azon rokonságnak emlékét fentartva, melyben az ural-altaji népekhez állunk, egyszersmind a műveltségnek azon fokára emelkedtünk, melyen e kérdések tudományos megfejtése lehetővé válik, s lehet-e dicsőbb cél, melynek életét szentelhetné?

Voltak pillanatok, midőn új reménytől lelkesülve, bátorsággal nézett a jövőnek elébe; de ha megint feladatának nagysága, ha az jutott eszébe, miként ő, ki annak megoldására vállalkozik, eddig semmit sem tett, a mi által

képességét bebizonyította volna, s mire a nemzet segedelmét kérve, hivatkozhatnék: szívét újra aggodalmak töltötték el, melyek között a vég elcsüggedéstől csak erős határozata őrzé meg, hogy kitűzött célja után küzdve elveszhet, de hogy arról lemondani nem fog.

Egy volt, a mi annál világosabb lett előtte, minél tovább haladott tanulmányaiban, s minél tisztábban fogta föl feladatát, s ez azon meggyőződés, hogy feladatára kellőleg elkészülve nincs; s azért mihelyt hosszú várakozás után szüleitől levél s némi pénzsegély érkezett, elhagyva Helsingforst, Pétervárra utazott, hol, mint azon birodalom fővárosában, mely a finn családhoz tartozó csaknem minden népet magába foglal, együtt találhatá azon eszközöket, melyek vállalatának sikeres bevégzésére szükségesek valának.

S itt Reguly életében egy új szakasz kezdődik.

Az első hetek, melyeket Pétervárott töltött, kellemesen folytak, s Reguly sokszor említé, hogy egész utazása alatt ezek voltak legboldogabb napjai. — A finn ügyek ministere Armfeld gróf, Wrangel admiral a szi-bériai utazó, Sjögren a finn nyelvész, Bäer, Fräehn, Krug, Köppen, Adelung, B. Stiglitz, egyszóval a pétervári tudományos és hivatali társaság legkitünőbbjei előzékenységgel fogadták az ifjút, ki iránt, már midőn vállalatáról a finn lapokból értesültek, érdekekkel viseltettek, s kinek kellemes személyisége rokonszenvöket megnyeré; s hogy megelégedéséhez semmi ne hiányozzék, a kegyes végzet Balugyánszky államtanácsosban egy honfitársat ismertetett meg vele, ki ámbár hazáját már 37 év előtt elhagyta, a fiatal magyart nem kevesebb szívességgel fogadta.

Ily körülmények között miként ne tekintett volna reménytel a jövőbe? Azon levélre, melyben a zirczi apátot kérte, hogy a haza főbbjeinél számára segédelmet eszközöljön, eddig válasz nem érkezett; de midőn az érdeket tapasztalá, melyet idegenek mutattak vállalata iránt, kételkedhetett-e honfitársainak segédelmén? Hisz ha Körösi Csoma több mint húsz évvel elébb legalább némi pártolásban részesült: miként ne számíthatna ő reá most, midőn a magyar nemzet új életre ébredve, öntudatával kötelességeinek érzetéhez jutott? S nem bírta-e azon levélben, melyet kevéssel megérkezése után a magyar akadémiától vett, s melyben ez, a csekély pénzbeli segély mellett, utazásához bővebb utasítást és többféle meghagyásokat adott, nem bírta-e mondani már e levélben biztos zálogát, hogy a nemzet a vállalatnak, melyet fontosnak ismer, kivitelére szükséges eszközöket tőle megtagadni nem fogja?

Emelve e reménytől, lelkesedéssel fogott tanulmányaihoz. «Ne féljen édes apám (így ír ez időben több rendbeli felszólításokra vonatkozólag, melyek hozzá az iránt érkeztek, hogy hazai lapokban írva, magának nevet s annál biztosabb segédelmet szerezzen); ne féljen, ha rólam most még nem beszélnek is, nem dolgozom én hiába. Ha bizonyos nem volnék, hogy czélt érek, írhatnék én elég ujságczikket. De jó és szép dolgot az ember mindig nemes czélből tegyen, s ha az igazságnak akarunk valóságos szolgálatot tenni, ne írjunk, mielőtt magunkat egészen előkészítve nem érezzük.»

S most engedjék meg önök, hogy mielőtt Regulynak tanulmányairól szólok, néhány általános megjegyzést mondjak el, melyet mind azon útnak, melyet tanulmányaiban

követett, mind egész életének helyes megítélésére szükségesnek tartok.

Mint a világ különböző lényei és tüneményei, úgy a tudományok, melyek azoknak magyarázatával foglalkoznak, a legszorosabb összeköttetésben állnak egymással, és senki a határokat, melyek azoknak egyikét a többiektől elválasztják, szigorú pontossággal nem jelölheti ki. Minden tény, mint ok vagy következés, több s részint oly tényekkel áll összefüggésben, melyek a tudomány más ágaihoz tartoznak, s ezért a tisztán szaktudósok között is alig találunk olyant, ki fiatal korában az általános tudás vágyától elragadva, a tudomány különböző mezőin nem kísértette volna meg lehetőségeit, míg kalandozásai után végre azon szűkebb körre szorított, melyre hivatva volt.

Hogy a fa magas sudarat hajtszon, szükséges, hogy gyökereivel messze kört fogjon körül, s ezt látjuk a tudományban is, hol azoknál, kik valamely szakban a legkitünőbbek, mindig egy bizonyos sokoldalúságot találunk. De valamint a fa csak azáltal nő s erősödik, mert messze terjedő gyökerei az éltető nedvet, melyet a földből szíznak, egy pont körül egyesítik: úgy e sokoldalúság a tudományban csak az által válik üdvössé, mert a legkülönbözőbb törekvések is azt, kit a természet a tudomány valamely ágára különös hajlammal s képességgel áldott meg, mindig csak egy pontra vezetik vissza.

Tekintsük például századunk egyik legkitünőbb tudósát, Humboldt Vilmost. Mennyit s mily különböző tárgyakkal foglalkozott e férfiú? Kant philosophiája, az aesthetika, régiségi tanulmányok, az államtudomány, a történelem, az ethnographia, alig találunk tudományt, mely figyelmét egy ideig magára ne vonta volna. Irodalmi tervei,

melyek közül némelyekkel évekig foglalkozott, a tudományok legkülönbözőbb ágaihoz tartoznak. Ha azonban most e nagy férfiú életén végig tekintünk, világos előttünk az összeköttetés, melyben mindezen látszólag idegen tárgyak nyelvészeti vizsgálataival állnak, s hogy épen e sokoldalúság az, minek a philolog még el nem ért nagyságát köszöni.

Humboldt Vilmosnál az aesthetika s philosophia, történeti s ethnographiai tanulmányai csak a nyelv mélyebb észlelésének eszközeivé váltak. Bárhonnan indult ki, ez volt a pont, melyhez minden út visszavezetett, s így történt, hogy midőn egészen más czélokot tűzve ki magának, a philológiával látszólag nem foglalatoskodott, mégis mindig csak hivatásának irányában haladott előre.

Regulynál épen az ellenkezőt tapasztaljuk, s ennek főkép két oka van.

Az első azon szenvedély, melyvel minden tudományhoz viseltetett.

A második az, hogy körülményei által a tudományok oly ágának művelésére kényszerítettet, melyre tulajdonkép nem volt hivatása.

Mint az életben, úgy a tudományban semmi nem nehezebb, de semmi nem szükségesebb, mint hogy magunkat mérsékelni tanuljunk; s ő nem birt ezen tulajdonnal. — Mint a nyugoti finnek között tett első utazása arról győzé meg őt, hogy a finn-magyar néprokonságnak kérdése csak mind azon adatok összegyűjtése s egybevetése után fejtethetik meg, melyek e népek történelmi, ethnographiai és nyelvbeli viszonyait illetik; s miként ezen meggyőződés, mely mást, ki e tudományok egyikével tüzetesen foglalkozott, visszaijesztett volna, neki csak lelkesedését nevelte: úgy minden lépés, melyet később tanul-

mányaiban előbbre tett, a helyett, hogy czéljához közelebb hozná őt, csak arra birta, hogy mindig nagyszerűbb alakban, mindig nagyobb s végre elérhetetlen távolságban tüzze ki czélját.

A tudománynak jelen állását tekintve, a finn nyelvek különböző ágainak tudományos átvizsgálása már oly feladat, melyre egy hosszú emberélet alig elegendő, s mégis, meggyőződése szerint, — mint azt tudós társunkhoz, Toldy Ferenczhez urali utazása előtt Pétervárból írt levelében kifejezé — a finn nyelvek grammatikája s lexikona munkájának csak alapját képezé. — E népcsaládból egy koponyagyűjteményt hozni össze, fejmérések és gipsznyomatok által e népek természetani viszonyait tisztába hozni, kiterjeszteni e vizsgálatokat a többi északi népekre, tán Szibéria minden népeire, mely úton idővel a polaris népekről, vagy talán tovább menve a turáni néposztályról oly munka támadhatna, mely Mortonnak az amerikai népekről írt munkáját fölülhaladná, s ismét csak előkészületül szolgálna, hogy később, ha a csúd halmokban található koponyákra is nagyobb figyelem fordittatik. e két rendbeli adatok összehasonlításából mindezen népek régi geographiai kiterjedése, mind némelyek népisége meghatározottassék.

«Tovább és mindig tovább»: ez volt jelszava. De épen mert kielégíthetetlen tudásvágyától sarkalva, tanulmányainak határokat szabni nem tudott; mert a tudomány forrásának vizei nem enyhíték, hanem csak még nevelték szomját; mert sehol megállani, sehol megpihelve fáradságának szerzeményeit darabonként átnézni s megleléssel összeszámítani nem tudta; mert — miként a bérczeknek vándora, ki nagy fáradsággal egy tetőre

felér, a helyett, hogy messze kilátását élvezné, csak azon korlátokat látta, melyek miatt az határtalan nem lehet, s míg oly álláspontot talált, mely az övénél magasabbnak látszott, míg maradt egy tető, mely még nem élvezett kilátást ígért, új útra indult; mert a tudományban részletek helyett, miként az, ki új utakon jár, mást nem találhat, mindig már egészet kívánt; mert a belső szózat, melyet követve e pályára lépett, őt pihenni nem engedé, s bármeddig ért, tovább s mindig tovább hívta: valóban nem csodálhatjuk, ha részletes ismeretekben többet szerzett, s az általa kitűzött kérdések egykori megfejtésére többet tett, mint előtte bármily egyes tudós, de azon kérdést, melynek tisztába hozására útnak indult, megfejtési képes nem volt, sőt ez utolsó tekintetben kevesebbet tett, mint más kisebb tehetségű, ki egész figyelmét a kérdés nyelvészeti oldalára fordítja, talán tehetett volna.

És most Reguly egyéniségének azon másik oldalára kell irányoznom önök figyelmét, melyet már előbb röviden említék, s mely tudományos törekvéseire talán még nagyobb befolyást gyakorolt.

Ő nem volt philolog. — Nemcsak, mert midőn utazását megkezdé, e részben semmikép elkészülve nem vala, de hajlamainál, hogy úgy mondjam, természeténél fogva sem.

Belátva, hogy a magyar s finn népek rokonságának kérdése a nyelvek tudományos összehasonlítása nélkül megfejtethetlen: szorgalommal s azon erélylyel folytatá tanulmányait, mely jellemének egyik legszebb tulajdona; — de tette, mert kötelességének ismeré.

Magában véve a philologiai tanulmányok Regulyra nézve nem birtak semmi vonzerővel; mintegy természetes körén kívül érezé magát, midőn velök foglalkozott, s ez nemcsak ezen tudományban való haladását fáradszóbbá tevő, hanem nagy befolyást gyakorolt fáradozásainak eredményeire nézve is, legalább e téren.

Bizonyos, hogy a tudomány legnagyobb kincseit csak azok előtt tárja fel, kik hozzá tiszta szeretettel közelítenek, s mit általán véve mondhatunk, az áll minden egyes tudományra nézve is. Ki azoknak valamelyikét csak segédeszköznek tekinti, ki benne csak kulcsot keres, mely által más ismeretekhez férhet, az annak legszebb eredményeihez jutni soha sem fog. Maga a buzgóság, melylyel előbbre tör, csak akadálylává válik; mert ki valamely tudományt csak ösvénynek tekint, melyen más cél felé halad: nem érezkedhetik soha annak mélyébe, s mindig elfogultsággal jár el. Schol sem szembetűnőbb ez, mint épen a philológiában, talán épen azért, mert nincs tudomány, mely annyiszor tisztán eszköznek használtatik; s ez az, minek a számos tévedés s a nem szünő fluctuatiók tulajdoníthatók, melyeket épen e tudomány körében találunk. Teljes meggyőződés, hogy oly philologiai tanulmányok, melyek egy előre kitűzött történelmi kérdés megfejtésére történnek, soha kielégítő eredményekhez vezetni nem fognak, s hogy ha valamely nép eredetének kérdése tisztán a nyelvrokonság által megfejtendő lenne is, az soha nem fog megfejtetni olyanok által, kik a nyelvtudományt csak e kérdés megfejtéseért úzik.

Reguly szellemi egyéniségének e jellemző vonásai, melyek egész életére elhatározó befolyást gyakoroltak, nem maradhattak hatás nélkül tanulmányaira sem; s ha

a rendszert nézzük, melyet azokban pétervári tartózkodása alatt követett, ugyanazon irányt, ugyanazon tévedéseket fogjuk találni, mint egész eljárásában.

Eleinte kizárólag nyelvekkel foglalkozott. Mindenekelőtt az orosz kelle sajátjává tenni, mely a keleti finnekhez czélt utazásában nélkülözhetlen vala; ehhez, a mennyire a meglevő eszközök mellett lehetséges volt, a szirjen, mordvin, cseremis és csuvas, később még a török nyelv tanulása és Humboldt Vilmos, Bopp és Grimm egyetemes nyelvészetet illető munkáiknak tanulmányozása járult, melyekkel csak most ismerkedett meg. De mint mindig, úgy most, tisztán nyelvészeti vizsgálódások nem elégíték ki vágyait, s mentől tovább haladott, annál szélesebbre terjeszté ki tanulmányainak körét is úgy, hogy a nyelvek azoknak csak egy, s pedig nem is a legfontosabb részét képezék.

Maga a népek rokonsága, s mint mondám, Reguly ennek meghatározására a nyelvhasznitást csak egyik eszköznek tekinté, — maga a népek fajbeli rokonsága csak annyiban birt előtte érdekl, a mennyiben az egész emberiség kifejlődésére világot vet; s így természetes, hogy tanulmányait nemcsak a finn, nem is csak az ural-altaji népcsaládra, hanem egész Ázsiára terjeszté ki, belé foglalva mindent, mi Khinától és Szibériától Persiáig s a Pontusig, az e határok közt fekvő népek egykori költözéseire, nyelvökre, míveltségökre, s egymásközti viszonyaikra vonatkozik, ide értve még e népek vallását és költészetét is, mely azoknak kifejlődésére nagyobb hatást gyakorolt, s rokonságuknak biztosabb jele talán, mint nyelveik. — Hogy e tanulmányok kimerítők nem lehettek, azt könnyen beláthatjuk, ha meggondoljuk, hogy azokra,

mikre egy hosszú emberélet elégtelen, mindössze két évet fordított; ép oly bizonyos azonban az, hogy kiterjedt ismeretei által, melyeket kellő rendszer nélkül szerzett, s melyeknél sokszor a szükséges összefüggés hiányzott, látköre tágult, s nézetei tisztábbakká, határozottabbakká váltak. S ő maga érzé ezt.

Nincs semmi, mi az embert apró hiúságtól jobban megoltalmazná, mint egy bizonyos czél felé irányzott nagy ambíció; és ezért Reguly jól tudta, mennyi hiányzik még, hogy magát feladatához kellőleg előkészülve mondhassa: de érzé azt is, hogy halad, s e meggyőződés az, a mitől tudományos pályán meglegedésünk függ.

Soha talán fiatal ember több és állandóbb szorgalommal nem folytatta tanulmányait, mint ő. Voltak napok, sőt hetek, melyek alatt szobáját sem hagyta el, lemondva még a társas élet örömeiről is, melyekre annyi fogékony-sággal birt, s az éjszaki főváros legmíveltebb köreiből annyi alkalmat talált; s e fáradság s azon nélkülözések, melyekre magát a continens legdrágább városában kényszerítve érzé, nem fájtak neki. «Külföldön — így ír szüleihez Pétervárról — tanulni kell az embernek, gondolám, s hosszasan elzárkózva a világtól, tanultam, dolgoztam mohón, nagy erőfeszítéssel, megszűnés nélkül, mindent mellőzve, mi studiumaimhoz nem tartozott; lemondva az életről, nyugalomról és jelenről, mire szegénységem és büszkeségem is kényszerített. Ha látták volna életemet, bámultak volna, s én mégis boldognak éreztem magamat.» — S ha e boldog hangulat, melyben tanulmányait egy ideig folytatá, később megváltozott, s a bizodalom helyett, melylyel a jövőbe tekintett, szívét csaknem kétségbeesés tölté el; e változásnak oka nem abban fekszik,

mert azon áldozatoktól s nehézségektől visszajedt, melyek nagy feladása kivitelének útjában álltak.

Reguly meg volt győződve, hogy vállalata a hazában a legnagyobb részvétellel követtetik. Mentől tovább foglalkozott tárgyával, annál nagyobb alakban tűnt az felképzete előtt. Nemzetünk eredetének s őstörténetének felderítése, mely egykor egyedüli célja volt, mint már mondtam, később csak eszköznek tűnt föl előtte, mely által lehetségessé válik azon nagy problémák megfejtése, melyekkel a philosophia s történelem egy ezrednél tovább foglalkozik, s ő e nagyszerű feladást, melyet magának kitűzött, nemcsak tudományos, hanem nemzeti szempontból fogta fel.

Nemcsak hogy az emberi nem őstörténete felderíttessék, de hogy a világ a tudomány legnagyobb kérdéseinek megoldását a magyar tudományosságnak köszönje, s nemzetünk így kivívja magának azon egy dicsőséget, melyet eddig nélkülöz, hogy az emberi nem eszmekincsét gazdagítsa: ezen gondolat lelkesíté őt; s míg feladatát ekként fogta föl, míg magát egy nagy nemzeti érdek képviselőjének tekintheté, követve népe jobbainak részvéte által: addig minden fáradság, minden nélkülözés könnyűnek látszott. — De miután hetek s hónapok multak, s a várt segedelem helyett minden levél, melyet a hazából vett, egy-egy reményét semmisíté meg; miután honfitársaitól elhagyatva, elfeledve érezé magát, s nem vigasztalható magát többé a gondolattal, hogy a mit szenved, azt hazájáért szenved, s általa segítve nagy feladatát be fogja végezhetni: akkor bizodalmaival elenyészett az erő is, melyre szüksége volt. A lelki küzdelmek s szenvedések, melyeken keresztülment, végre megronták egészségét

is, s ő, ki a nyugoti finnek között tett utazása alatt erejét csak nőni érezte, s egy évnél tovább szakadatlan folytatott tanulmányai alatt elfáradást nem ismert, lelki s testikép betegnek érezte magát. «Leestem egemből», így ír szüleikhez; «olyan vagyok, mint a paradicsomból kiűzött; barátaim minden jóságukkal sem birnak megörvendeztetni. Nyugtalanság, elégedetlenség, életuntság fognak el gyakran. Majd vértódulások kinozzák szegény fejemet. Néha szinte eszméletlen állapotban heverek s nem vagyok képes összefüggőn gondolkodni.»

Kevéssel azután, hogy e sorokat írta, Péterhofban, hová egészségének helyreállítására a fővárosból vonult, ideglázba esett, s a szerető gond, melylyel Balugyánszkyné férjének elhagyott honfitársát anyaként ápolá, megtarthatta életét, de nem adhatta vissza egészségét.

Mint új ember kelt fel betegágyából: testileg, mert hosszú, haláláig tartott betegeskedése tulajdonkép e percztől kezdődik, lelkileg, mert azon meggyőződés, hogy a mit tesz, azt hazájáért teszi, s vele bizodalma önmagához s hite a jövőben elveszett.

Mindjárt felüdülése után érkezett a hír, hogy akadémiank, mely eddigi tanulmányairól beküldött jelentését méltánylással fogadta, az egész utiköltség elvállalását hátaozta ugyan el, de jelenleg a pénztár állapota miatt csak 200 frttal és azon ígérettel segítheti őt, hogy ügyét nádor ő fensége által a királynak ajánlani fogja; s evvel a remény, hogy vállalatát hazai segedelemmel viheti véghez, meg vala semmisítve.

Ha csak saját jövőjére gondol, helyzete ez által kedvezőbbé vált. Egy nagy tudományos kérdés megfejtésének akarta szentelni életét, azon kérdésnek, melynek Kőrösi

élt, s mely egy fél század óta csaknem mindazoknak figyelmét magára vonta, kik hazánkban a nyelvészettel s történelemmel foglalkoztak, s mely nézete szerint a magyar tudományosság első feladásai közé tartozik. Ugy vala meggyőződve, hogy minden nemzetnek állása nem egyedül külső hatalmától, a mult hadi dicsőségétől s jelen anyagi kifejlődésétől, hanem inkább azon résztől függ, melyet a civilizáció közös munkájában vesz, s a gondolat, hogy nemcsak a tudományért, hanem hazájáért, nemcsak saját, hanem nemzeti dicsőségért fáradoz, szívének jól esett; — — de most, midőn belátá, hogy vállalatát szüleinek költségén véghez nem viheti, s hogy hazájának segédelmére nem támaszkodhatik: nem érezhette-e magát felmentve azon kötelezettségektől is, melyeknek személyes jólétét eddig oly szívesen feláldozá?

Balugyánszky, ki 1803-ban költözött Oroszországba, s itt államszolgálatban magas állásra emelkedett, már elébb is példájának követésére inté fiatal honfitársát. Most e férfiú, elkeseredve az akadémia eljárásán, újra sürgeté tanácsait, s Reguly, ki a pétervári fensőbb körökben, hol személyisége élénk részvétet gerjesztett, hatalmas jóakarókra számolhatott, ha államszolgálatba lép, fényes jövőt látott maga előtt. Sőt ha tudományos céljaival felhagyni nem akarna, ezeknek kivitelére is biztos út nyílt meg előtte. Több pétervári akadémikus, különösen Bäer és Sjögren, mint valóban tudós férfiakhoz illik, meleg rokonszenvvel viseltettek az idegen iránt, ki azon pályán, melyen ők előljárnak, oly bátran előre törekszik. Az előbbi, midőn őt Mihály nagyherczeg szellemdús nejének bemutatá, s ennek pártfogását a fiatal magyar utazó számára megnyerte, Demidoff Anatol herczeggel hozta őt

összeköttetésbe, ki Oroszországért tudományos tekintetben valami kitünőt kívánván tenni, erre a birodalom nem szláv népeinek ethnographiai átvizsgálását tűzte ki, s ezen feladást a nagyhercegné ajánlatára Regulyra akarta bízni. Egyszersmind Sjögren, kire a pétervári akadémia a szi-bériai népek új átvizsgálását és osztályozását bízta, az e czélból 1843-ra tervezett utazásra az akadémiának honfitársunkat akarja ajánlani, és ha a kitüntetést s anyagi előnyöket, melyekben Oroszország tudományos férfiai részesülnek, azon állással hasonlítjuk össze, mely hazánkban a legnagyobb tudósra vár, csakugyan tagadhatatlan, hogy Reguly kilátásai, midőn az oroszok pártolását elfogadni kénytelenítették, sokkal fenyesőbbekké váltak.

Más elkeseredve hazája iránt, melynél csak közönyösséget talált, szétépettnek nézte volna a köteleket, mely őt ahhoz köté, szolgálatát, melyet nemzete elfogadni nem akart, örömmel ajánlta volna fel ott, hol érte jutalmat s dicsőséget vívhatott.

Oroszország ellen semmi előítéletei nem voltak. Azok közé tartozott, kik meleg szeretettel az egész emberiség iránt, a civilizáció általános haladása, s nem bizonyos politikai formák iránt lelkesülnek. Mint szüleihez már utazása kezdetén írt leveleiből látszik, a nagy birodalom, mely, mint ő hivé, roppant határai között az éjszak mivelésében teljesíti világtörténelmi missióját, őt már előbb is bámulatra ragadta, s a mit ott tartózkodva látott és tapasztalt, csak még inkább megerősíté őt ezen érzésben, s ha a gondolat, hogy tehetségeit ezentúl Oroszországnak szentelje, mégis fájtszívűnek, ennek okát nem ellenszenvben, hanem csak azon tiszta legyőzhetlen szeretetben kereshetjük, melylyel hazája iránt viseltetett, s mely őt még

a dicsőség iránt is közönyössé tevő, ha azt nem saját nemzeténél, nem saját hazája szolgálatában érheti el.

El volt határozva, hogy az utazást, melyre ennyi fáradsággal készült, megteszi: de mire előbb lelkesedéssel gondolt, mi legforróbb vágyainak czélja volt, az most csak egy kötelességként tűnt fel előtte, melylyel a tudomány-
nak és saját becsületének tartozik, de mely mindentől, mi abban egykor szépnek látszott, megfosztatott, s csaknem részvét nélkül várta be azon lépések eredményeit, melyeket barátai szibériai útjának előmozdítására az akadémiánál tettek.

«Igazán szólva — így ír szüleihez — mások barátsága gondoskodott rólam, s mások segítik elő ügyemet. Lágy melegnek tartanak, s követtségünknel azt mondják: miért nem viszem dolgomat több erélylyel? ha saját hazám nem pártol, miért nem használom fel azt a részvétet, melyet itt tanúsítanak irántam? több szorgoskodással már rég Szibériában lehetnék stb. stb. Sok igaz van a dologban, de ezek az urak engem nem értenek. A ki csak kenyeret keres, annak mindegy, akárhonnan jön az. De abból, hogy hazámért akarok Szibériába utazni, következik-e, hogy más ország kedvéért is szívesen tehetem azt? Ha csak kenyeret keresek, nem szerezhetem-e kellemesebb módon, mint Szibériában? Vagy talán azt mondhatni: ha idegen pártolással viszem ki a dolgot, annál nagyobb az elismerés, annál nagyobb érdemem? Így nincs kedvem Magyarországment érdemet szerezni, és mit érne nekem az elismerés, ha azt kellene magamnak mondanom: ez az ország gyenge; megelégedését, örömét nyilvánítja, hogy vállalatomat idegen segedelemmel kivitem, de önmaga annak eszközlésére tehe-

tetlen volt. — Igen, ha hazám szegény kis ország volna, mely más hatalmasnak kegyelemkenyerét eszi, és az élet bajaitól nyomva, szellemi fellengzésre nem alkalmas, — akkor nem lehetne ellene panasz; de az ország nagy és gazdag, a nép szellemi s nemzeti újjászületése ragyogó korszakát éli, és ezt a vállalatot, melynek becsét a külföld is elismeri, segedelem nélkül hagyja, s kész tőlem ily koldus-áldozatot fogadni el.»

E sorok tisztán fejezik ki Reguly érzéseit s megmagyarázzák a könnyűséget, sőt örömet, melylyel azon biztos és sokkal fényesebb kilátásról, hogy utazását a pétervári akadémia kiküldetéséből teszi meg, lemondott, mihelyt hírére vette, hogy akadémiánk gr. Széchenyi elnöklété alatt 1842-iki nagy ülésében ügyét újra felvéve, utazásának költségére valamivel nagyobb segedelmet rendelt.

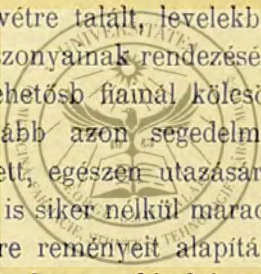
«Levelök — így ír az erről vett tudósításra vonatkozólag, — levelök új életet öntött belém. Egész valóm mozgásban van, alig tudom gondolataimat rendezni. Most tehát az akadémiának egy varázs ütése által, orosz utazó-candidatusból magyar utazóvá vagyok átvarázsolva. Hála istennek, hogy már csakugyan mint magyar utazhatok és ismét szorosabban vagyok hazámhoz csatolva. A szív élénkebben dobog, a lelkesedés mélyebb és hatalmasabb, ha a hazáért dolgozhatunk, mint ha ettől megvetve, csak saját ösztönünk kielégítésére, mint külföld zsoldosa fél tűzzel járjuk utunkat. Nem tudom, hogyan gondolkoznak otthon, de nekem eleinte, különösen míg Demidoffal folyt az értekeződés, mert az itteni akadémikusok ajánlata kétségkívül megtisztelő volt, lealázónak tetszett egy ily fontos nemzeti kérdés megoldásáért idegenek előtt koldulni, s hogy a nagyhercegnénél azt kelle mondaniok: eszközölje

fenséged, hogy a magyarok kipuhatholhassák ős rokonait! pártolja azt a fiatal embert!»

Ki olvashatja e sorokat meghatás nélkül, főkép ha eszébe jut, hogy a mi által magát Reguly oly boldognak érezé, azon tudósításban állt, hogy az akadémia 1000 forint segedelmet, ezt is két részletben s akkorra, ha majd a pénztár állapotja engedi, rendelt számára, azaz oly összeget, mely ha kezéhez jut is, azon adósságok letisztázására sem lenne elégséges, melyekbe a szárazföld legdrágább fővárosában töltött hosszú idő alatt merült; s ha annyi tapasztalatok után alig foghatjuk meg csalódását: ki nem osztaná a fájdalmat, melylyel, mindent nyugodtabban meggondolva, azon meggyőződésre kelle jutnia, hogy az akadémia által vállalata iránt mutatott nagyobb részvét helyzetére csak azon hatást gyakorolta, hogy határozatától, melylyel Sjögren ajánlatát eifogadta, visszalépvén, most azon kilátást is, hogy ázsiai utazását a pétervári akadémia segedelmével teheti, elzárva látta maga előtt.

Reguly eljárása kétségenkívül nem vala ildomos. Ha jobban ismeri az embereket, tudhatta, hogy az eszmének hatása nem annyira szépségöktől s nagyszerűségöktől, mint azon módtól függ, melylyel a közönséget irántok lelkesíteni tudjuk, s nem kellett volna visszautasítnia barátainak azon tanácsát, hogy vállalatát hírlapi czikkek által a közönséggel megkedveltesse; ha jobban ismeri akadémiánk helyzetét, sejdithette volna, hogy az nem rendelkezik oly forrásokkal, hogy az általa is fontosnak ismert vállalatot kellőleg segíthesse, s a hazából jött kedvezőbb hírekre nem kellett volna visszautasítnia azon biztosabb támaszt, melyre a pétervári akadémiától csaknem biztosan számolhatott; de ezen hibák Reguly egyéniségének

legnemesebb, s azon tulajdonaiban gyökeredztek, melyek őt e pályára vezették. Nagyot, az optimismusnak egy bizonyos adaga nélkül, véghez vinni nem lehet. A remény azon erő, mely által haladunk, s ha Reguly azok közé tartozik, kik mindig helyesen számítva, minden lépésre csak akkor határozzák el magukat, midőn annak sikeréről nyugodt megfontolás után meggyőződtek, oly nagyszerű feladást bizonyosan soha nem tűzött volna ki magának.

Reguly most sem mondott még le minden reményről, s miután az akadémia határozatából meggyőződött, hogy vállalata részvétre talált, levelekben kérte barátait, hogy a pétervári viszonyainak rendezésére szükséges pénzt a hazának egyes tehetősb fiaival kölcsönképen szerezzék meg, hogy ő legalább azon segédelmet, mely neki az akadémiától ígértetett, egészen utazására fordíthassa. De miután ezen levelei is siker nélkül maradtak, s végre ezen utolsó kilátás, melyre reményeit alapítá, eltűnt, s magán úton azon hírt vevé, hogy a királyi segély, melynek ki-

 eszközlésére nádor ő fensége közbenjárását felajánlá, 300 váltó forintban fog állani: ő végre kétségbeesve lemondott a hasztalan küzdelemről s elhatározá, hogy hazájába visszatér.

Ki egy magas czélt tűzve ki magának, évekig csak ennek élt, ki minden törekvéseit ennek elérésére irányozá, minden reményeit abba helyezte, minden örömét abban találta; ki a czélnak mindent feláldozott s végre azon meggyőződéshez jut, hogy törekvései haszontalanok, — nem mivel e cél elérhetetlen, vagy nem méltó fáradozásaira, hanem mert a haza, melynek dicsőségeért ő, az egyes feláldozá magát, nem tud lelkesedni saját nagysága

íránt s tőle segédkezést elvonja, — csak ki hasonló helyzetben keresztül ment: az foghatja fel a kinokat, melyek között Reguly végre e határozathoz jutott.

Boritsunk fátyolt e szenvedésekre. Ő maga, bármennyire nyílt s közlékeny, soha nem szólt ezekről, s csak egyes levelek tárták fel azon napok emlékét, melyek alatt erős lelke leroskadott volna, ha a csüggedőt azon részvét s barátság nem tartja fönn, melyet távol honától, ez idegen ország egyes nemes férfainál talált, s én rosszul teljesíteném feladásomat, ha, midőn kedves társunk emlékét körünkben felidézem, ezekről megfeledkezném.

Nincs szebb s emelőbb érzés, mint azon közösségnek öntudata, melyben azok, kik a küzdő s tolakodó tömegből kiemelkedve, életüket a tudománynak szentelik, egymással állanak, s e közösség, mely a tudomány férfait az egész világon egy dicső társasággá fűzi egybe, soha és sehol nem bizonyult be szebben, mint azon részvétben, melyet Reguly a pétervári akadémia nagy tudósainál talált.

A kis, de dicső körnek, melylyel pétervári tartózkodása alatt tudományos érintkezésbe jött, köszöné ő életének ezen legnehezebb időszakában nemcsak anyagi fenntartását, de, mi ennél fontosabb, azt, hogy ön erejéhez való bizalma, egy szebb jövőnek reménye, nehéz küzdelmei között, nem veszték el.

Ők tartották fel társunkat, talán az életnek, de bizonyosan a tudománynak, melyről biztatásuk nélkül elkeseredve lemondott volna.

Főkép Bäer az, kinek e részben legtöbbet köszönünk, s valóban nem olvashatjuk a leveleket, melyeket e nagy tudós részint Regulyhoz, részint az ő ügyében írt,

a nélkül, hogy szeretettel ne telnénk el azon férfiú iránt, kit a tudomány körében mint a legkitünőbbek egyikét tiszteltünk, s ki itt mint a legjobb s legnemesebb emberek egyike tűnik fel. — Ő az, kinek meleg részvéte társunkat a vég elcsüggedéstől megoltalmazá, ő, ki midőn Reguly elkeseredésében arra határozta magát, hogy hazájába visszatér, eszébe juttatta, hogy ha most tér vissza, — mielőtt terveinek kivitelét legalább megkiséérté, — gúny tárgyává teheti magát, s igazolni fogja azon részvétlenséget, melyet hazájában tapasztalt, s ki végre a kölcsönt, melyet Reguly haza utazására tőle kért, megtagadván, egyszerűsmind készséggel ajánlá segedelmét arra, hogy az Uralba utazva, egy ideig a vogulok között mulathasson, s itt teendő tanulmányai által a világnak s hazájának megmutathassa, mit várhattak volna tőle, ha őt törekvéseiben támogatják.

Reguly követte tanácsait, elfogadta a nemesen tett ajánlatot s a nappal, melyen elhagyva Pétervárt, urali útjára indult, életében egy új szak kezdődik, legnehezebb, de legdicsőbb időszaka életének, mely alatt, mint a finn nyelvcsalád egyik első kutatója, a tudomány körében állandó nevet szerzett, s érdemessé tette magát mindazoknak tiszteletére, kik a legnemesebb lelkesedést és férfias erélyt méltányolni képesek.

Soha nagyszerű tudományos vállalat kevésbé kedvező, sőt oly körülmények alatt nem kezdetett meg, melyek annak sikerülésére kevesebb kilátást nyújtottak.

Tudományos intézeteink, hol tanulmányait végzé, főkép akkori időben, épen azon ismeretek megszerzésére, melyeket vállalata igényelt, úgyszólván semmi tudományos eszközöket nem nyújtottak. Ő maga — mint már

emlitém — a szorosán nyelvészeti tanulmányokhoz soha nem érzett különös vonzalmat, s a két év, melyet Pétervárott töltött, még azon esetben, ha kizárólag a nyelvészettel foglalkozott volna, sem elég, hogy őt szaktudóssá képezze ki, s így bátran elmondhatjuk, hogy Reguly akkor is, mikor urali utazására indult, nem haladt philologiai tanulmányaiban annyira, mint feladata kívánta volna.

Ugyanezt mondhatjuk geographiai ismereteiről is; s ha ehhez tekintetbe vesszük, hogy összes vagyona néhány száz rubelből állt, mely összeget Bäer barátsága útjára előlegezett, s hogy a szokatlan orosz égalj, melyben nélkülözések között több évet töltött, szakadatlan tanulmányai s a lelki küzdelmek, melyeken keresztülment, egészségét megingaták, természetesnek fogjuk találni, hogy a bátorság, melyvel október kezdetén útnak indult, hogy az Ural bérceit és Szibéria sívatajait kikutassa, mindenkit bámulatra ragadott, de fáradozásainak sikerére nézve nem ébreszthetett nagy reményeket; s mégis, ha most visszatekintünk, átlátjuk, hogy mindezen körülmények, melyek vállalatának látszólag útjában álltak, annak sikerére kedvezőleg hatottak.

Kétségkívül oly tudós, ki a nyelvészet körében tett minden újabb felfedezést ismer s a tudomány összes eszközeivel rendelkezik, tisztán a philologia érdekében többet tehetett volna; ily tudós talán kevesebb fáradsággal szerzte volna meg a vogul nép nyelvkincsét, s a különböző finn nyelvek összehasonlításából több s helyesebb szabályokat vont volna le, mint ő, ki az osztyák, a vogul és csuvasz nyelvek tanulása között önmaga vont le szabályait, hosszú fáradsággal fedezve fel néha azt, a mit mások már tudtak. — Gyakorlott geograph az Ural egyes csúcsai-

nak magasságát, s egyes helyek geographiai fekvését biztosabban határozta volna meg, mint ő, ki midőn astronomiai mérések nélkül egy nagy tartománynak térképét elkészíté, bámulatos tapintata mellett is az egyes helyek szélességi és hosszúsági fekvésére nézve itt-ott néhány mértfölddel hibázott. S megengedem, hogy a kiképzett archaeolog a csúd halmokban talán több oly érdekes fölfedezést tett volna, mely az ő figyelmét elkerülte. De hogy azon egy ember, ki a vogul népnek egész szókincsét összegyűjti, s a többi finn nyelvek megismertetésére is roppant tudományos anyagot szerez, ugyanakkor egyszersmind a geographiának a legnagyobb szolgálatot tegye; hogy a népek jelen állapotait tanulmányozva, egyenlő érdekekkel viseltessék multjuk iránt, s dalaikból, melyeknek gyűjtését főkép philologiai szempontból a legnagyobb lelkiismeretességgel folytatja, az egyes népek mythológiáját s egykori, a mostaniaktól egészen különböző helyzetöket — nem mondom, tisztába hozza, de azoknak földerítésére az első lépéseket tegye, az csak épen azon sokoldalúság, azon speculativ általánosságok után törekvő irány által volt lehetséges, mely Reguly szellemét jellemzé, s nem engedte, hogy tanulmányai a tudomány bármily ágában kimerítők legyenek. Sőt tagadhatatlan, hogy még azon sanyarú s látszólag reménytelen körülmények is, melyek között utazását megkezdé, annak végeredményeire csak kedvező hatást gyakoroltak.

Reguly meggyőződése szerint a nyelvrokonság egymaga, bármennyire haladjunk annak ismeretében, a népek rokonságát még nem bizonyítja be.

Épen mert a nyelv a népek szellemi kifejlődésének közvetlen befolyása alatt áll, mert benne, mint a tenger-

part homokján, minden lépés nyomot hágy: azért nincs semmi mozgékonyabb; s csak azon változásokat kell tekintenünk, melyek Európa művelt országaiban úgyszólván szemünk előtt a nép által használt nyelvre nézve történtek, hogy meggyőződjünk, miként a nyelvrokonság a fajrokonságot legfeljebb gyaníttatja, de nem bizonyítja be.

Miután Németországban oly tartományok, melyek pár század előtt szlávok által lakattak, most kizárólag németül szólnak, s hazánkban számos példát hozhatunk fel, hogy egész helységek szláv vagy románból magyarokká, s magyarokból szlávokká váltak: ki vonhatja kétségbe, hogy ez a műveltség alantabb fokán álló népeknél még többször történt, hol az egyes törzs, idegenektől meghódítva, nehézség nélkül fölveszi annak nemcsak egyes szavait, hanem nyelvét is, csak egyes sajátságokat tartva meg néha saját nyelvéből, melyek mint tájszólások maradnak fenn, s a nyelv szabályaiból ki nem magyarázható sajátságaik által a nyelvűvart figyelmessé teszik, hogy itt egy idegen elenyészett nyelv s nemzetiségnek romjain jár.

Csak ha a rokonság a nyelven kívül, mely által arra figyelmeztetünk, más tények által világosíttatik fel; csak ha a népek phisikai typusa és szellemi hajlamai, melyek a nyelvnél állandóbbak, a philologia észrevételeit támogatják, s a történet adatai azzal ellentétben nem állnak: akkor szólhatunk némi biztossággal; s ez az oka, miért a népek eredetének kérdése soha szobatudósok által tisztába hozatni nem fog.

Nem elég, hogy multjokat ismerjük, nem elég, hogy sírhalmaikat felhányjuk, s mindent tudjunk, mit régi írók a scythák, párthusok és turán népeiről följegyeztek. E tanul-

mányokon kívül még más kell. Az, hogy az élő nemzettel érintkezésbe jöjjünk, hogy ajkairól halljuk hagyományait, költészetét, hittanát, s így intuitió által szerezzünk magunknak bizonyosságot az iránt, mire nézve a tudomány kételyeinket sohasem oszthatja el. — S Reguly, ki utazásában főkép ezt keresé, elérhette volna-e célját, ha mint az orosz kormány küldöttje, kényelemmel és a hatalom pártfogása alatt utazza be a vogulok földjét, de épen ezért megfosztva a bizalomtól, melylyel e nép hozzá közelített s előtte kitarta azt, mit a gyűlölt oroszok s még inkább gyűlölt hittérítők előtt szorgosan titkolni szokott?

Reguly érezé ezt, és azért sem azon anyagi szenvedések, melyekkel az utazás e zordon éghajlat alatt jár, sem elhagyatottsága lelki erejét, sőt vidorságát nem törhették meg.

«Az e vidéken divatozó életmódot bárkinek, kit csupán szükségesség vagy kötelesség vet oda, túrni nehéz volna» — így ír Toldy Ferencz tudós társunkhoz intézett egyik levelében. — «Egy füstös jurta zugában meghúzódni, iramszarvas-bőrön hálni, vízben főtt vagy szárított halat enni, só és kenyér nélkül folyvást, s változás nélkül: oly feltételek, melyek finomabb szokásainkkal ellenkeznek, sőt rövid időn elviselhetetlenek lesznek. Csak oly ember, kit valamely eszme iránti lelkesedés vezérlett oda, kinek ez új világ, mely sok évi óhajtságainak célja volt, a szellemi szükségek gazdag kielégítését nyujthatja: csak oly ember felejtethi el azon anyagi inséget, mely ott körülveszi, s érezhet megelegedést, sőt boldogságot.»

Talán soha nem élt egyéniség, ki mindazon tulajdonokat, melyek utazóban szükségesek, nagyobb mértékben egyesítette volna magában, mint ő.

Ha naplóján átmegyünk, melyet, fájdalom, csak a

nyugati finnek között tett első utazása alatt vezetett, kellő pontossággal, minden lapon a legérdekesebb észrevételeket találjuk. A nép jelleme és szokásai, szellemi s testi egyénisége, az éghajlatnak befolyása az erkölcsökre, s ezeknek hatása állapotjaikra, semmi nem került ki figyelmét. Az országok geographiai fekvése, s az egyes növény vagy állat, melyet talált, a népeknek multja, melynek nyomait hagyományaikban és dalaikban kereste föl, s az egyes családok élete, az élő nyelv s rég eltűnt nemzedékek sirhalmi: semmi nem volt oly csekély, mi őt nem érdeklé, s mit azon finomsággal, melylyel a legapróbb részletek észlelésére birt, nem tanulmányozott, — és semmi oly nagy, mi figyelmét kizárólag lekötheté; s bámulhatjuk-e, ha ő, ki ezen tehetségeinek most jutott tiszta öntudatára, s azokat egész kiterjedésükben gyakorolhatá, magát ezen utazása alatt jól érezé, s gyenge egészségével oly fáradtságot s nélkülözéseket birt el, melyek alatt a legerősebb organismus leroskadt volna.

Ezen egész utazása alatt, mint többször mondá, — megelégedett, emelkedett hangulatban érzé magát. Minden nap új tények fölfedezésére adott alkalmat, minden ily tény, meggyőződése szerint, közelebb hozá őt céljához. Mint a bányász, ki előtt a gyenge arany-ér, melyet gyanítva, munkájához fogott, mindig gazdagabbnak mutatkozik; mint az utas, ki előtt kilátása minden lépéssel tágul s nagyszerűbbé válik, dolgozik s halad, s tudva, hogy céljához közelít, nem érzi fáradságát: ilyen vala ő.

Érzé, tudta, hogy nem hasztalan fárad. — Mi lelkében egykor mint homályos sejtelem élt, azt tapasztalásai meggyőződéssé emelték; miről egykor ábrándozott, azt most száz ténynyel igazolhatá.

Eddig a magyar s finn népek rokonsága mellett csak a nyelvrokonság hozatott fel. Valamennyien tapasztaltuk az ellenszenvet, melylyel ez állítás hazánkban fogadtatott, hogy a magyar s finn nép közös eredetű. Az idő nem fekszik távol tőlünk, midőn, a ki e tudományos tétellel fellépett, csaknem hazafiságtalansággal vádoltatott. Mintha a történelem nem bizonyítaná be világosan, hogy minden nép, mely most magasan áll, csak sok nemzedék fáradozásai és századokig tartó küzdelem után érte el jelen állását; a nemzetek is őseiknek nagy tetteiben szokták keresni nemességöknek jelét, s valóban nem bámulható, ha a magyar, kinek ős történetét a monda Etele népeivel kötötte össze, a rokonságot visszautasította oly népekkel, melyek létöknek a történelemben oly kevés nyomait hagyták, mint a finnek. Mit a byzanti s nyugoti írók a magyar népről, midőn Európa színhelyén megjelent, följegyeztek, annyira különbözik attól, mit Lapponia jelen lakóiról tudunk, sőt mit azokról az éghajlat viszonyainál fogva a legtávolabb multban is feltehetünk: hogy Sajnovics állítása már a túlzás miatt is, melylyel az fellépett, midőn híres értekezése *«Demonstratio idioma Hungarorum et Laponum idem esse»* megjelent, nemcsak a közönségnél, de még tudósaink között is kevés pártolót találhatott, s a tudós külföld mindig inkább elterjedő véleménye, mely a magyar-finn rokonság mellett nyilatkozott, sokak által csak azon rosszakarat s kajánság jelének tekintetett, melyet főkép szomszédainknál néha tapasztalnunk kell.

Maga Reguly — mint nékem többször mondá — még a nyugoti finnek között tett utazása után sem volt egészen meggyőződve, s ha a nyelv rokonsága iránt kételyei nem

lehetek is, a fajrokonságra nézve fentartá azokat. Az ázsiai finnek, főkép a vogulok között szerzett tapasztalásai eloszlatták e kételyeket.

Mióta Vszevolodo-Blagodackiban a Szoszva és Jvdel vizei között, Európától az Ural havasai által elzárva, a vogulokkal megismerkedett, s hív követjének, a vogul Baktyárnak kíséretében e nép nagy tartományának szétszórt lakosaival érintkezésbe lépett, kételyei megszűntek. — «E népnek rokonsága a magyarral (mint Bäerhez már e helyről intézett levelében írja) minden kétségen felül áll», s a mód, melylyel részint már azon, részint későbbi leveleiben a vogulokról szól, mutatja, hogy nem az utas kíváncsisága, vagy tudományos érdek, hanem a legmélyebb rokonérzet az, mi őt e néphez köti, mely az idegennek talán kellemetlen formák alatt, az emberiebb s romlatlanabb természetnek nyomait viseli magán, mint sok más nép, s ha a munkát lealázónak tekintve, nem dolgozik, s ha oroszok között lévén, a féltékenység színéig tartózkodó: azért önbecsének érzetét nem veszti el, s büszke szabadságára, melyet nem cserélne fel azoknak ióletével, kik a czárnak pénzt s munkát adóznak.»

Reguly, kinek általán véve legbecsesebb tulajdonai közé tartozott, hogy magát saját eszméi által elragadtatni nem engedé, s lelkesedése között mindig megtartá józanságát, itt sem ment soha annyira, hogy a magyar s vogul nemzet ugyanazonosságát állította volna. De hogy a magyar nemzet a középázsiai népcsaládnak tagja, s hogy azon nyelvek közül, melyeket ural-altajiaknak nevezünk, a magyar nyelv csakugyan a finn s jelesen a vogul nyelvekhez áll legközelebb, arról teljesen meg volt győződve, s az állapot, melyben e népeket jelenleg találjuk,

s mely attól, mit elődeinkről letelepedésök korszakában tudunk annyira különböznek: nem ingathatá meg őt ezen meggyőződésében, nemcsak azért, mert a zordon éghajlat, s a társadalmi viszonyok, melyek ott, hol 3780 □ mért-földnyi területen csak 6000 ember él, szükségkép támadnak, eléggé megmagyarázzák e népek jelen helyzetét, hanem azért is, mert számos jel arra mutat, hogy azok jelen lakhelyeikre bevándorlottak vagy szorítottak. Ilyenek a helyek nevei, melyek nem azon nyelvhez tartoznak, melyen a nép szól; ilyenek a vogulok között divatozó főáldozatok, s e népek általános hite, hogy egykori hazája délnyugotra fekszik; s ilyenek főképen az osztyák nép régi költészetének maradványai, melyek mind arra mutatnak, hogy e vidékek lakói egykor egészen más viszonyok között éltek. Mert miként magyarázhatnók meg magunknak másképen: «hogy a legmagasabb északnak e népe, melynek már életmódjánál fogva is egészen más szellemi irányúnak kellene lenni, hő lelkesedéssel beszéli el őseinek hőstetteit, megénekelve bajnokait, kik részint mint istenek külső ellenségekkel, úgymint szirjénekkal és szamojedokkal, részint mint fejedelmek testvéreikkel és szomszédaikkal küzdöttek.»

S ezen meggyőződéssel mennyi új s nagyszerű kilátás nyílt tudományos vizsgálódásainak, épen azon téren, mely előtte legtöbb érdekléssel bírt!

«Eddig — mint Reguly egyik, még Pétervárról irt levelében megjegyzi — keveset gondolkodtunk arról, mily különböző szláv, byzanti, olasz stb. míveltség magvai azok, melyek jelen magyar míveltségünket és socialis formáinkat előhozták, és melyek azon elemek s azon szülőföld, melyből ezen vidéki vetőmagok mostani gyümölcsös formáikra

fejlődtek, s mi tehát a valódi eredeti magyar, arról eddig csak nem is álmódzhattunk, mivel tudományos állásunk szerint az mind fogalmunk fölött volt; s vajjon ha a magyar s finn népek fajbeli rokonsága, ha közös eredetük minden kétségen felül helyeztetett, nem birjuk-e akkor mind ezen eddig látkörünkön kívül helyezett ismereteknek biztos kulcsát?

Reguly nézete szerint a nyelv a nép szellemi kifejlődésének hív tükre. Valamint az egyes nyelv szókincese a nép ismereteinek körét jelöli ki, s a legnagyobb biztossággal mondhatjuk, hogy azon tárgy vagy fogalom, melyre valamely nyelvben szó találtatik akkor, midőn az használtatott, már a nép ismeretköréhez tartozott: úgy a nyelv grammatikája a nép észjárását mutatja fel, s ki valamely nyelv kifejlődésének történetét ismeri, tökéletesen ismeri a nép szellemi kifejlődését is, mely azzal él. Minthogy pedig a vogul s a távol északon lakó azon finn törzsek, melyekre a kereszténység eddig csak kevés hatást gyakorolt, szellemi kifejlődésükben s állapotukban egy ezred óta alig változhattak: ezeknek teljes megismerése nem egy szövétnek-e, melynek világánál őseink szellemi fejlettségéről a honfoglalás korszakában, némi biztossággal ítélnünk? mi nemcsak egész polgárisodásunk történetére új világot vet, hanem mi által e történet általános emberi szempontból is fontossá válik.

Azon nemzetek, melyek a semi vagy indo-germán családhoz tartoznak, valamennyien a míveltség különböző, de már magasabb fokain állanak; Amerika s Afrika ős lakóit csak ős miveletlen állapotjukban ismerjük, de az ural-altaji, vagy csak szorosabban véve is a finn családhoz tartozó népek a míveltség s polgárisodás legkülön-

bőzőbb fokait foglalják el. — Mig e nagy törzsnek egyes ágai még jelenleg is halászatból s vadászatból élnek, s az Uralon mint pásztor népek barangolnak körül, addig mások mint szántóvetők művelik földjeiket, s mint városok lakói a polgárisodás magasabb fokára emelkedtek. — A természeti állapot tökéletes korlátlanágától, minő csak Amerika vad népei között létezik, a korlátlan uralomig, mely az orosz birodalom különböző népeit összetartja, sőt az alkotmányos szabadságig, melyet a magyar nép akkor, mikor Reguly utazott, még élvezett, a műveltség minden fokait, a polgári szerkezet legkülönbözőbb formáit találjuk itt azon egy népfajnál. — Mi másoknál ezredek alatt fejlődött, mit a semi vagy indo-germán népeknél keresnünk kell: az itt egyszerre, nem tudományos kutatások bizonytalan világánál, hanem valóságban áll előttünk; s nem ez-e az egyedüli kulcs, melynek segédelmével az egész emberi nem kifejlődésének nagy titkához juthatunk?

Reguly — mint a nyugoti finnek között tett utazása alatt írt leveleiből látjuk — évekig foglalatosskodott e gondolattal. Egy távol, talán elérhetetlen czélként állt az lelke előtt, mely őt magához inté, melyre gondolva minden bajai között új törekvésre lelkesedett. Most e czél előtte állt, tisztán, egész nagyságában; kezében tartá az eszközöket, melyek annak elérésére kívántattak: s bámulhatjuk-e, ha felejtve minden egyebet, csaknem emberfeletti erélylyel haladott feléje, s Szibéria pusztáin a Pelim s Tapszija mocsárai, vagy az Ural sziklabérczei között megelégedettnek, sőt boldognak érezé magát, felejtve a terhet, melyet viselt, s csak azt tudva, hogy a tudomány gazdag kincsét hozza magával.

Nem követhetjük őt útain. — Elfoglalva nyelvészeti dolgozatokkal, Reguly az Uralon, Szibériában s a Volga mellett tett utazásai alatt naplóját nem folytatá; a munka, melyben utazási tapasztalatait a nagyobb közönséggel megismertetni akarta, nem is kezdetett meg, s így számos jegyzetein kívül, melyek e tárgyra vonatkozólag philologiai dolgozatai között szétszórva találhatóak, csak egyes levelei maradtak reánk: de ha a roppant területet tekintjük, melyet beutazott, s a gazdag tudományos anyagot, melyet utazása alatt gyűjtött, s melyet az akadémia kéziratárában letett irományai foglalnak magokban; ha látjuk azon földabroszt, melyet a pétervári geographiai társaság felszólítására kidolgozott, s mely a szélesség 58—70, a keleti hosszúság 72—89 fokai között elterjedő terület részletes leírását adja, feljegyezve több mint ötszáz helyiséget, ezeknek egymástól távolágát, a külön népiségek, a földművelés, marhatenyésztés és erdőségek határvonalait, az Ural minden ágainak irányát az egyes kúpok elnevezésével, s a nagyobb s kisebb folyók s hegyi vizek menétét; s ha meggondoljuk, hogy Reguly a tudomány e gazdag anyagát maga gyűjtötte, nem buzdítva senki által törekvéseiben, nem segítve senkitől s nélkülözve még azon tudományos eszközöket is, melyeket geographiai mérések-nél mások elkerülhetetleneknek tartanak: akkor valóban bátran elmondhatjuk, hogy kevés ember élt, ki tiszta lelkesedésből s a tudomány iránti szeretetből az övéhez hasonló áldozatokra határozta el magát, s hogy alig találunk egyet, ki ily nehézségek között, s annyira elhagyatva, hasonló eredményeket mutathatna fel.

Reguly bevégzé feladatának nehezebb részét. A mit az ifjú lelkesedése pillanatában elhatározott, azt kivitte

minden nehézségek daczára; s ha meggondolatlan volt az ígéret, melyet a Stockholmi könyvtárban Arvindsonnak adott, hogy életét a finn-magyar kérdés megfejtésére szenteli, vagy legalább az adatokat, melyek annak tisztába hozására szükségesek, megszerzi: ő dicsően beváltotta szavát. Bejárta a roppant földterületet, melyen e népek a világtól felejtve laknak, Szibéria pusztáin és az Ural csúcsai között keresve fel a nagy törzsnek egyes ágait, míg a permi finnek kivételével egy sem maradt, mely között nem élt, melyet személyes érintkezésből ne ismert volna. Tanulmányozta nyelvüket, szokásaikat, életnézetüket, ott, «hol — hogy saját szavaival éljek — nyugat felé az Ural sziklafalak, éjszak és délnek ingoványos lakatlan vidékek által minden idegen befolyástól védve, e népek régi eredetiségükben megmaradtak, s napjaik korlátlanul könnyen s belső nyomás nélkül folynak le, s az ősök erkölcsihez való hív ragaszkodás a régi élet formáit szerencsésen fentartotta» s ott, «hol a vadak és halak megfogyatkozása a lakosokat vadász- és halász-életök elhagyására és szántás-vetésre kényszeríti, míg a nép öntudatába mind mélyebb s mélyebben beható keresztény tan minden egyes emberben küzdést támaszt az apák régi pogány nézeteivel s az ekképen irányt vesztett, s megingatott ember kebele minden idegen befolyásnak tárva áll, s a számos telepei által előnyomuló orosz elem az újra alakuló életre mindinkább rányomja bélyegét.» — Szorgalommal összegyűjté a nép mondáit és hagyományait, pontosan leírva minden egyes dalt, melyet e népek között járva, majd magános jurtákban vagy pásztorállomásokon, majd vallásos szertartásaiknál vagy ünnepeiken hallott, s melyek közül sok bizonyosan már eddig is az énekessel

együtt eltűnt. Soha európai ily primitív népek szokásaiba úgy még bele nem élte magát: soha oly férfiú, ki a művelődés magaslatain áll, a természet gyermekének fogalmait s egész életnézetét ily egészen megérteni s áthatni képes nem volt; hisz csak azt ismerhetjük meg teljesen, a mit szeretni tudunk, s míg más tudóst, ki oly népek között jár, tudományos érdek vezérel, ő bennök saját nemzetének rokonait, ő azon nagy törzsnek egyes gyenge és elsatnyult, de azért nem kevésbé hozzátartozó ágait látta, melynek maga is gyermeke vala.

Egy maradt hátra: az, hogy a gazdag anyagot, melyet magával hozott, feldolgozva, a tudomány közbirtokává tegye, s visszatérve kedvesének tűzhelyéhez, a hazában élvezze a dicsőséget, melyet annyi fáradsággal s áldozattal kiérdemelt, s melyet annál biztosabban várt, mert hiszen a nagy mű, mely neki azt megszerzi, gondolatában már készen állt. — «Tisztában volt a nyelv természete iránt, s elveinek helyességéről azon tapasztalása által győződött meg, hogy a természettől elvont rendszere fonalán, — mint a volgai finnek között tett utazása alatt írja — két hónap alatt annyit birt tenni, mint azelőtt ily helyesen s ily teljességben félévig alig», s mielőtt oly tisztán állott, azt miért ne mondhatná el, új irányt adva ezáltal nemcsak a philológiának, de mindazon fontos vizsgálódásoknak, melyek az emberi nem szellemi kifejlődését illetik? Egyes munkái, melyek elméletének bizonyítványául valának szolgálандók, a vogul, osztyák, csuvasz, csere-misz és mordvin nyelvek szótárai és nyelvtanai, mint ő hivé, csak még az utolsó kidolgozást várták. Minden anyag, mely a roppant épület felrakására szükséges, birtokában van, elkészítette tervét, ismeri minden részletét,

csak össze kell állítania, hogy a világ bámulva álljon nagyszerűsége előtt, s a haza büszkeséggel nézzen fiára, ki neki a tudományok mezején is ily dicsőséget szerzett.

Nem ismertem senkit, ki a dicsőség élvezetére fogékonyabb vala; honszeretetén kívül ez volt szívének legerősebb, talán egyedüli szenvedélye; s valamint a főindokot, mely őt e pályára vezette, nem a tudomány iránti tiszta érdeken, hanem honszeretetében s nemes dicsvágyában kereshetjük, úgy ez tartá fenn erejét minden küzdelmei között. Azok közé tartozott ő, kik a tudás fája után csak azért nyujtják ki merész kezöket, mert gyümölcseitől halhatatlanságot várnak, s kik ezen reményben minden áldozatért bő elégtételt találnak. Hogy hazájáért fárad, s míg mások egyéb körökben, ő a tudományok mezején vívja ki a magyarnak azon állást, mely után akkor a nemzet lelkesedve törekedett; ez volt azon gondolat, mely őt lankadni nem engedé, mely őt az Ural kopár bércei és Szibéria pusztái közepett, nyomor és sanyarúságok között, néha boldoggá tette; s leírhatnám-e a kinokat, melyekkel e reményekről le kelle mondania; kifejezhetném-e a fájdalmat, melylyel szíve eltelt, midőn csaknem czéljánál látva magát, sejteni kezdé, hogy az erőt, mely annak elérésére még szükséges, nem bírja többé? Az évekig tartott bizonytalanság, a morális szenvedések, melyeken keresztülment, erejének túlfeszítése pétervári tanulmányai alatt, a zordon égalj s meg nem szokott sanyarúságok, melyekkel Szibériában küzdenie kelle, nem törték meg akarátát, de igen egészségét, melyre munkájának befejezésére szüksége volt. Utazása alatt, míg a szüntelen tevékenység és az érdek, melylyel azt folytatá, tartott, erőt vett magán, s akarata által

legyőzte betegségét; de midőn Pétervárra visszatérve, a fölgerjedés, mely idegzetét feszültségben tartá, megszűnt, annál inkább feltűntek ennek következtetései. Elhatározva, hogy csak akkor tér vissza hazájába, ha utazásának eredményeit felmutathatja, s érezve, hogy a munkára, melyet dolgozatainak rendezése s rendszeres előadása kiván, egészségének akkori állapotában képtelen, minde-
 nekeltől ennek helyreállítása volt egyedüli törekvése; de talán, mert gyógyszerzeit rosszul választá, vagy, mert baja azok közé tartozott, melyekre az orvosi tudomány hatása nem terjed, sem a Graefenbergben és Lehseben használt vízgyógymód, sem más orvoslási szerek nem adhatták vissza azon erőt, melyre szüksége volt, s élete ezentúl egy hosszú betegség, melynek kínjait csak akkor foghatjuk fel, ha eszünkbe jut, hogy ő, ki egészségének elvesztését nem azért fájjalá, mert őt az élet élvezeteire, hanem azért, mert őt a munkára képtelenné tevő; midőn 1849-ben hazájába visszatért, egyszersmind mindentől megfosztva látá magát, mi neki vigasztalásul szolgálhatott volna.

Egy életerős nemzetnek gyermeke, mely öntudattal tekintve zivataros, de dicső multjára, újjászületéséért küzd: így indult útjára, bizva erejében, készen minden áldozatra, nem kételkedve sikerén; hová lett mindez néhány év alatt?

Vannak fájdalmak, melyeket néha túlélünk, de melyekből kiépülnünk nem lehet, s habár a kétségbeesés, melylyel a hazának állapota szivét az első időben eltölté, később más érzéseknek ada helyet: ereje meg volt törve.

Visszatekintve nemzetünk zivataros multjára, s látva a módot, a mint ez újabb veszteségeit türi, nem kételkedt a jövőn. Százszor elmondta, hogy bármi nagy csapások érték hazánkat, arra, hogy bajain segítsünk s szebb

jövőjét előkészítsük, nem szükséges egyéb, mint hogy azt szenvedései között kettőzött hévvel szeressük, s kétszeres hívséggel teljesítsük iránta való kötelességeinket; de midőn ezen meggyőződéstől lelkesedve, újra munkához fogott, s elővéve jegyzeteit s irományait, a nagy művet, melynek életét szentelte, be akará fejezni, újra meggyőződött tehetetlenségéről.

Minél inkább tisztában vala föladata iránt, annál kevésbbé érezé magát képesnek annak bevégzésére, s ha új tevékenységre serkenté őt a gondolat, hogy azon kérdések megfejtésére, melyeknek életét szentelé, senki oly gazdag anyagot gyűjteni többé nem fog, s hogy a mit ő gyűjtött, azt csak ő maga dolgozhatja fel tökéletesen: maga az anyagnak és eszközöknek bősége haladásának csak új akadálya volt. Nem határozhatta el magát, hogy a nagy tudományos műnek, melyet tervezett, csak egyes töredékeit dolgozva ki, gazdag anyagának csak egy részét használja fel; s az egész mű, melyet tervezett, felülhaladta erejét. Mint oly emberé, ki nagy kincset talált, s magát nem határozhatja el, hogy annak csak egy részét vigye magával, az egészet pedig fölemelni képtelen, s majd kínos bizonytalanságban áll gazdag találmánya előtt, nem tudva, mit válaszson a drágaságok közt, melyeknek mindegyike neki egyaránt becsesnek látszik, majd megfeszítve erejét, újra megkisérti, nem emelhetné-e fel mégis az egészet, érezve, mily gazdag s egyszersmind mily nyomorult: — ilyen vala élete. — Egy hosszú küzdelem, egy nem szünő törekvés, melynek egyedüli eredménye csak azon meggyőződés, hogy a czél, melytől megválni, mely helyett mást követni nem bír, örökre elérhetetlen.

Borítsunk fátyolt e szenvedésekre, melyeknek a kegyes

istenség kora halála által véget vetett, de a melyeknek emléke kinosan felejthetetlen fog maradni mindazoknál, kik e nemes férfit ismerve, hosszú küzdelmeinek, melyek erejét fölemészték, tanui valának.

Ha előadásomban elhunyt barátomnak hű képét állíthattam fel, fölösleges, hogy egyenkint újra elősoroljam az okokat, melyek törekvéseinek teljes sikerét akadályozák.

Maga a kérdés, melyet magának kitűzött, s mely — legalább a tudomány jelen állásában — még megoldhatatlan: azon körülmény, hogy feladására tudományosan elkészülve nem lévén, a célt, mely után kiindult, meghatározott körvonalokban nem bírta, — kedélyének nemes gyöngeségei s testalkata, mely a zordon ég alj s annyi sanyarúságoknak ellentállani képes nem volt, elegendő megmagyarázzák ezt; s ha végre azon morális szenvedésekre gondolunk, melyeken keresztülment, midőn magát nemzetétől, melynek dicsőségéért fáradozott, elhagyatva érezte, valóban nem bámulhatjuk, hogy élete, melynek legszebb virágai letörttek, nem hozott annyi gyümölcsöket, mennyit tőle sokan vártak. De vajjon ki mondhatja ezért, hogy ez élet nem egy nemesen eltöltött emberi lét vala, s hogy nagy törekvései haszon nélkül veszték el?

Meggyőződéseim szerint a népek eredetének kérdése azok közé tartozik, melyeknek megfejtésére a vágyat az istenség csak azért oltotta kebleinkbe, hogy általa ösztönözve, ismereteink körét tágabbra terjeszszük. A tudományos vizsgálat e mezején ellentáll törekvéseinknek nemünk fejlődési képessége, melynél fogva ugyanazon nép egy ezred előtt egymástól elszakadt részei, melyek azóta különböző viszonyok alatt éltek, mint mindenben, úgy nyelvökben is annyira eltérnek egymástól, hogy a nyelvnek ugyanazo-

nossága helyett csak a tudomány által fölfedezhető rokonság marad vissza; ellentáll a népeknek bebizonyítható vegyülése, mely annyira ment, hogy Európa mívelt nemzetei közt egy sincs, mely fajilag eredeti tisztaságát megtartotta volna; s azért, meg vagyok győződve, hogy bármit tegyünk, a helyet, honnan őseink nagy vándorlásukban kiindultak, testvéreinket, kiktől akkor megváltunk, nem fogjuk feltalálni soha. Inkább megváltoztak talán ők is, de mi bizonyosan, hogysen ha találkozoznánk is, egymásra ismerhetnénk. De a népek s nyelvek rokonsága körül folytatott nyomozások, — melyeknek hazánkban csak azon érdek adott lendületet, melylyel népünk eredetének földerítése iránt viseltetünk, — azért nem kevesebb fontossággal bírnak, nemcsak mivel azon időszakban, melyről épített s írott emlékeink hiányzanak, az emberi nem kifejlődésének története csak a nyelvek tanulmányozása által deríthetetik fel, hanem főként, mert a nyelvészet körében tett haladások, meggyőződésem szerint, egy nagy igazság megczáfolhatlan bebizonyításához fognak vezetni.

Valamint minden lépéssel, melyet a tudományos philologia előbbre tett, új rokonságok fedeztetek föl oly népek között, melyeknek összeköttetését előbb senki sem gyanítá: úgy e tudomány újabb haladásai megmutatták, hogy azon nagy csoportok között is, melyekre a nyelveket osztályozzuk, a semi s indo-german, ezek és az ural-altaji, sőt a kifejlődés alantabb fokán álló nyelvek között is a különbségek mellett sok hasonlatosság létezik, mely, ha nem is az ősnyelvnek egységét s közös eredetét, legalább az egész emberi nem szellemi képességének, mely nyelveit alkotá, közösségét bizonyítja be; s ha korunk irányait tekintjük, ha látjuk, hogy épen most, midőn az egyenlőségnek elve

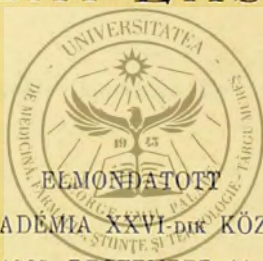
az egyénre nézve oly hangosan hirdettetik, s törekvéseink oda irányozvák, hogy ezen elvnek következései elismer- tessenek, a népek között válaszfalak állittatnak fel, melyek szerint az egyik minden kifejlődésre képes, mások örök kiskorúságra teremtvék: akkor valóban el fogjuk ismerni, hogy a tudomány, mely ezen civilisatiókat alapjaiban alá- ásó elítéletet megsemmisíti, az emberi nemnek nagy szol- gálatokat tesz, s hogy azok, kik a roppant kérdés egyes részein dolgozva, a nagy igazság egykori földerítését lehe- tővé teszik, egy nagy eredménynek szentelik életüket.

Ezek között első sorban áll Reguly Antalunk. A mit ő, mindent áldozva, a finn nyelvek tudományos megismer- tetésére tett, fenn fogja tartani nevét az európai tudomány körében, s a kik a mezőn utána jönnek, áldani fogják nyomdokait, melyek után járnak.

Hazánkra nézve életének tudományos vívmányain kívül még egy más, s meggyőződésem szerint fontosabb eredménye marad: s ez egy férfúnak példája, ki életének pályát választva, csak hazaszeretetét követé; kit sem a jólét csábjai, sem honfitársainak közönyössége az egyszer választott pályától el nem téríthettek, s kinek életére vissza- gondolva, megerősödünk hitünkben, hogy míg a nemzetnek oly fiai lesznek, minő ő volt; — míg azon szeretet lángja, mely Kőrösit a forró égélj országaiba, Regulyt a jeges tenger partjaihoz vezette, szívünkben nem alszik el: addig multunk homályban maradhat, de jövőnk nem!

SZALAY LÁSZLÓ

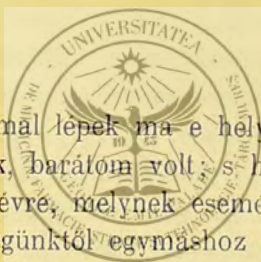

A M. T. AKADEMLIA XXVI-DIK KÖZÜLÉSÉBEN

1865. DECEMBER 11.

Megjelent a m. tud. akadémia évkönyvei X. kötet V. rész
20—42. lapján.

Mély fájdalommal lépek ma e helyre. A férfiú, kiről szólni fogok, barátom volt; s ha vissza gondolok azon harminczhét évre, melynek eseményei a barátságot, melylyel gyermekségünkől egymáshoz ragaszkodánk, nem változtatták meg, saját veszteségem eltakarja azt, melyet Szalay halálával a haza szenvedett; s midőn arra emlékszem, mit benne szerettem, háttérbe lépnek szemeim előtt a nagy tudós és hazafi érdemei.

Mélyen érzem én ezt, s ha az akadémiának felszólítását elfogadtam, hogy e legdicsebb tagjáról én szóljak e gyülekezetben: tettem azért, mert Szalay azok közé tartozik, kikiről a barátság melegebben szólhat, de nem mondhat a valónál többet, s kiknek érdemeit ismerik kortársai, és a jövő nem magasztaló beszédek, hanem műveik után ítéli meg; s így nem Szalay politikai és irodalmi érdemeinek elsorolása az, mit önök tőlem várnak.

Jeles férfiak életében, főkép olyanoknál, kiket a sors

a pálya közepén ragadott el, s kik oly korban éltek, midőn feladatukat kevesen fejezhették be, nemcsak a törekvéseknek eredménye érdekes, hanem maga a törekvés is. Barátom polgári érdemeit mások részrehajlatlanabb mérleggel fontolhatják meg, s tudományos munkásságáról mások alaposabb ítéletet mondhatnak: de nincs senki, ki a célokat, melyek után Szalay törekedett, nincs senki, ki azon eszméket, melyek egész életének irányát meghatározzák, nálamnál jobban ismerné.

Ezekről fogok szólni.

Én nem azt, a mit Szalay tett, hanem azt fogom elmondani, mit a férfiú akart; nem törekvéseinek eredményeit, hanem az indokokat, melyek őt azoknál vezérelték; magát a férfiút akarnám felmutatni önök előtt: hogy midőn e nemesen eltöltött életre visszatekintünk, szivünket lelkesedés töltse el azon célok iránt, melyeket egész életének küzdelmei nem érthettek el; hogy midőn nemes alakja emlékünkből fellamad, azon tisztelet mellett, melyet a nagy tudós és államférfiú érdemelt, meleg szeretettel emlékezzünk reá vissza, ki nemcsak tudós, nemcsak dicső, de mi annál több, a szó legszebb értelmében jó férfiú volt; s ha e feladatunknak nem felelhetek meg, fogadják azért társaim mégis mély köszönetemet, hogy annak megkísérlésére alkalmat adtak.

A nemzet, midőn Szalay nevét azon dicsők közé sorozza, kikre nemzedékünk büszkeséggel hivatkozik, a legszebb jutalmat adá neki, mely után a polgár vágyódhatik; a haza első nagy történetírójának egykor talán emléket emel: szónoklatom csak az egyszerű koszorú, melyet szerető kezek a barátoknak sirjára tesznek; de bármilyen csekély az, s bármily hamar hervadjon el: nekem jól esik,

hogy szeretetemnek és hálámnak e jelét sírjára tehetem; s ha a dicső e földre visszatekintene, életének nagyobb emlékei között, melyeket a nemzet ad, — észrevenné a barátság e szerény adományát is, és nyájasan fogadná el.

* * *

Szalay László Budán született 1813-ban, s itt tölté első gyermekségét.

Tizenhárom éves korában vesztvén el apját, csak kevés ideig fejlődött ennek felügyelése alatt; de a komoly férfiúnak jelleme, a pontosság, melylyel minden kötelességeit teljesíté, tudományos hajlamai, melyekről több, részint megjelent, részint kéziratban maradt munkái tanuskodnak, s főkép a tiszta hazafiság, mely nem hangzatos szavakban, hanem a buzgalomban, melylyel hazafiúi kötelességeit teljesíté, nyilvánkozott; kétségen kívül mély és állandó befolyást gyakoroltak a gyermekre. A kik Szalay Lászlót közelebbről ismerék, és Szalay Péter királyi tanácsosra visszaemlékeztek, nagyobb téren és fényesebb tehetségekkel, a fiúban feltalálták az apának legszebb tulajdonait.

Nevelését anyja vezette, egy budai senatornak leánya, ki férjének halála után három fiával maradva, egészen e nehéz föladatának élt, s a hazának három jeles polgárt nevelve, azt szépen töltötte be.

Szalay László mindig fiúi szeretettel ragaszkodott anyjához, s ha életének későbbi szakaiban, ifjú koráról szólva, anyja háztartásának rendjét beszélte el, s a takarékossgot említé, melylyel e nő magától mindent megtagadott, s mégis, miután látá, hogy csekély nyugdíjából

fiait jól nem nevelheti, lassanként kiadta a kis összeget, melyet férje megtakargatott, s a tőkéket, melyeket ő maga öröklött, csakhogy fiai vagyon nélkül, de úgy lépjenek az életbe, hogy azt nélkülözdhessék: akkor a már megöszült férfiúnak szemei könyekbe lábadtak, s ajkai áldást mondtak a nemes anyára, kitől szeretni tanult mélyen és igazán, nem nyájas szavakkal, hanem áldozatokkal mutatva érzéseit.

Szalay gyermekkorában beteges vala és magába zárkózott, s e hajlamát a két év, melyet a fehérvári convictus kolostori csöndében töltött, még inkább növelte.

Nagy tehetségei nem nyilatkoztak a túlradó elevenességben, a vidor éleztben, melyek gyermekeknél ezeknek jeléül vétetnek, sőt még tanulásában sem. A pajtások zajgó játécai közt is a vizsgákon mások inkább kitüntek, de mégis volt valami benne, miből felsőbbsege kitetszett. S midőn 1826-ban, 13 éves korában, az egyetembe lépett, nem volt senki köztünk, ki ezt ne érezte volna, s a komolyságot, melyet gyermekek pajtásukban legkevésbbé türnek, neki meg nem bocsátotta volna.

Éreztük, hogy e komolyság nem hideg kedélytől jó. Tudtuk, hogy ő, ki játékaikban részt nem vesz, és barátságának szenvedélyes jeleit soha nem adja, meleg szeretettel ragaszkodik pajtásaihoz, s örömmel, sőt büszkeséggel ismertük el felsőbbségét; hisz az, ki már akkor nemesak a hazai és német irodalomban volt jártas, hanem mint író is saját tehetségeit már megkisérlé, végre is csak pajtásunk volt, egy iskolába járt velünk, s így mindnyájunk tekintélyét növeli.

Körünkben többen voltak, kik hasonló irányban törekedtek előre. Az 1825-iki országgyűlés szónoklatai, bármí

hiányosan ismerve, sehol nem találtak erősebb visszhangot, mint az egyetem ifjú polgársága között, s a szellem, mely az egész nemzetet áthatotta, sehol sem ébresztett tisztább lelkesedést.

Ha most, csaknem negyven év után, ezen időszakra visszatekintünk, mely a nemzet újabb történetére oly elhatározó befolyást gyakorolt; lehetlen, hogy fel ne tűnjék azon különbség, mely közte és egész későbbi fejlődésünk között létezik.

Az 1825-iki mozgalom tisztán alkotmányos, a szó legszorosabb értelmében conservatív vala.

A végzet különös kedvezésének tekinthetjük, hogy az alkotmányos vita oly kérdések körül forgott, melyek gyakorlatilag csak a népet illették, s hogy a nemesség, midőn adómeghatározási és katonaillesítési jogát védé, a népnek érdekében szólalt fel. De a vita azért mégis egyedül a történelmi jog alapján folyt. Az újabb kor demokratikus irányainak nem volt abban semmi része.

Egyesek, mélyen fájlalva az országnak hátramarádását, belátták okait. Hisz Nagy Pál, ki a nemzetet már 1807-ben figyelmezteté a nagy igazságtalanságra, melyet elődeinktől örököltünk, az alsó táblának 1825-ben is tagja volt, és Széchenyi István akkor foglalta el helyét a felső házban; de a törvényhozóknak többsége, s a nemesség, melyet képviseltek, nem osztozott e nézetekben, s ha az 1825-diki országgyűlést az 1791-kivel összehasonlítjuk, e tekintetben inkább visszalépést találunk.

Fentartani alkotmányunkat, mint azt az ősöktől öröklöttük: ez vala akkor czélja minden törekvéseinknek: s innen van, hogy a két évnél tovább tartott országgyűlés erős politikai pártok alakulásához nem vezetett, s

hogy midőn az a legnagyobb, vagy legalább a legújabb sérelmek orvoslása után eloszlott, az országot politikai tekintetben csaknem egészen előbbi helyzetében találjuk.

Annál nagyobb volt ezen időszaknak hatása más tekintetben.

Midőn a nemzet, históriai jogait védelmezve, multjára tekintett, s letűnt szebb napjait a jelennel összehasonlítá: szívét fájdalom töltötte el, s mit abban legkeserűebben érzett, az nem külső állásának sülyedése vala.

Nem hogy fényes csillaga lejárt, s a haza szebb idejét örökre elmultnak gondoltuk, de hogy sülyedésünkért nem sorsunkat, hanem magunkat kelle vádolni, hogy maga a nemzet szállt alábra, s elidegenedve saját hazájában, nem is érdemelt mást: ez fájt a magyarnak; s mi őt tetre ébreszté, nem hazafiúi remény, hanem a hazafiúi szégyen vala, melyet multjára tekintve érzett; s ha ezt, mire e körben is bizonyosan sokan elevenen emlékeznek, felhozom, tessék azért, mert az egész korszak törekvéseinek magyarázata ebben fekszik.

Kötelesség-érzetére ébreszteni a nemzetet, s biztosítani nemzetiségünket: ez volt akkor a hazafiaknak egyedüli törekvése, s mert ehhez az akkori viszonyok között, az irodalomnál más eszközünk nem vala, ez az ok, melyért a mozgalom, melyet a 25-iki országgyűlés maga után hagyott, külsőleg csak az irodalom terén nyilatkozott.

Soha talán az irodalom emelése a hazafiság legfontosabb, sőt egyedüli feladatának ily mértékben nem tekintetett, s természetes, ha köztünk ifjak között egy egész sereg tolongott a pályára, melyen mindazt feltaláltuk, mi után ifjú kedélyek vágyódnak: tért, melyen áldozhatunk,

nemes érzéseket és dicsőséget. A különbség Szalay és közöttünk, kik vele versenyeztünk, csak abban állt, hogy míg mi a munkához fogva naponként három lyrai költeményben róttuk le a haza iránti tartozásunkat, s óriási eposzokat terveztünk, vagy lehetetlen drámákon kísérlettük meg ifjú erőnket: ő mesterségének komoly tanulmányozásához fogott; s míg mi már félig nagy íróknak képzeltük magunkat, ő készült, hogy azzá legyen. És valóban, ki a Musarionban 1830-ban megjelent kritikai értekezését olvassa, melyben tanulmányainak eredményeit rakta le, az meg fogja vallani, hogy 16 éves ifjú ennyire határozott, tiszta nézetekkel az irodalomról talán még soha sem lépett fel.

Nem feladatomban, hogy az egyes költői művekről szójak, melyek, bár később jelenve meg, Szalay fejlődésének ezen korszakából származnak. Nézetem most is az, hogy a Bimbók, Alfonz levelei, s Fridrich és Katt kevesebb méltánylást találtak, mint mire, főképp irodalmunk akkori állásában, méltók valának. Ő maga azonban soha e műveknek fontosságot nem tulajdonított, s fiatalságának emlékeiül tekinté azokat, melyek nem belbecsök, de az által nevezetesek, a mire emlékeztetnek; sőt még akkor is, midőn e műveket írta, szellemi tehetségeit más feladatok foglalták el.

Az iskolai rendszer, mely szerint neveltettünk, számos hiányai mellett azon nagy előnnyel birt, hogy az ifjút, mielőtt a jogi, hittani vagy orvosi pályára határozá magát, a bölcsészeti karban ismerteté meg a tudományok különböző ágaival, melyeknek az életben közvetlen hasznát nem vevé, de melyek által látköre tágult.

Igen kevés és hiányos vala az, mit ezen úton a

philosophia, történelem és természettudományokból tanultunk; de maga az, hogy e tudományok küszöbén átlépve, egy futó tekintetet vethettünk gazdag kincseikre, nagy befolyást gyakorolt fejlődésünkre; s ha a hatást tekintjük, melyet egyes tanáraink, főkép Horvát István, az egész fiatalságra gyakorolt, senki ezen rendszernek e tekintetben nagy előnyeit nem vonhatja kétségbe.

Mint másokra, úgy e tanulmányok nagy hatást gyakoroltak Szalayra is, csak hogy itt is, mint irodalmi törekvéseiben, máskép. Míg azok, kik körünkben a jelesbek valának, egyenlő buzgósággal folytatták tanulmányaikat, de azokban a felszinnél nem hatottak mélyebbre: addig ő, a matematikai és természettudományokhoz nem mutatva semmi hajlamot, minden tehetségeivel csak azon tudományokra vetette magát, melyek az emberi szellem s a társadalom fejlődésével foglalkoznak; s míg mi iskolai könyvünket tanultuk, s nálánál lényesebb vizsgákat adtunk: addig ő Kantot, Fichtet, Schellinget, a régi és újabb kor nagy történetíróit, s később Savigny és más jogtudósok híres munkáit tanulmányozá, oly kitartással, minő ily ifjában ritkán található.

Ő vala tudósunk, s ha a példát nem követtük is, és zajosabb örömeinket könyveinkkel nem cseréltük fel: benne tanultuk szeretni a komoly tudományt, s általa ismertük meg az összeköttetést, melyben a tudomány azon törekvésekkel áll, melyek akkor ifjú sziveinket lelkesíték, főkép miután e törekvések célja megváltozott, s előttünk új, nagyszerűbb kilátások nyíltak.

Mert, habár az 1825-iki mozgalom tisztán hazafiúi vala, és csak a régi alkotmány fentartását tűzte ki céljául: kétségtelen, hogy mindjárt az országgyűlés után

Széchenyi nagy szelleme, mely a reformot sürgeté, mindinkább nagyobb körben gyakorolta befolyását; s ki például emlékezik a hatásra, melyet Veszerle előadásai a francia forradalom történetéről már 1828-ban az ifjúságra tettek: az nem vonhatja kétségbe, hogy a demokratia szellemének első fuvalmai már akkor átlengék e hazát.

A reform-törekvésekben még kevesen vettek részt, cseljaik még korlátoltak, bizonytalanok valának; de hogy e törekvések léteztek, nőttek, terjedtek, az tagadhatlan. Csak alkalom kelle, hogy teljes öntudatra jussanak, s a júliusi forradalom meghozta azt.

Túlzás nélkül mondhatjuk, hogy talán soha esemény ily mély és általános hatást Európában nem gyakorolt, mint ez.

Az első francia forradalom Európa népeinek egy részét elveinek elfogadására késületlenül találta, s kicsapongásai a szabadság legbuzgóbb hiveit is visszajesztek. A rövid küzdelemnek, melyben a szabadság a júliusi napokban győzött, semmi nem fertőzteté meg tiszta dicsőségét, s míg a reakció elijedve látá, mi kevés kellett, hogy minden, mit 15 év alatt fáradsággal épített, halomra dőljön: addig a szabadság barátai egy új aera küszöbén láták magukat. A hatás, melyet e nagy esemény nálunk előidézett, nem volt forradalmi.

Az 1830-iki országgyűlés egész lefolyása, s még inkább azon állás, melyet a nemzet a lengyel forradalom irányában elfoglalt, s mely azon óhajtásra szoritkozott, hogy e testvér népet halálos küzdelmeiben segíthessük, eléggé bizonyítja ezt; de annál nagyobb volt annak hatása a reform mezején.

Széchenyi, bátran leleplezve hátramaradásunk okait, fellépésével mély benyomást idézett elő. De ha sokan szomorúan elismerék is, hogy a kép, melyet a multról s jelenről festett, való: kevesen osztoztak reményeiben, s épen mert nem hívék, hogy a magyar lesz, rossz néven vevék a nagy férfiúnak, midőn kimondá, hogy a magyar nem is volt, s feltakarta sebeinket, melyek a legtöbbeknek véleménye szerint orvosolhatlanok valának. S ez oka azon ellenzésnek, melyet a Hitel és Széchenyi egész működése oly férfiaknál is talált, kik, mint Dessewffy József, a szabadság- és haladásnak egész életökön át a leghivebb bajnokai valának, s melyért még mi fiatalok sem fogadtuk fellépését oly lelkesedéssel, minőt az érdemlett.

A júliusi forradalommal és azon eszmékkel, melyeket az terjesztett, a helyzet megváltozott. Régi dicsőségünk emlékei helyett ezután tetterő hatja át a nemzetet; míg a pártok alakulnak, melyeknek egyike alkotmányunk demokratikus irányban öntudatos átalakítását tűzi ki feladatul, másika a közeledő veszély előérzetében a régi alkotmány védelmére csoportosodik: az ifjú nemzedék, egy nagyszerű jövőnek küszöbén látva magát, lelkesedéssel tolong a pályára, mely előtte megnyílik.

Kiemelni hazánkat a tespedésből, melybe az sülyedett, — odaállítani azt Európa legelső népeinek sorába! ez, mit előbb ábrándnak gondolánk, most lehetőnek látszott, s ifjú sziveink feldobogtak a gondolatra, hogy mi is kinyújthatjuk kezeinket a valódi dicsőség után.

S így ezen esemény, mely a nemzet újabb fejlődésére már csak azért is a legelhatározóbb hatással volt, mert ez alapította meg azon befolyást, melyet törekvé-

seinkre Franciaország politikai eszméi — sokszor kárunkra — gyakoroltak, ép oly elhatározó befolyással volt az egyesekre is, és nemzedékünk ennek hatása alatt lépett az életbe.

Mint kortársaira, úgy Szalayra a júliusi napoknak közvetlenül azon hatása volt, hogy magát az 1789-ki nagy forradalom történetének tanulmányozására vetette, s csak e tanulmányok eredményében találjuk a különbséget.

Egész hevével osztozott ő is a lelkesedésben, melylyel az örökké igaz elvek, mikért a francia forradalom küzdött, ifjú sziveinket eltölték. Mirabeau és Duport jellemzése, melyeket a «Szónokok Könyvében» kiadott, eléggé bizonyítják azon tiszteletet, melylyel ezen elvek bajnokai iránt viseltetett; de alaposabb tanulmányai meggyőzőek őt, hogy az, mi a francia forradalomban nagyszerű, nem a bastille és tuillériák ostromában s a nép vad kitöréseiben, — hanem Franciaország politikai és társadalmi átalakulásában kereshető, s hogy ezt nem az által érhetjük el, ha Franciaországot forradalmában utánozzuk, hanem csak úgy, ha azon nagy férfiak példáját követjük, kik a forradalom zaja között, melylyel a multnak maradványai lerontattak, csöndes munkásságukkal Franciaország s az egész újabb társadalom alapjait vetették meg. S így e nagy esemény, mely lelkesítve hatott valamennyiünkre, nála csak a buzgóságot növelé, melylyel tanulmányaiba mélyedett, és azt, hogy míg tanulmányai eddig inkább általánosak valának, azok most kizárólag a politikában, s főkép a törvénytudományban központosultak; s bátran állítom, hogy nemcsak körünkből, hanem talán 18 éves ifjú nem lépett ki az egyetemből, kinek e tudományok körében ily megállapodott nézetei lettek volna.

Nem azért szoltam ily hosszasan Szalay tanuló éveiről, mert szívemnek jól esik e korra visszatekinteni: de mert jeles emberek életében semmi nem érdekesebb, mint szellemi kifejlődésök története; és mert Szalay már akkor az volt, ki később maradt:

a hit, melylyel sirjába szállt, hogy a magyar nemzetre szép jövő vár;

a meggyőződés, hogy a nemzet feladatát csak úgy oldhatja meg, ha a nyugati civilizációhoz ragaszkodik, s mint multjában, úgy a jövőben is a civilizációnak bajnoka lesz;

az erős elhatározás, hogy a nemzet nagy feladataiban tehetsége szerint részt vesz, lelkesedéssel tölték már a 18 éves ifjúnak szívét; s ha az utak változtak, melyeken később előre törekedett, soha az akadályok, a közönyösség, melylyel találkozott, s a nehéz gondok, melyeket a sors vállaira halmozott, őt az akkor kitűzött céltől el nem térítették.

Ha Szalay szívét követheti, már akkor kizárólag a tudományra vetette volna magát.

Azok közé tartozott ő, kik nem arra valók, hogy az élet súrlódásai közé vegyüljenek. Már ifjú korában közönyösebb volt a taps iránt, és sokkal kevesebbet birt a színész tulajdonaiból, semhogy a nagy színpadon kitűnő szerepet játszassék; s ő, ki magáról is a legszigorúbb objectivitással ítelt, tudta ezt. De a tudományos pálya, főképp akkor, nem biztosíthatá függetlenségét; ezért, főképp anyjának engedve, elhatározá magát, hogy közszolgálatba lép, s rövid patvaristaság után, melyet Kölcsey oldalán töltött, mint gyakornok a helytartótanácsnál keresett alkalmazást.

Szalay itt, mint mindig, szigorú pontossággal végezé kötelességeit, de épen azért érezte, hogy ha e pályán marad, tanulmányairól le kellene mondania; s ezért, nem tartva vissza a kilátások által, melyeket előtte József nádor pártolása nyitott meg, rövid szolgálat után letéve vizsgáját, mint ügyvéd lépett fel, azon meggyőződésben, hogy azt, mi mérsékelt igényei mellett szükséges, ez úton könnyen megszerezve, a jogtudományban is, melyet még mindig főfeladatának ismert, legjobban haladhat előre.

S mi ezt illeti, reményei teljesültek is. Magán és büntetőtörvényeink hiányai az ügyvédi gyakorlat közben még világosabbakká váltak előtte. A praxis még inkább meggyőzte őt a reformok szükségéről, de maga e praxis nem elégíthetné ki vágyait.

A jognak teljes ismerete, a kitartó szorgalom, mely az egyes esetet minden részleteiben tanulmányozza, az éles felfogás, mely azt az általános jogelvekre alkalmazza; s azon lelkesedés, melylyel az ügyvéd, az egyes esetben a jog általános sértését látva, mindent elkövet, hogy azt helyrehozza: mindezek megvoltak Szalayban, s kik azon hatalmat ismerik, melyet ő mint szónok nem hangzatos szókötések, — hanem mély felfogása és ellenállhatlan logikája által hallgatóra gyakorolt, el fogják ismerni, hogy Szalay, oly országban, hol az eljárás nyilvános és szóbeli, az ügyvédi pálya első csillagai között ragyogott volna: de nálunk akkori időben e tulajdonok, melyekkel bírt, azokat, melyek nála hiányoztak, nem pótolhaták; és kik Szalayt ismerék, csak helyeselheték elhatározását, melylyel, kevés évi gyakorlat után, e pályáról is lelépett, mely, — mert azt lelkiismeretesen folytatta, — szinte csaknem minden idejét igénybe vette. Mint az arany, mert

fölötte nehéz és becses, nem való arra, hogy házi eszközre használtassék: úgy vannak egyéniségek, kiket épen legnemesebb tulajdonaik a mindennapi élet súrlódásaira alkalmatlanokká tesznek, — és Szalay ezek közé tartozott.

De azért a rövid idő, melyet az ügyvédi pályán töltött, nem maradt befolyás nélkül egész életére.

Főkép oly időszakban, midőn egész nemzeteket politikai átalakulásuk vágya ragadt meg, a reform mezeje ellenállhatatlan csákkal bir az egész fiatalabb nemzedékre; de a nemes lelkesedésnek praktikus haszna az egyeseknél attól függ, hogy azon roppant feladatból, mely az egész nemzeté, egy bizonyos meghatározott részt választva maguknak, kizárólag ezen dolgozzanak, s ez vala, mit Szalay ügyvédi tevékenységének köszönhetett.

Jogunknak alaposabb tanulmányozása, melyre ügyvédi gyakorlata neki alkalmul szolgált, meggyőzte őt, hogy a szomorú állapot, melybe jogtudományunk Frankig süllyedett, s mely gyakorlati jogunkra is oly károsan hatott, főkép azon, nemzeti hiuság által ápolt előítéletből eredt: hogy a magyar jogviszony oly valami, mi nek egyéb jogokban semmi előzményei, s külön egyébbel semmi kapcsai nincsenek, — mi Európában egész külön áll, s valamint a jogi eszmék általános kifejlődésére semmi befolyást nem gyakorolt, úgy azoktól egészen függetlenül fejlődött és fejlődhetik ezután is. Holott a tények elfogulatlan tanulmányozása azon meggyőződésre vezet, hogy a jogi törvényhozás mezején szintűgy, mint alkotmányos kifejlődésünkben, hazánk

és Európa más országai között mindig kölcsönös hatás létezett, s hogy hazánk nyugati Európa más művelt országainál valamivel előbb vagy hátrább állt, de velök mindig egy irányban haladtok.»

Mi az egyéniségekről áll, s mit Goethe, a legélesebben kinyomott egyéniségeknek, a legeredetibb szellemeknek egyike, magáról mond: áll az nemzetekről is, hogy bármennyit beszéljünk eredetiségökről, a mi egészen sajátjok, igen kevésből áll, s azon különbség, melyet köztök és mások között észreveszünk, csak onnan ered, mert a közös eszmét saját egyéniségek szerint dolgozták fel, s a közös irányban saját természetök szerint haladtak.

Az ellenkező nézet, ha az a tudomány körében marad, csak tévedés; de sokkal károsabb, ha az a praktikus élet mezején alkalmaztatik, s azon meggyőződésre vezet, hogy valamely nemzet magát elszigetelheti, sőt hogy csak ez által biztosíthatja nemzeti sajátságainak önálló kifejlődését.

Mint a polgári élet körében minden nagyobb eredmény csak az által érethetik el, ha több egyéniség egy közös célra működik: úgy az emberiség haladása csak a népek hasonló közreműködésének eredménye; s a mely nép kilép a közösségből, melyet a nyugati kereszténység a népek között előidézett, s melynek újabb civilizációkat köszönjük, az tevékenységének azon mezején, melyen ezt teszi, rögtön elmarad és hanyatlik. S ez történt a jog tekintetében nemzetünkkel.

Ha hazánk jogviszonyait, vagy egyéb institutióit tekintjük azon századokban, melyek nemzetünk fénykorát képezik: köztök és más európai intézvények között a legnagyobb

rokonságot találjuk; s ha ez később megváltozott, az ok a török uralomban rejlik, mely által fejlődésünk erőszakosan félbeszakított, úgy hogy az, mi institutióink eredetiségének tartatott, sokban csak annak jele, hogy hátrább maradtunk, s egyszersmind legnagyobb akadálya haladásunknak. — Mert valamint a mivelődésnek közös foka szükségkép egy bizonyos közösséget idéz elő a népek politikai és társadalmi viszonyaiban is: úgy oly nép, mely társadalmi viszonyaiban és politikai institutióiban másoktól eltér, soha sem vehet részt az általános haladásban sem.

Ezen nézetből indulva ki, s belátva mélyebb tanulmányjaiból, hogy a bajokon, melyek jogviszonyainkban léteznek, egyes javítások által segíteni nem lehet, Szalay azon meggyőződésre jutott: hogy valamint jogi viszonyaink reformja minden haladásnak feltétele, úgy ez csak akként lehetséges, ha egész jogunkra kiterjed; s így — ámbár távol azon kimételettségtől, melylyel a radicalismus az államot bizonyos elvek szerint construálja, — senki a békés, fokenkénti haladást nálánál inkább nem óhajtá: — e téren ily haladást nem tartá lehetségesnek.

Miután századokig félbenszakasztva fejlődésünkben, jogviszonyaink a kor szükségei szerint fokenként át nem idomulhattak, és Szalay belátta, hogy hiteltörvényeink javítása, melyet Széchenyi a haladás feltételének tekintett, az aviticitás megszüntetése nélkül lehetetlen, s ez, ha azt a birtokképeség általánosítása nem előzi meg, az egész birtokos osztályt megrontaná, s egyáltalában üdvös eredményeket csak úgy idézhet elő, ha egyszersmind egész eljárásunk és törvénykezésünk rendszerét megváltoztatjuk: nézete szerint bajainkon csak gyökeres reform által, csak

úgy segíthetünk, ha minden jogviszonyainkat azon elvek szerint, melyek Nyugat-Európa civilizált országaiban általánosan elfogadtattak, egészen átalakítjuk; s ezt tűzte ki magának feladatúl. Érezve nehézségeit, tudva, hogy az egyesnek törekvései egy ily cél elérésére elégtelenek, és sokszor kételkedve saját képességén, de ernyedetlen buzgalommal, mert át volt hatva feladatának szükségétől és nagyszerűségétől, s ennek akarta szentelni egész életét: tanulmányai, egész irodalmi munkássága és utazásai erre voltak szentelve.

Látszólag a siker, mely Szalay munkásságát követte, igen csekély vala. A Themis és az általa s néhány barátainak társaságában kiadott „Budapesti Szemle”, melyben a codificatióról irt értekezéseit közlé, oly kevés támogatásban részesültek, hogy mindkét vallalattal már a második füzet után fel kellé hagynia. Nagy olvasó körrel, mely az írónak nevét zajjal hirdeti, neki anyagi hasznot szerez, Szalay nem dicsekedhetett. De kétségtelen, hogy ezen dolgozatai azoknál, kik közügyeinkkel alaposabban foglalkoztak, nem maradtak hatás nélkül, s legalább e körben figyelmet gerjesztettek a fiatal tudós iránt, ki mellőzve mindent, mi által mások hatni iparkodtak, csak eszméinek egyszerű, s a lehetőségig világos előadásától várta azoknak győzelmét; és ennek vala köszönhető, hogy midőn 1840-ben a fogházjavításnak ügye szóba jött, s az országgyűlés a küldöttségnek, melyet erre kinevezett, büntetőtörvényeink és eljárásunk revisióját tette kötelességévé: azon férfiak, kik e nagy munkával megbizattak, jegyzőjöknek Szalay Lászlót választották, ki az 1840-ki országgyűlésen jelen nem levén, a választmány tagja nem vala, — neki ez által alkalmat adván, hogy azon eszmé-

ket, melyeket eddig csak a tudomány körében fejtegetett, a gyakorlati törvényhozás mezején alkalmazza.

Kik e választmányban részt vettek, ismerik azon érdemeiket, melyeket e téren szerzett, és tudják, hogy ha annak munkálatai a külföld s főleg Németországnak első tudósai által a törvényhozás ezen ágában nagy haladásnak ismertettek el, ez részben neki köszönhető. Nem kisebb volt azonban a hatás, melyet ezen tevékenység magára Szalayra gyakorolt.

A személyes viszony, melybe azon férfakkal lépett, kik akkor politikai fejlődésünk élén állottak, s kikkel most naponként érintkezett, élénkítve hatott tehetségeire és tágitá látkörét.

Mit a jogról régen érzett, hogy annak egyes részeit javítani nem lehet, ha csak a reformot az egészre ki nem terjesztjük, az most általános meggyőződéssé vált, midőn, a büntető-törvénykezéssel tanácskozva, tapasztalá az összeköttetést, melyben az egyéb politikai intézvényeinkkel áll; s valamint előbb belátta, hogy minden haladás, még az anyagi kifejlődés mezején is, lehetetlen, ha azt jogi viszonyaink átalakulása meg nem előzi: úgy most világos lett előtte, hogy jogi és törvénykezési viszonyaink gyökeres megjavítása lehetetlen, ha politikai állapotaink a régiek maradnak. Mert ki tehetné fel, hogy ha a bírói és közigazgatási teendőik, mint azt akkori megyei rendszerünk magával hozá, összezavartatnak, az igazság gyors kiszolgáltatása lehetséges; vagy hogy a törvény előtti egyenlőség, s a jury, melyet Szalay az eljárás legtökéletesebb formájának tartott, hazánkban alkalmazható, ha a nemesi privilegiumok tömege és úrbéri viszonyaink megmaradnak, s minden politikai jog csak mint kiváltság

élveztetik? S azon arányban, melyben ezen meggyőződés benne erősebbé vált, s az általános helybenhagyásból, melylyel a választmány munkálata az egész országban fogadtatott, azt tapasztalá, hogy a nemzet a jogegyenlőség elvének elfogadására megérett: erősbbe lett azon határozat is, hogy tevékenységét, melyet eddig csak a jogi viszonyok reformjának szentelt, tágabb körökre terjeszsze ki, s ez bírá őt arra, hogy Korpona városának felhívását, mely őt 1843-ban követének választotta, elfogadja.

A befolyás, melyet a polgári elem hazánkban akkor gyakorolt, mint önök tudják, abban állt, hogy a városi követek együttvéve egy szavazattal bírtak. Azonban Szalay, mint e hon egyik legkisebb városának követe is, két nagy dolgot nyert ezen állásában.

Helyet, honnan szava az egész haza meghallható, és azt, hogy — mint városi követ, — már állásánál fogva azon ügynek védelmére hivatott fel, melytől, saját meggyőződése szerint, a hon szebb jövője függött.

És Szalay így fogta fel állását. Ő nem egy kis felföldi város küldöttjének tekinté magát, ki városának törvényhozási kiváltságaiért küzd, — nem a városi polgárság képviselőjének. «Nincs többé szó (mondá 1843-ban szept. 27-én tartott beszédében) néhány városi votumnak rehabilitációjáról, hanem szó van egy új elemnek a törvényhozásba befogadásáról. S ezen elem, mert a jelen szükségeknek, a kor követeléseinek tolmácsa, az időnek nagy chemiai processusában a többieket fel fogja olvasztani»; s ő ezen elem, az egész negyedik rend képviselőjének tekinté magát, s az ennek jogaiért küzdelem ismérő feladatának.

«Midőn hiszem és óhajtom (így szól ugyan-e beszéd

folyamában tovább), hogy Magyarország jövődjéje a tiers état formáiban nyilatkozzék: ezen szó alatt, idő lefolyása után, az összes nemzetet értem, s nem értem, nem fogom érteni soha rőf és mérőserpenyő — magokban véve igen tisztességes dolgok — túlnyomó befolyását. Nem akarom, hogy teremtsék egy új osztály, számtalan heterogenitásaink öregbitésére: hanem szivemből óhajtom: alakuljon oly osztály, mely a többieknek szögletességeit lesímitsa, mely bennök felolvaszson mindent, mi nem korunkba való.»

«Lesznek, kik talán úgy fognak vélekedni, hogy igen távol jövődőről szólok; én nem hiszem oly távolnak. Óriási lépésekkel közeledünk e cél felé.»

«A szőnyegen levő reformkérdésekben első szemét látom azon láncznak, mely minket egy nagy, életrevaló egészszé olvaszson. S ennél fogva óhajtanom kell, hogy az itt megállapítandók, részszerint az által, hogy elfogadjunk mindent, mit a haladás eszméi, a kor szükségéi követelnek, részben természetes csatornául, részben mintául szolgáljanak az ország egyéb elemeinek annak idejében befogadására, kiképzésére; s mert kimondottam ezen óhajtasomat, kimondom vég gondolatomat is, mely meglehet, nem alapos, de mindenesetre lelkiismeretes megfontolásnak eredménye. (Valamint, ha már emelkedik a mű, a művész össze szokta törni mintáját: úgy nem gondolok vele, ha unokáink, vagy unokáinknak unokái össze fogják törni a mintát.) Mert nem municipalis ország képében látom a nagygyá lett hazát: nem hiszem, hogy municipalis foederalismus legyen a végcél. Megismerem, és hálás szívvél ismerem meg, hogy municipalis alkotmányunknak köszönjük fenmaradásunkat, mikor még nem ébredtek öntudatra a különféle érdekek; de nem hiszem, hogy neki

köszönhetnök valaha statussá fejlődésünket. Az nap, mikor az országgyűlés valósággal fogja képviselni az összes nemzetet az országgyűlésen: nem karokat és rendeket, nem megyéket és városokat, hanem képviselőket, az egy nemzet képviselőit fogjuk látni.»

Hosszasabban idéztem Szalay szavait, mert tisztán kijelölik az álláspontot, melyet hazánk közügyeiben elfoglalt; az elveket, melyek törekvéseinek irányt adtak; a programot, melyhez hív maradt.

Mit Magyarország egyik legkisebb kir. városának követe azon időben, midőn az egész polgári rendnek együttvéve egy szavazata volt, az országház termében elmondott, s mi akkor meglepetéssel fogadtatott többek által, talán, mint annak bizonyosága, hogy a tudós a praktikus élet mezejére nem való: az, öt évvel később, az 1848-diki törvények alapjává vált. Soha az események az egyes gondolkozónak állításait fényesebben nem igazolták. S ha a tudomány legszebb dicsősége az, hogy a létező helyzetet helyesen fogva fel, az irányt, melyet haladásunkban követni fogunk, előre meghatározza: Szalaynak e dicsőségét senki nem vonhatja kétségbe.

De Szalay nemcsak tudós vala.

Senki nem állítá a tudományt magasabbra, nagy hivatását nálánál komolyabban senki nem fogta fel; de volt valami, mit ennél magasabbra állított: a polgárnak kötelességeit; s bár megelégedését csak a tudományban látva, a közélet felé vonzódást nem érzett úgy vala meggyőződve, hogy az eredmény, melyet a tudomány mezején előmutathat, senkit nem ment fel azon kötelességektől, melyekkel hazájának tartozik.

Szalay nézete szerint a tudomány, mint minden

képességeink, csak arra adatott, hogy emberi feladatunknak eleget tegyünk.

Nem az adja a tudomány értékét, hogy sok előítéleten túl emel, s való becse szerint méltányolva mindent, valóban szabaddá tesz, s oly élvezeteket szerez, melyekről a tömegnek fogalma sincs. A magános tudós, ki önösségében mindent megvet: irigység tárgya lehet, de tiszteletet nem érdemel, úgy nem, mint a gazdag, ki arany zsákjait őrzi. A tudomány becse azon hatásban rejlik, melyet az életre gyakorol; a tudósnak dicsősége, mint minden való dicsőség, abban áll, hogy embertársainak jólétén s nemességén dolgozik, — abban, hogy tudományát szövétnekül használja, melylyel kortársainak homályos útait felvilágosítja, — fegyvernek, melylyel legszentebb érdekeikért küzd — kincsnek, melyet javukra osztogat. A nagy ész csak akkor érdemli tiszteletünket, ha nagy kedélylyel párosul.

Szalay így fogta fel feladatát.

S mentül erősebben még vala győződve arról, hogy hazánk állapotai jobbra csak azon feltételek alatt fordulhatnak, melyeket idézett beszédében kijelölt: annál inkább kötelesnek érzi magát, elkövetni mindent, hogy elveinek győzelmet szerezzen.

Hazánk — mint baráti beszélgetésben többször mondá — nincs oly állapotban, hogy bármily gyermekének tettelesség szolgálatát nélkülözhetné. A magyar ember nem engedheti magának a csendes élvezetet, melyet a tudós könyvei között elmélkedéseiben talál. Nekünk nemcsak keresni kell az igazságot, hanem küzdeni érte, küzdeni, habár előre látjuk, hogy a sikon, melyre szállunk, győzelem helyett csak sebeket várhatunk. Oly korban születünk, midőn az, a mi volt, fentarthatlanná vált, s melyben az új viszonyok,

melyek után törekednünk kell, még nem létesíthetők. S egy átmeneti korszaknak emberei nem tűzhetnek ki maguknak más feladatot, mint hogy a jövőt előkészítsék, és azon eszmék terjesztésén dolgozzanak, melyeknek általános elfogadásától hazánk szebb jövője függ. S ezen meggyőződés bírta őt arra, hogy 1844-ben, midőn a Pesti Hirlap szerkesztése neki ajánlatott, azt elfogadja.

Politikai és socialis viszonyaink oly egészen megváltoztak, hogy azon kérdésekről, melyek fölött akkor szenvedélyesen vitatkoztunk, most nyugalommal ítélnünk, s mégis ezen idő elég közel fekszik hozzánk, hogy akkori helyzeteinkről, sőt még érzelmeinkről is tiszta fogalmunk maradt: s hallgatóim között sokan emlékeznek még a viszonyokra, melyek alatt Szalay a Pesti Hirlap szerkesztését átvevé.

Ismertük a férfút, ki a «Pesti Hirlap»-ot alapítá, s mindazokra, kik e hazában a szabadságért küzdöttek, akkor elhatározó befolyást gyakorolt. Azon tulajdonok, melyekkel Kossuth Lajos mint úró is bírt, s melyek őt főképen a journalistika mezején utánozhatlanná tettek, már magában véve nehézvé tették annak állását, ki a lapot utána átvevé, de mennyivel inkább akkor, midőn a lap most oly elvek s nézetek terjesztésére szolgált, melyek iránt a nagy közönség nem lelkesült, sőt melyeket hazánk akkori helyzetében, veszélyeseknek tartott.

Csaknem általános volt a meggyőződés, hogy alkotmányunk fentartását egyedül megyei szerkezetünknek köszönjük, s az 1823-iki események megerősíték ebben a nemzetet. — A nemzet erkölcei a legszorosabb kapcsolatban álltak ezen institutióval; azok, kikben szabadságunk legkitünőbb bajnokait tiszteltük, ennek védelmében öszültek meg: s midőn a «Pesti Hirlap» Szalay vezetése alatt

mégis megyei rendszerünk hiányainak kijelölését tűzte ki czéljául, s mint alkotmányunk egyedül biztos garantiáját, a parlamentáris kormányt állítá fel, bizonyosan oly czélt tűzött ki magának, melynek elérésére kevés kilátás mutatkozott.

Nem szólok Szalay journalistikai tevékenységének irodalmi érdemeiről. Ő maga e téren kevés bizalommal volt saját képességéhez, s öntudatlanul alkotta a kis mester-műveket, melyek a legjobbak közé tartoznak, miket az irodalom e nemben előállíthat; de ki czikkeinek egész sorát, melyet publicistai dolgozatainak czíme alatt egybe- gyűjtve kiadott, végig olvassa, fel fogja ismerni, hogy talán soha több s nagyobb fontosságú politikai kérdés ily alaposan egy ember által nem tárgyalatott.

Tisztán irodalmi szempontból a hírlap talán nem felelt meg minden követeléseknek. A tömör, csaknem lapidaris irály, melyben Szalay cikkeit szerkeszté, nélkülözte azon könnyűséget, mely a hírlapirodalomban kívántatik; s miután ennek feladata az, hogy a jelennel foglalkozva, a nép szükségeinek feleljen meg, nem az, hogy kizárólag a jövőt tartsa szemel előtt s ennek útjait készítse elő: így nem is bámulhatjuk, hogy a «Pesti Hírlap» olvasó közönsége, mióta az Szalay kezébe ment át, megfogyott, s azok is, kik e laphoz hívek maradtak, többször panaszkodtak, hogy e lap, mióta szerkesztősége megváltozott, érdekességének nagy részét elvesztette. A mesterségben, mely a tárgyat mindig feltalálja, melylyel a közönségre hathatunk, s róla leghatályosabban szólni tud, Kossuth Lajossal senki nem versenyezhetett. Szalay maga a vádakra, melyek ellene e szempontból emeltettek, kedélyes humorral csak azt jegyzé meg, hogy azok olyanok, mintha a katonát, ki egész életén át a tüzéreknel vagy a sorgyalogságnál szolgált,

midőn a körülményektől kényszerítve lóra ül, s az ellenséget így támadja meg, azért gáncsolják, mert a hadsereg leg híresebb huszára mellett ügyetlen lovasnak látszik, holott nem az a kérdés: jól vagy rosszul ül-e lován, hanem az, szükséges volt-e, hogy felüljön, s hasznos szolgálatot tesz-e így is?

Szalay nem dicsőséget keresett a journalistika terén, s mint mindig, mire, fájdalom, sok alkalmá vála, úgy most is egykedvűséggel tűrte volna, hogy érdemei nem ismertettek el. Az, mi a nemes férfiúnak szívé t néha keserűséggel töltötte, nem az író sértett hiúsága volt, hanem azon mód, melylyel fellépése egyesektől megítéltetett.

Szalay, valamint végczéljaiban, úgy a legközelebbi teendők iránt, egészen megegyezett az ország nagy szabadelvű pártjával. Valamint ez végczélként az ország kormányának teljes függetlensége és felelőssége után törekedett: úgy Szalay sem vonta kétségbe, hogy míg alkotmányunknak más garantái nem lesznek, megyei szerkezetünkhöz kell ragaszkodnunk. De míg az ország nagy szabadelvű pártja a kormány felelősségét oly valaminek tekinté; mi alkotmányunk szükséges következése ugyan, de a létező viszonyok alatt még sokáig kivihetellen; s míg ez megyei szerkezetünkben oly institutiót látott, mely visszaéléseitől megtisztítva, ezen tül is alkotmányunk biztos garantíája s a haladásnak hatalmas eszköze lehet: addig Szalay, meggyőződve arról, hogy a fennálló viszonyok fentarthatlanok, eljöttnek vélte az idő t, hogy az elméket a nagy változásra, melyet előre látott, előkészítsük; s azért kijelentve, hogy megyei szerkezetünkhöz addig, míg jelen viszonyaink tartanak, mint alkotmányunk egyedüli garantíájához ragaszkodnunk kell, egyszersmind ki-mondá világosan, hogy ezen institutiót nemesak kinövé-

seiért, de lényegénél fogva sem tartja olyannak, mely egy valóban alkotmányos népnek egyedüli garantiájául szolgálhatna; s ez az, mi által nézetei az ország nagy szabadelvű pártjának nézeteivel egyenes, s az élénkség mellett, melylyel politikai vitákozásaink akkor folytak, sokszor elkeseredett ellentétbe jutottak.

Az alkotmányos élet föltételeihez tartozik, hogy erős meggyőzések létezzenek, s hogy, midőn a haza java forog kérdésben, minden más tekintetet félretegyünk; s azért a szenvedély, melylyel a közügyek tárgyaltanak, s az igazságtalanság, melylyel a pártok egymásról néha ítélnék, nem lephet meg senkit. De vajjon ki az, ki, midőn az igazságtalanság őt sújtja, fájdalom nélkül türethné el azt?

Szalay tudta, hogy dicsőséget csak a jövő adhat, s nem vágyódott a hír után, melylyel a jelen kegyenczeit dicsóíti.

De ki viselheti el türelemmel a pöffeszkedést, melylyel a közepszerűség — mert a járt úton maradva nem éved — saját csalhatatlanságát hirdeti? — Ki láthatja harag nélkül a tömeget, mely hazafiságából keresetet üzve a nép körül tolong, s udvaroncok módjára a nép minden gyöngeségeinek hizeleg? S ha becsületes ember, ki a szabadságnak lobogóját követte mindig, — mert nem viseli a szabadelvűség bérruháját, s a hazafiságot szívében hordozza s nem ajkain, — pillanatokra elkeseredik, midőn gyanusítva s mellözve látja magát, mert hazájának javát a nép pillanatnyi kegyénél többre becsüli; s ha Szalay, midőn legtisztább szándékai félremagyaráztattak, midőn sokan, kiket ő barátainak tartott, tőle visszavonultak, sokan tevékenységét a hazára nézve károsnak hirdték, néha kétkedni kezdett — nem elveinek helyességén,

de azon, nem lett volna-e jobb, ha a politikai pályától egészen távol tartja magát: — vajjon bámulhatjuk-e ezt?

A férfiaság nem abban áll, hogy a fájdalmat ne érezzük, hanem abban, hogy keserűségét ismerve, nyugodtan viseljük el; s nem az érdemli a polgári koszorút, ki a közvélemény iránt közönyös, hanem ki polgártársainak szeretetét a legfőbb kincsnek tartva, azt, ha kell, a hazának áldozatúl hozza. És ezen érdemet Szalaytól senki meg nem tagadhatja. Mint a hajó, mely a szélben meghajló árboczokkal s ingadozva a habok között változatlanul folytatja útját: — ilyen vala ő, érezve minden csapást, s megindulva, de biztosan folytatva irányát az ellenséges elem között, azon következetességgel, melyet a legerősebb meggyőződés is csak azoknak ad, kiket erős kötelességérzet lelkesít.

A journalistika mezején, s később, — miután a «Hirlap» vezetését Csengery Antalban méltó kezekre bízván, azt csak dolgozataival támogató, — a «Szónokok és Státusférfiak Könyvében», hol azon férfiakat jellemzi, kiknek a parlamentáris kormány elveinek kifejtése legtöbbet köszön, társalgásaiban és kiterjedt levelezésében minden törekvései ez egy célra voltak irányozva, egész tevékenysége abban központosult. S ha azoknak száma, kik az annyi visszatetszéssel fogadott elveket magukéinak vallák, naponként szaporodott, s mindinkább terjedett a meggyőződés, hogy hazánk állami önállása nem a megyei rendszer, hanem csak független magyar kormány által biztosítható; s ha minden lépés, melyet a nemzet a haladás ösvényén tett, azon irányban történt, mely ellen előbb az összes közvélemény tiltakozott: ez kétségtelenül csak az ő tevékenységének és kitartásának vala köszön-

hető, melynek eredményeit egész nagyszerűségökben azonban csak az 1848-ki események mutatták meg.

Mert midőn a nemzet, megszabadulva az akadályoktól, melyek óhajtásainak eddig útjában álltak, szabadon határozhatott jövője fölött, s háromszázados küzdelmek után, önállásának teljes birtokában látva magát, ennek biztosítékait meggyőződése szerint választhatá magának: nem Szalay elvei voltak-e azok, melyeket egyhangúlag elfogadott, ugyanazon elvek, melyek néhány évvel azelőtt az egész hazában visszhangra alig találtak, s melyek most nem találtak ellenmondásra? Van-e valaki, ki tagadja, ki csak kétségbe vonhatná, hogy a kormány felelősségének elve s a képviselői rendszer az 1848-iki törvényekben ily szabatosan formulázva nem állítottak volna fel, ha Szalay a nemzetet ezen elvek elfogadására elő nem készíti, — ha megyei szervezetünk s az egész kormányrendszer hiányait fölfedezve, évekig tartó törekvéseivel meg nem győzi arról, hogy az újabb kor alkotmányos és socialis haladásaiban részt csak úgy vehetünk, ha azoknak föltételeit elfogadjuk.

Kevesen voltak, kik a zajban, melylyel a nemzet új állását elfoglalta, a szerény tudósról megemlékeztek: az élcezzel s gyanúsításokkal, melyekkel a doctrinarius előbb illetetett, elhangzott neve is, és a tömeg tapsai között az ő elveinek mások ülték diadalát; de azt, hogy az 1848-diki törvényeknek, melyekhez a nemzet mint új aranybullájához ragaszkodik, ő vetette meg alapjait, — hogy a haza e nagy vívmányaért minden egyesek között neki köszön legtöbbet: ezen öntudatot tőle nem veheté el senki; és ő keserűség nélkül engedé át másoknak a babért, megelégedve az eredménynyel, mely, mint akkor hittük, a hazának egy szebb jövőt biztosít.

És ha Szalay első pillanatban megdöbbsent is, midőn azt, mit előbb hosszú törekvések biztos, de nehezen szerzendő jutalmának gondolt, oly egyszerre, csaknem küzdelem nélkül elérve látá: miért kétkedett volna a nagy átalakulás üdvös eredményein?

A sérelmek hosszú sora, mely nemzedékről nemzedékre szállva arra kényszerített, hogy egész tevékenységünket a multnak orvoslására fordítsuk, nem volt-e végre befejezve? A nemzet önállása, melyért századokig küzdött s tanácskozott, nem volt-e végre biztosítva? S ha jelen helyzetünkben még sok vala, mi a hazafiak vágyait nem elégítheté ki: nem volt-e most a haza sorsa saját kezünkbe adva, — azoknak kezébe, kik azt szerették, s érte minden áldozatra készeknek érezték magukat? A veszély, melylyel a birodalom többi részeiben uralkodó absolut kormányrendszer hazánk alkotmányosságát egykor fenyegeté, nem létezett többé: s a nagy egységi mozgalom, mely egész Németországot lelkesíté, biztosságot látszott nyújtani, hogy az unificatio utáni törekvés, mely az osztrák birodalomban a német császárság megszűntével kezdődött, s nemzeti önállásunkat fenyegette, — ezentúl lehetetlenné vált.

Szalay sokkal higgadtabban ítelt viszonyainkról, sem-hogy magát ámitotta volna a nehézségek iránt, melyek a hazát környezék. — Tudta, hogy az 1848-iki törvények csak elveket mondanak ki, melyeknek üdvös eredményei alkalmazásuktól függenek; ismerte e törvények egyes hiányait, s hogy azok a nemzetet készületlenül találták, s ezért inkább egy szebb jövőnek zálogát látta bennök, melyet élvezni csak sok fáradság és áldozatok után fogunk, s melyet előkészíteni nemzedékünk nehéz, de dicső fel-

adata lesz; mindez azonban csak azon buzgalmat növelé, melylyel a hazában, mint az igazságügyi miniszterium egyik osztályfőnöke, a polgári törvények codificatióját készíté elő, s később, mint Magyarországnak követe, a frankfurti nemzetgyűlésen küldetésében eljárta; s e feladatának nagysága és nehézségei nem ingathaták meg bizodalmat.

Nem korunkat illeti, hogy ítéletet mondjon az eseményekről, melyek oly dicső és oly szomorú emlékeket hagytak hazánkban. — Az egyeseknek hibáit és bűneit, az egész nemzet dicsőségét igazságosan csak a jövő ítélheti meg. Minket, kik e korban éltünk, a barátság, melylyel egyesekhez viseltettünk, a szenvedély, melylyel a küzdelemben részt vevünk, s a fájdalom túlengedékenynyé és túlszigorúvá tesz egyesek iránt, és jobb, ha hallgatunk.

Szalayt e nagy események a külföldön találták. Még júniusban a magyar kormány által a frankfurti nemzetgyűlésre küldve, miután itt működésének tere elzárattott, hasonló kiküldetésben Párisba és Londonba ment, s így e szomorú időszakban a hazától távol volt, de csak hogy annál kínosabban érezze minden szenvedéseit.

A hosszú bizonytalanság, az ellenkező hírek, a pillanatnyi öröm, mely az éjig emel, s reá a kétségbeesés, mely talán egyaránt alaptalan, míg végre mindennek vége van és tudjuk, hogy nincsen többé, mit ezután veszthetünk, — Szalay átszenvedte mindezt, s levelei, melyeket ez időszakban egy, szintén a külföldön tartózkodó barátjához írt, elevenen ecsetelik a fájdalmat, mely nemes keblét dülta. Kedélye a természettől komor vala. Már első ifjúságában, mikor az élet mindenkinek mosolyog, ő annak komolyabb oldalát fogta fel, s bizodalmatlansággal lépett

a világba; de tevékenysége kiragadta őt ez állapotból, s mióta egy nagy czélt látott maga előtt, és törekvéseinek sikerét tapasztalá, közlékenynyé vált, s barátainak körében vidáman, néha maga is bámulatát fejezé ki az optimismus fölött, melylyel a világot tekinteni kezdé. Most, midőn leszorítva a pályáról, minden reményei e roppant csalódással végződtek: ifjabb napjainak komor hangulata visszatért, s mindez sűrű fátyolt borított kedélyére, sőt szellemi tehetségeire, s midőn vele a zürichi tó partjain találkozám, hol hosszú vándorlások után családjával letelepedett, elijedtem a változáson, melyet egy év tett benne.

Epen mert törekvéseiben az önzésnek nem vala része, mert a közpályán soha személyes érdek vagy nagyra-vágyás nem vezette lejtéit, s éveken át a nagy czél miatt, melynek élete szentélye vala, magáról megfeledkezett: azért veszté el a czéllal mindenét, nem keresve és találva vigasztalást még azon öntudatban sem, melylyel mások fájdalmaikat enyhíték, hogy e szörnyű csapásnak nem ők okozói. Vajjon a haza kevésbbé veszett-e el, mert vesztét más okozta, s vajjon kevésbbé fájnak-e sebei, ha a bűnnek súlya másokon fekszik is?

És mondhatjuk-e csak azt is? A tömeg többnyire igazságtalan ítéletében, midőn egyes embereket istenit, s azt, min egy egész korszak dolgozott, egynek tulajdonítja; de nem kevésbbé igazságtalan azon kárhoztatás is, melyet egész országok veszténél egy emberre mondunk. A bűnnek súlya egyen nagyobb lehet. Magas állásában kevésbbé volt szabad csalódnia. Epen mert tudhatá, hogy a népszerűség árja azokat, kiket emel, többnyire elragadja, vigyázóbbnak kellett volna lennie.

De vajjon a bűnnek terhe csak egy szerencsétlenül fekszik-e, s nem mindazokon, kik csalódásaiban osztoztak, kik azokat talán belátták, s a dagadó árnak, melylyel a közvélemény mindent elragadott, ellentállni nem tudtak? s a nemzedék, mely a hazának bomlásánál jelen volt, fölmentheti-e magát a vádtól, melyet a jövő egyesek fölött kimond, — fölmentheti-e magát főkép a kötelességtől, hogy a mit halomra dönteni engedett, újra felépítse s utódjainak így adja át.

Ezen gondolatok, melyeket Szalay a zürichi tó partján fel s alá járva, szívének keserűségében elmondott, foglalták el egész lelkét, s a fájdalom, mely tehetségeit lebilincselé, megfosztotta őt azon vigasztalástól is, melyet a munkában találhatott volna.

«Tisztába kell jönni magammal» — így irt hozzám kevés héttel később, miután élváltunk. — «Egész erélylyel Schwandtner tanulmányozására vettem magamat, melyet az itteni könyvtárban találtam. Hozasd el Magyarországból Fejér codexét, s a mennyi könyvet szerezhetsz, melyben történetünk forrásait találok, és küldd hozzám. Tanulmányozni fogom nemzetünk történetét, hogy lássam: lehet-e még reménylenünk? A nemzetnek tulajdonai egy esemény által nem változhatnak meg, s ezért egész multja az, miben jövőjének kulcsát találhatjuk. Tudni akarom, mi vár reánk? — hogy meggyőződve nemzetünk hivattatásáról, új erővel fogjunk munkához, s elkövetett hibáinkat jóvá tegyük, vagy azon meggyőződéssel haljunk meg, hogy a magyarnak úgy sincs mit keresnie a világon.»

S e határozatával egész élete új irányt vett.

Nem tudományos kíváncsiságnak kielégítését, nem irodalmi babérokat: — ő a történetben csak nemzetét

kereste, s ennek multja meghozá szívének a vigasztalást, melyet a jelenben nem találhatott.

Távol a hazától, családján kívül elkülönözve minden társaságtól, egészen tanulmányainak élt, átkutatva újra a forrásokat, melyekkel ifjú korában Horvát István vezetése alatt megismerkedett, fölkeresve, mit a szt.-galli kolostor s a zürichi egyetem könyvtáraiban ide vonatkozót talált; s minél inkább elmélyedett tanulmányai-
ban, az érdekekkel a mult iránt nőttön nőtt bizodalma a jövőhöz.

A szeretet, melylyel nemzetéhez viseltetett, nem zavarta meg ítéletét, s önámítás nélkül ismeré fel a hibákat, melyekből szenvedéseink eredtek, s melyek, mert mindig visszatérnek, a nemzet jellege kifolyásainak látszanak. De ha a hibáknak daczára a nemzet egy ezreden át fentartotta magát; ha a nagy sikön, mely nyugat s keletnek határain előbb a népek küzdtereül szolgált, hont alapítani képes volt, melyet a legkedvezőtlenebb körülmények között, csaknem folytonos megtámadások ellen, megvédeni tudott; ha tisztán fentartva nemzetiségének jellemét, az európai népek küzdelmeiben dicsőséges részt vett; ha többször legyőzve, csaknem megsemmisítve a küzdelemben, újra feltámadt régi alakjában, nem alázva meg a szolgaság által, melyet türt, de soha el nem fogadott: e nemzet isten után nem magának köszönheti-e ezt is? — azon önbizalomnak, mely kedvező pillanatokban néha veszélybe hozá, de a sors legnehezebb megpróbáltatása között nem hagyá el soha? — nem köszöni-e mindezt egész jellemének, mely hajlani nem tud, de bir az arany-
nak azon másik tulajdonával, hogy a mocsár között a rozsdá nem emészti meg?

Vajjon, ha a nemzet multját tanulmányozzuk, — nem Nagy Lajos és Mátyás fényes korszakát, melyben hazafiságunk gyönyörködik, s melyhez hasonlók más nemzetek történetében is előfordulnak, s melyek néha csak kedvező körülmények, vagy az ellenek gyengeségének eredményei, — de tanulmányozzuk azon zord időt, melyben másfél századig török járom nehezedett hazánkra, s a nép szebb idejéből csak széttépett zászlóját tartva meg, honának romjait barátai és ellenségei ellen egyszerre védelmezé, s polgári és vallásos szabadságáért egy időben vérezett: ha egész történetünkön végig megyünk, mely mint egy nehéz vihar vonult el fölöttünk, villámokhoz hasonló fényes pillanatokkal, hogy a ború, mely azokat követé, annál sötétebb legyen, s melynek befolyása alatt a nemzet mindent veszített, mindenről lemondott, csak azon meggyőződésről nem, hogy a szabadság, melyet az ősök a pusztaszeri szerződésben megállapítottak, a magyarnak elidegeníthetlen joga marad; ha a legújabb időkhöz érünk, hol az éretlenségnek elég jeleit találjuk talán, de a rothadásnak sehol: — van-e okunk kétkedni jövőnkön?

Szalay meg vala győzve, hogy nincs, és szívét boldogság töltötte el, s ellenállhatatlan vágy a hon után, hová hosszú vándorlásaiból, tapasztalásokban gazdagon, őszülő fürtökkel, de azon meggyőzésekkel tért vissza, melyek őt egész életén át vezérlék, s azon feltétellel, melylyel a hazát évek előtt elhagyá: hogy minden tehetségeit ismét szolgálatának szenteli.

Leirjam-e azon éveket, melyeket azóta körünkben töltött? Élete egy tudós élete vala: szegény külső eseményekben, nehéz munkának szentelve, s csak a szeretet

által szebbítve, melylyel családján függött, s ez változhatlan hívséggel hozzá ragaszkodott.

De a látszólag egyszerű életnek, mely örömben oly szegény vala, ki nem ismeri gazdag eredményeit? Szükséges-e, hogy elsoroljam? — A kisebb történelmi értekezésektől s egyes kútforrások kiadásától, melyek történetünk egyes szakait felderíték, a nagy müig, melyben egész multunknak képét állítá előnkbe: mily gazdag kincs! s mégis csak egy része annak, mit tőle várhatánk, ha a halál őt munkájának közepette el nem ragadja, s tanulmányait, melyekből most csak mások által használhatatlan jegyzeteket birunk, nagy történetének befejezésére feldolgozhatja.

Soha lángész főbb szorgalommal nem párosult, soha a képesség, mely az események tömkelegéből az eszmét, mely felettök uralkodik, levonja, s a tudós pontossága, mely az egyes események legkisebb részleteit fürkészi, egy emberben annyira nem egyesül; s ha a pártatlan igazság az, mi a történelemnek fő érdemét képezi: épen e túlságig vitt érdem az, mit némelyek nagy történelmi munkájának hibául róttak fel.

És talán méltán.

Művészi szempontból ítélve, e tiszta objectivitas, mely Szalay történetét jellemzi, talán gyengíti hatását. Ha az író nem uralkodik annyira maga fölött, és lángoló szeretetének, melylyel nemzete —, s a gyűlöletnek, melylyel annak elnyomói iránt viseltetett, szabad tért enged, s előadására meleg kedélyének gazdag kincseit önti el: műve szebb lehetne; de lenne-e hasznosabb? — Fátyolt borítva a nemzet tévedéseire, s elhallgatva azt, mi elleneinek mentségül szolgálhat, a multnak ragyogóbb képét állíthatta

volna fel, mely hazafiságunkat inkább kielégithetné: de vajjon elérte volna-e célját, melyet munkájának előszavában kimond, s melynek minden más tekintetet alávetett?

Szalay itt, mint egész életében, nem kereste a népszerűséget, s midőn az végre őt kereste fel s 1861-ben a főváros egyik kerülete egyhangúlag őt választá képviselőjének, a szerény férfiú csaknem meglepetve fogadta e megtiszteltetést, mely szívének jól esett.

De tevékenységét ez sem szakítá félben. Részt vevén az 1861-iki országgyűlés tanácskozásaiban, az író sem vesztegelt, hanem, hogy a mulasztott időt helyrehozza, kettős erőfeszítéssel folytatá fáradságos munkáját; hisz neki dolgoznia kellett erősen, szakadatlanul, hogy a nagy feladatot, melyet magának kitűzött, bevégezze, s hogy — éljen.

Szalay szegény volt, s ámbár rendkívüli tehetségei mellett, s az állásban, melyet elfoglalt, csak tőle függött, hogy helyzetét megváltoztassa, szegény maradt. Mint kedélyes modorában egyszer mondá: ez volt az egyedüli luxus, melyet magának engedett.

A férfi, ki egész életét hazája közügyeinek s a tudományak szentelé, nem talált időt, hogy családjának jövőjéről gondoskodjék, s ötven éves korában az akadémia titoknoki fizetéséből, és rosszul díjazott, mert kevesektől vett munkáiból élt, csak a legnagyobb megerőltetéssel tartva fel függetlenségét, az által, hogy nagy munkáját félbenszakasztva, történeti tanulmányait adta ki, s néha egyszerre őt, sajtó alatt levő, munkájának iverit javíthatá.

Nem azért mondom ezt, hogy bárki ellen panaszt emeljek. Nincs okom reá! A fejedelem, ki Szalay halála

után özvegyének és gyermekeinek nyugdíjt rendelve, királyi hatalmának legszebb jogát, — mely az érdem méltánylásában áll, — oly nemesen gyakorolta, s a kegyelet által, melyet a nemzet történetirója iránt mutatott, csak azon reményeket erősítette meg, melylyel jövőnket személyével összekötjük; az egyesek, kik a tiszteletet, melylyel a dicső férfiú iránt viseltetének, családja iránti résztvétők által bizonyították be; az egész haza, mely halálának hírére gyászba öltözött: eléggé bizonyítják, hogy Szalay érdemei elismertettek, s ezek olyanok valának, melyeknek egyetlen jutalma csak a dicsőség lehet.

Szalay vagyombeli állapotáról soha nem szólt senkinek, s csak kevés meghitt barátai ismerék a gondok terhét, melyek vállaira nehezültek. De ha ez órában, melyet emlékének szenteltünk, dicsőségéről szoltam, miért hallgassam el az árt, melyen e dicsőség szereztetett? S ha egész életét elmondottam, miért titkoljam azt, mi őt idő előtt sírjába vivé, s csak egy sugárral több, mely új fényt terjeszt alakja körül? Miért ne mondjam el, hogy Szalay szegény volt! ha csak azért is, hogy korunkban, midőn az anyagi haszonnak hódolnak annyian, s a siker, melyet egyesek a vagyonszerzésben előmutatnak, minden gyalázatot eltakar: meghajoljunk a nemesen viselt szegénység előtt, mely mindent csak magának köszön, s ha nehéz küzdelme után sírjába szállt, egy nemzetet hágy adósául.

Kétségtelen, hogy Szalay kora halálának oka a túlfeszített munka vala. — Már az akadémia nagygyűlésén, midőn szónoklatával a közönséget utolszor ragadta el, magában hordá a betegség csiráit, melynek áldozata lett: de bár orvosai pihenést javasoltak, családja és barátai kérték: kinos fájdalmaik között folytatá munkásságát, míg

egy nehéz tél után végre ereje kifogyott, s érzé, hogy nem mehet tovább.

Az orvosok fürdőt ajánlottak, javulást ígértek; ő tudta, hogy a pálya végén áll; s midőn bucsút véve, utolszor találkozáink, azon meggyőződéssel szorítá kezemet, hogy többé nem látjuk egymást.

Hosszasan szóltunk még egyszer a multról. Feltételeiről beszélt, melyekkel az életbe lépett, s a célokról, melyekért küzdött, s melyeknek egy részét elérte.

«Egy van, mi szívemnek jól esik — mondá, mielőtt távozott, — az, hogy teljes meggyőződésem szerint a helyes úton jártam. Még sok dolgok lesz, de hitem erős, hogy a nemzet el fogja érni az állást, melyen azt látni szerettem volna.»

A jövőről kezdék beszélni, történetének hatodik kötetéről, melyet, ha egészsége helyre állt, őszkor bevégezhet. Ő egy ideig hallgatott.

«Orvosaim hosszú pihenést rendeltek, — mondá végre fájdalmasan mosolyogva — hosszú pihenést: és tudod, hogy az orvosoknak engelmelkedni kell.»

Így váltunk el, s egy hónappal később e város közönsége sírjába kísérte őt.

Egy évnél több mult el azóta. A meglepetés, melyet kitünőbb embereknek halála, kiket még erejüknek teljében gondolánk, okoz; a hézag, mely ha egy körünkől kilép, egy ideig nem töltetik be; a fájdalom, mely — első pillanatban — veszteségünket mindig nagyobb-nak tünteti fel: elvesztették hatásukat; de vajjon van-e valaki, ki Szalayról most máskép ítélne, mint akkor, mikor őt sírjába kísérték? Mi, kik hozzá éveig közel álltunk, vagy azok, kik vele csak rövid ideig találkoztak, kik tevé-

kenységét csak a közélet s az irodalom mezején, vagy a magánéletből ismerék: van-e valaki, ki róla különbözőleg ítélne?

Mint a tiszta ég, akár egy darabját, akár egész boltozatát lássuk, mint az összhang, ha távolról vagy közlelről halljuk, mint a napsugár, mely fényt és meleget gerjeszt mindenre, a mire hat: ilyen vala ő, tiszta, összhangzó, világos és meleg. Jellemének nincsenek fényoldalai, egy egész az, eszményképe a becsületnek, férfiaságnak és jóságnak, melynek nagy, tisztán emberi erényei még azon fényes tehetségeket is háttérbe szorítják, melyek mindig csak ezen erények szolgálatában használtattak fel.

Ha egy egész élet a hazá szolgálatának szentelve, ha az érdem, hogy multját ő ismertette meg nemzetével, s hogy azon irányt, melyen haladva, szebb jövőnket várjuk, ő hirdeté először; ha a bátorság, melylyel meggyőződéseit kimondá, a kitartás, melylyel érték küzdött, a hűség, melylyel hazájához ragaszkodott, jutalomra méltók: úgy tartsuk meleg emlékünkből a hazának e legjobb, e legnemesebb fiát, és tartsuk emlékünkből azt, mi életének végső kívánsága, végső reménye volt.

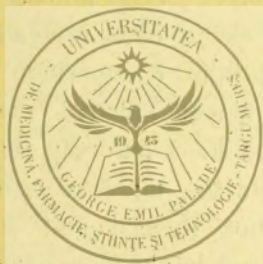
A halál munkásságának közepette ragadta ki őt. Valamint nagy történelmi munkája, melynek végső éveit szentelé, úgy a nagy mű, melyen az egész nemzettel együtt egész életén át dolgozott, melynek tervét kijelölte, melynek felépítésén fáradt, melyre gondolva, szívét remény és boldogság töltötte el: félbenszakítva áll.

Fejezzük be!

... și în urma acestor studii s-a constatat că...

... rezultatele obținute sunt în concordanță cu...

... în concluzie, se poate afirma că...

GR. DESSEWFFY EMIL

ELMONDATOTT

A M. TUD. AKADEMIA ÁLTAL RENDEZETT GYÁSZÜNNEPÉLYEN

1867. JANUÁR 28.

Megjelent a m. tud. akad. évkönyvei XI. kötet, VII. rész
4—16. lapján.

Ha mozgalmas időben, midőn a nemzet legfontosabb érdekei vitatás tárgyává váltak, oly férfiú halálánál, ki a vitatkozók első sorában állt, az egész nemzet azon meggyőződésben egyesül, hogy nagy veszteséget szenvedett: ily ismerés biztosabb jele érdemeinek, mint azon zaj és fény, melylyel egyes pártok jelesbjeiket életükben és haláluk után környezik.

Ilyen volt a benyomás, melyet gróf Dessewffy Emilnek halála ma egy év előtt az egész országra tett. Azok, kik őt csak a nyilvános életben ismerék, nem osztottak a fájdalomban, melyet mi érezünk, kik hozzá közelebb állva, nemcsak eszének, de szívének gazdag kincseit ismertük, és azok, kiknek ő a politika mezején ellene volt, e téren másképp ítélték érdemeiről; de hogy benne oly férfiút veszítettünk el, ki — ha néha tévedett is — képességeit csak a közérdeknek szentelte, s nem szolgálva soha mást, mint a hazát, fáradozásaiért még a köz-

elismerésben sem kereste jutalmát; hogy halála által szegényebbek lettünk: azt egyaránt éreztük valamennyien; és bátran állítom: e teremben, sőt e hazában senki nincsen, ki — ha Dessewffyre visszagondol, — e nézetet azóta megváltoztatta volna.

Mint mondám, nagy érdemeknek legbiztosabb jele ez, s a hézag, melyet az egyes, az életből kilépve, maga után hagy, egyedül biztos mértéke nagyságának; de biztos jele ez még annak is, hogy az, kinek sírja fölött nem egy párt, de a nemzet elismerése nyilatkozott, az nem egy pártnak, hanem a nemzetnek élt, s ha nézeteiben honfitársainak egy részétől néha eltért, s oly utakon törekedett előbbre, melyeket talán tévesztetteknek gondolánk, érzelmeiben és céljaiban a nemzettel megegyezett.

Engedjék önök, hogy midőn az akadémia meghagyásából dicső elődöm emlékezetére felszólalok, tevékenységének csak ezen oldalát emeljem ki.

Nagy és fontos azon befolyás, melyet Dessewffy Emil a politikai élet terén gyakorolt; s miután az alkotmányos életnek egyik fő előnye minden kérdésnek különböző oldalról való megvitatásában áll, elismerem, hogy az, ki nem személyes érdekek által vezérelt pártok körében érdemet szerzett, érdemeket szerzett az egész hazáért is. De miután a politika mezején különböző oldalon álltunk, és megegyezve a célban, eltérő utakon fáradtunk annak elérése után: nem én vagyok az, ki dicső társunk tevékenységének ezen részéről elfogultság nélkül szólhatok: s ha, mert elvonatkozva pártállásától, csak a hazafiról szólók, egyes érdemeiről hallgatnom kell, élete ezek nélkül is elég gazdag marad érdemekben, és talán jó, ha politikai vitatkozásaink közepett oly férfiú emlékénél, ki

azokban élénk részt vett, életéből csak arra emlékezünk, miben egyetértünk, hogy el ne feledjük, miként a haza csak addig állhat fenn, míg annak polgárai bármennyire elváltak egymástól, mint a fának messze eltérő ágai, egy közös törzsben egyesülnek.

Ha az utolsó harmincz év történetére tekintünk, azon mozgalom mellett, mely által az ország politikai helyzete megváltozott, nem kevésbé élénk tevékenységet találunk anyagi érdekeink és szellemi kifejlődésünk körében is.

Egyik érdeme Széchenynek, ki a mozgalomnak ezen irányokban is megkezdője volt, hogy törekvéseinek következtetéseit másoknál tisztábban fogta fel, s belátá, miként az anyagi és szellemi kifejlődés szükségkép a socialis és politikai viszonyok átalakulását vonja maga után. De mások ezen összeköttetést kevésbé tisztán fogták fel, s míg egyesek, a nemzet függetlenségéért és alkotmányos szabadságaért buzgólkodva, nem látták be azon tevékenységnek fontosságát, melyet Széchenyi az anyagi érdekek terén kifejtett, s a közönyösséget, melyet egyes politikai napi kérdések iránt mutatott, neki rossz néven vették: addig voltak sokan, kik ámbár nemzetünk jövőjét csak régi aristokratikus szerkezetünk fentartása által vélték biztosíthatni, mégis élénk részt vettek minden újításban, melyet Széchenyi az anyagi érdekek mezején megkísértett.

E téren senki sem tagadta az általa kijelölt bajoknak létezését, kevesen voltak, kik nem ismerték volna el, hogy azoknak orvoslása legalább részben magunktól függ, s azok is, kiknél hazafiúi elkeseredésében mondott szavai, hogy «mindenben hátra vagyunk», heves ellenmondásra találtak, örömmel csatlakoztak a bátor újítóhoz.

Széchenyi fellépésének sehol sem volt közvetlenebb és általánosabb eredménye, mint épen e téren, s ez az, melyen Dessewffy Emilt is életének első szakában működni látjuk.

Nagy tehetségekkel, melyeket a leggondosabb nevelés és saját szorgalma kifejtett, családjának állása s atyjának érdemei megnyitottak volna előtte minden pályát; és saját hajlamai a közélet mezejére csábíták őt, melyre akkor minden való és képzelt tehetség hivatva érte magát.

De bár a jogról, hogy ő is a közjónak él, semmiért le nem mondott volna: meggyőződése szerint a haza jövője nem attól függ, hogy a közélet mezején sokan tündököljenek, hanem attól, hogy szűkebb körében mindenki hiven teljesítse kötelességeit; s ő azt követi. Azon életkorban, mikor még a dicsőség mindenikünkre csáberővel bír, hogy érdemeiben megöszült atyjának vállairól a gondoknak terhét levegye, tehetségeit egészen ősi birtokainak kezelésére szentelve, 1843-ig csaknem kizárólag a gazdasággal foglalkozott.

Áldozat vala ez, melyet csak szeretetének hozott, de melytől magát még azoknak kérése által sem tartóztatta vissza, kiknek érdekéért fényesebb kilátásait feláldozá, azon szívóssággal ragaszkodva feltételéhez, mely ifjúkorában, mint később, jellemének egyik fővonását képezé.

Voltak sokan, kik elhatározását rosszalták. Jóakarói nem foghatták meg, hogy az, ki előtt atyja és idősb testvére, Aurél, fényes példaként álltak, tehetségeit látszólag csak családja érdekeinek szenteli; mások a közügyek iránti közönyösségnek tartották azt, sőt lehettek pillanatok, melyekben ő maga a kört, melyet munkásságának választott, szűknek találva, nagyobb után vágyódott; de ha feltételé-

nek teljesítése néha nehezebbre esett, a boldogság, melyet családja körében élvezett, kipótolt minden egyebet; s a ki őt itt látta, az sajnálhatja, hogy e jeles tehetség ily szűk körre szorítja tevékenységét, de elismeré, hogy a ki a közélet tapsait ily örömökkel cserélte fel, az jól választott.

És valóban, ha kedves szülőknek boldogsága, ha a remények, melyekkel körünkben fejlődő gyermekeink szívünket töltik, s a gyarapodás, mely fáradozásainkat követi, a férfiút boldoggá tehetik, főképp midőn öntudattal azt mondhatja magának, hogy mindezen jólétnek alkotója ő maga: Dessewffy teljes mértékben élvezé mind ezt, s életének volt fényesebb, de nem volt boldogabb korszaka.

De bármily meglegedettnek érzé magát családja körében, s bármennyire elfoglalva gazdaságának gondjai által: azért a közügyek nem veszítették el előtte érdeküket, s ha azokban most csak azon szűk körben vett is részt, melyre akkor megyei életünk mindenkinek alkalmat adott, soha nem mondott le feltételéről, hogy egykor egész életét ezeknek szenteli.

«Tanulni, gondolkozni, tanácskozni és végrehajtani», ez azon egymásután, melyet, mint később «Parlagi eszméi»-ben kimondá, közügyeinkben követnünk kell, s ez az, melyet ő magának már akkor kijelölt, komoly tanulmányok és hazai állapotainknak alapos megismerése által készülve ahhoz, hogy majdan a haza közügyeiben részt vegyen.

S mert a mezei gazdasággal foglalkozva, figyelmét főképp a nemzetnek gazdasági viszonyai vonták magukra, ezeknek tanulmányozását tűzte ki magának feladatúl,

azon komolysággal készülve annak megoldásához, melylyel minden vállalatait folytatá, mint másban, úgy itt is nem a könnyebb, hanem a biztosabb útat választva magának, s mindenekelőtt a nemzetgazdaság tudományára vetve magát, hogy részletes tanulmányainak biztos alapot nyerjen.

Legyőzve az ellenszenvet, melyet fiatalsága óta minden tisztán elméleti speculáció iránt érzett, szorgalommal s kitartással folytatá tanulmányait, s alaposan megismerkedett a nemzetgazdaság minden rendszerével, mely Smith Ádám óta fölmerült, de csak azért, hogy gyakorlati céljainak elérésére képesebbé tegye magát. S ez magyarázza még egyrészt azon befolyásnak jelentéktelenségét, melyet Dessewffy nagy tehetségei és rendkívüli szorgalma mellett magára a tudományra, — másrészt azon hatást, melyet egyes nemzetgazdasági kérdések helyes felfogására a hazában gyakorolt; úgy hogy túlzás nélkül elmondhatjuk, miként azok között, kik a hazában nemzetgazdasággal foglalkoztak, talán egy sincs, ki e tudomány theoriájában kevesebb nyomokat hagyott, s hogy mégis alig nevezhetünk valakit, ki arra, hogy nemzetgazdasági kérdésekben helyes nézetek terjedjenek el, e hazában többet tett volna; úgy hogy noha számos dolgozatai között talán egyet sem hozhatunk fel, mely a tudomány mezején rendkívüli hatást idézett elő: mégis az utolsó huszonöt év alatt alig találunk egy fontosabb kérdést, melyre Dessewffy elhatározó befolyást ne gyakorolt volna; s kétségtelenül, ez a dicsőségnek azon neme, melyet ő maga magának kívánt volna.

Nem egy bizonyos rendszerből indulva ki, melynek a tényekben csak igazolását keresé, hanem hazai viszo-

nyainkat s a mindennapi tapasztalást véve kiindulási pontúl, czélja nem bizonyos elvek tudományos megállapítása, hanem az vala, hogy az okokat keresse fel, melyek miatt anyagi fejlődésünkben eddig hátramaradtunk, s azon módokat jelölje ki, melyek által egyes bajainkon segíthetünk; és bár tudományos fáradozásainak ezen módszere arra, hogy irodalmi hírét megállapítsa, nem vala czélszerű: ez felelt meg leginkább feladatának.

Politikai vitatkozásaink egész történetét kellene elmondanom, hogy azon állást megmagyarázzam, melyet Dessewffy az egyes, 1840-től 48-ig felmerült nemzetgazdasági kérdésekben elfoglalt. E kérdéseknek nagy része azóta megoldatott, s talán az egyes iratok, melyekben azokat tárgyalá, igénytelen formájuk miatt a szaktudós magasabb követeléseinek nem felelnek meg; azon érdemet azonban szerzőjüktől senki nem tagadhatja meg, hogy irodalmi műveinek egyetlen ékességét a világosságban kereste, s mert, mint «Alföldi levelei»-ben enyelegve kimondá, azon szerencsés helyzetben érezte magát, hogy «nincs népszerűsége, melyet kockáztathatna, s ha volna, nincs elég hiúsága, hogy ezt megtartani kívánja». — mindig csak saját meggyőződését követte.

Nagyszámú cikkein kívül, melyek 1839-től 48-ig az időszaki sajtó több közlönyében megjelentek, főkép öt, — részben szintén ily cikkekből összeállított — nagyobb dolgozatát birjuk:

Az «Alföldi levelek»-et 1842-ből:

A «Parlagi eszmék»-et 1843-ból;

A «Magyar vám- és kereskedési ügy végeligazítási módj»-t 1847-ből, s ugyanezen évből egy röpiratot, melynek czíme:

«Fizessünk, mennyit becsülettel megbirunk, magunknak, magunkért», s

«A fenforgó ausztriai pénzügyi kérdésekről» 1856-ból.

A nemzetgazdaság körében ezen idő alatt fölmerült kérdések között nincsen fontosabb, melyről e munkáiban nézeteit el ne mondta volna, ellenkezésbe lépve sokszor pártjával, melynek e téren saját nézeteit soha nem rendelte alá, de mindig a tudomány színvonalán állva, s azért több esetben — mint például a szabad kereskedés kérdésénél — oly elveket állítva fel, melyeknek helyessége általánosan csak később ismertetett el.

Már «Alföldi levelei» csaknem mindazon tárgyakkal foglalkoznak, melyeket későbbi munkáiban részletesebben kifejt: az úrbéri ügyekkel, és azzal kapcsolatban az örök-váltással, közlekedési eszközökkel, a bankkal, az ingatlan hitellel, s egy országos pénztár felállításának szükségével: «Feladata — mint azt maga kimondja — egy nagy, de még gyenge, megaldott, de még szegény országot erőssé, hatalmassá és virágzóvá tenni, és ezen virágzás malasztjaiban mindenkit a lehetőségig részesíteni; és mert érezte, hogy a szabad föld, a szabad munka, és a hűbéri viszonyokból kibontakozott nép az általános felvirágzásnak és valódi alkotmányos szabadságnak első feltételei», ezért főképezekre fordítá főfigyelmét, az általa tervezett országos pénztár egyik főfeladatául tűzve ki, hogy az az örök-váltás megkönnyítésére eszközül szolgáljon. Nem kevésbé figyelemreméltó azonban az is, mit ezen munkája a kereskedésről, vámpolitikáról, közlekedési eszközökről és különösen a bankokról magában foglal, s kik irodalmunk ezen ágával

foglalkoztak, el fogják ismerni, hogy Dessewffy «Alföldi levelei» messze túlhaladnak csaknem mindent, mi velök egy időben ezen kérdésekről hazánkban megjelent; s ugyanezt mondhatjuk, kevés kivétellel, többi munkáiról is, melyek valamint tudományos készültségének és felvilágosodott nézeteinek, úgy azon igazságszeretetnek és bátorságnak tanúságai maradnak, melylyel meggyőződéseit hirdeté, kimondva nyíltan, «hogy jönni kell az időnek, midőn a népnék nemkiváltságos osztályai természetes befolyásukat a törvényhozásra gyakorolni fogják», s a szabad kereskedés mellett emelve szavát, ámbár az első esetben pártja, a másokban csaknem az egész ország az ellenkező nézet mellett nyilatkozott.

De bármennyire érdekes volna e műveinek részletesebb taglalása: dolgozatainak száma, a tárgyaknak, melyekkel azok foglalkoznak, sokfélesége, s maga az, hogy Dessewffy ezen irataiban nem tisztán tudományos, hanem az élet körében felmerült napi kérdések megoldásával foglalkozott, melyek csak az akkor létezett körülmények szerint ítéltethetnek meg, nem engedik, hogy ebbeli tevékenységéről részletesebben szóljak. Elég, hogy nevezetesebb dolgozatait elsorolva, munkásságának messze körét kijelöltem. E munkásságának kellő méltánylását azokra bizom, kik hazánk kifejlődésének történetét tanulmányozva, fel fogják találni azon befolyást, melyet e férfiú csaknem minden kérdésre gyakorolt, mely húsz éven át az anyagi érdekek mezején e hazában felmerült. Csak még egyet jegyzek meg, s ez az: hogy midőn az akadémia, mely Dessewffyt 1843-ban, nagy részint az időszakai sajtó hasábjain megjelent dolgozataiért tagjának választá, intézetünk

ez által csak azon tudományos alaposságnak elismerését akarta kimondani, melyet Dessewffy irataiban tanusított, és az idő teljesen igazolta ezen ítéletet, megmutatva, hogy míg igen sok, mit mások nemzetgazdasági kérdésekről vele egy korban irtak, most olyannak találhatók, min a tudomány rég túlhaladt, addig Dessewffy minden munkáiban alig található egy tétel, mely a tudomány képviselőinek egy színezete által maiglan igaznak ne találhatnák.

Átmentem Dessewffy életének első korszakán, s bár röviden, szóltam tevékenységéről. Valamint a cél, melyet minden törekvéseinek kitűzött, hogy hazáját virulva s nemzetét boldognak lássa, úgy azon meggyőződése sem változott soha, hogy a cél elérése nem annyira politikai institutióink változásától, mint anyagi és szellemi kifejlődésünktől függ, s ezért főképen ezen térre fordítá minden fáradozását. Falusi magányában úgy, mint később, midőn a politikai küzdelmekben részt vett, az ország anyagi érdekeinek előmozdítása volt és maradt főcélja törekvéseinek, s ennek követésében senki őt buzgóságban, senki főképen következetességben nem múlta felül, úgy hogy ha 1839-től 1856-ig megjelent irataim végig megyünk, ezen hosszú, csaknem húsz évre terjedő idő alatt nem találunk egy kérdést, melyre nézve nézeteit megváltoztatta volna, nem találunk egy cikket, mely későbbi nyilatkozataival ellenmondásban állana.

Állandó törekvés, melyet egy célra következetesen folytatunk, soha nem marad hatás nélkül, és Dessewffy, habár nézetei sokban nem fogadtattak is el, elérte azt, hogy szava minden nemzetgazdasági kérdésnél az egész hazában súlylyal bírt, még azok előtt is, kik politikai irányainak más téren határozott ellenei valának. De ez

volt egyedüli jutalma; s ha az általános méltánylást, melylyel még ellenei is tehetségeiről szóltak, népszerűség nem követte, ennek okát részint pártállásában, részint jellemének egyes sajátságaiban kell keresnünk, melyek, bármennyire tiszteletreméltók, népszerűségének útjában álltak.

Meleg szeretettel függött kedvesein, s ha ritkán szólt barátságáról, annál többször és nemesebben teljesíté annak kötelességeit; s ilyen vala honszeretete is: mély és önzestelen. De mint zárt templom előtt az átmenő csak rideg falakat lát: úgy rejté ő hideg külső alatt legnemesebb érzelmeit, inkább közönyösséget szinelve, semhogy érzélgőnek tartassék. Feladatúl tűzte ki magának, hogy csak a hideg észnek tanácsát fogja követni mindenben s midőn semmitől sem őrizkedve inkább, mint az elragadtatástól, s a gyengeségig kerülven a gyengeségnek szinét, hideg és kimértnek akart látszani, sokak által annak tartatott. És ha Széchenyi is, ki czéljait a szívvel választva, érzésekhez, főkép a képzelethez, oly hatalmasan tudott szólni, követőinek egy részétől csak azért hagyatott el, mert velök elhitette, hogy az érzelmeket megveti, és csak a hideg észnek parancsai után indul, bámulhatjuk-e, ha ugyanez Dessewffynek fiatal korában még kevésbbé bocsáttatott meg.

Fentartani teljes függetlenségét mindenben, nem lenni lekötelezettje senkinek, — se a hatalomnak, melytől soha czímet vagy hivatalt nem fogadott el, se a sokaságnak, melynek dicsérete vagy gáncsai előtt hideg maradt; — hogy nem zavarva semmi által, szabadon követhesse saját nézeteit: ez volt czélja vágyainak. — Jelszava, melyet nem írt czímere alá, de melyet egész életében követett: «nem tágitani semmiben», nem hátrálni semmi nehézség előtt, nem engedni semmi idegen befolyásnak,

nem követni más irányt, mint melyet megfontolva önmaga választott magának; s ha meghajlunk is a férfiú előtt, ki saját meggyőződésén kívül támaszra nem szorul, bámulhatjuk-e, hogy az, ki semmi idegen befolyásnak nem engedett, merevnek tartatott, s miután senkinek támaszát nem keresé, még saját pártja körében is sokszor magánosan állt, főképp miután még tisztelői sem mentheték fel őt azon vádtól, hogy szilárdságában néha a kellő mértéken túl megy, s ugyanazon szívóssággal ragaszkodik nézeteinek minden részleteihez, mint elveihez, isolálva magát még akkor is, midőn sokak által támogatott, mintha meggyőződéseit inkább sajátjának tartaná, ha azokban vele senki sem osztózik, és restelné a támogatást, mely őt azon tudattól fosztja meg, hogy mindent csak magának köszön. Egyéniségének ezen vonásait, melyeket néha barátai is hibának neveztek, azért emeltem ki, mert azok szellemi alakjának kiegészítésére szükségesek, s mert azon egészen különböző állás, melyet Dessewffy 1848 előtt és később elfoglalt, egyaránt ezen tulajdonai-ban találja magyarázatát.

Nem ő, hanem az idő változott meg, s midőn oly napok jöttek, melyekben a politikai élet mezeje mindenki előtt zárva volt, s a hazafi csak úgy szolgálhatta a hazát, ha azon szűk körben, melyet az állam tevékenységünknek még szabadon hagyott, zaj nélkül egy szebb jövő előkészítésén dolgozik, napok, midőn oly férfiakra volt szükség, kik törekvéseiknek irányát csak saját meggyőződésekben, jutalmát csak a sikerben keresve, e sikerre várni tudnak, és a hosszú munka alatt, melyet ennek elérése kíván, sem az apró nehézségek előtt türelmüket, sem a látszólag legyőzhetetlen akadályok miatt bátor-

ságukat nem vesztik el: akkor a nemzet azok között, kik e nehéz kötelességeket felvállalák, az első sorban ott találta Dessewffy Emilt. azon tulajdonokat, melyek egykor népszerűségének útjában álltak, másképen ítélte meg.

Ne kívánják önök, hogy Dessewffynek ezen időbeli sokoldalú tevékenységéről részletesebben szóljak. Nem tehetném a nélkül, hogy meg ne említsem azon állapotokat, melyeken 1850-től 1860-ig keresztülmentünk; s miért idézzem fel ezen évek kínos részleteit? De ha ezen évekre visszatekintve, szivünket most nemcsak keserűség, de nemes öntudat is tölti el, mert épen akkor, mikor a sors kezének egész súlyát éreztük, tapasztaltuk azt is, hogy a nemzet nem roskadott le nehéz terhe alatt; — ha utódaink büszkeséggel fognak hivatkozni történetünk azon lapjaira, melyeken följegyezve áll, hogy midőn e hon ellenei vad örömmel vesztét hirdették, megaláztatása napjaiban a hazát egy sem tagadta meg gyermekei közül, — hogy sebei csak a szeretetet növelel, melylyel rajta függtek, hogy bilincseink csak azon lánccokat erősítették meg, melyek e népet hazájához kötik; ha a nemzet nem esett kétségbe jövője fölött, s midőn százados törekvéseinek eredményei egyszerre semmivé lettek, és nagyobb multját csak a romok nagyságával bizonyíthatá be, ennyi csalódások után bizni, kilátás nélkül reményleni, s egy korlátlan hatalom ellenében dacz nélkül, de tántoríthatlanúl megállni tudott: ezt azoknak köszönjük, kiket a csapások, melyek hazánkat érték, megfosztottak mindentől, csak kötelességük érzetétől nem, s kik szűk körben, — mert a közélet mezeje előttük elzáratott, — elismerés nélkül, — mert a nemzet hallgatásra ítéltetett, — de híven teljesíték e kötelességeket, s ezek között Dessewffy Emilnek neve első sorban áll.

1850-től 60-ig nem kísértetett meg hazai vállalat, nem terveztetett közállapotaink javítására semmi, miben ő, legalább közvetve, részt nem vett, s azon kevés eredmény között, melyeket ez időből felmutathatunk, a legfontosabbak nagyrészből neki tulajdoníthatók. Csak a földhitelintézet és a tiszai kölcsön ügyét említem, s kik ezen, hazánkra nézve oly fontos vállalatok történetét ismerik, s Dessewffy törekvéseinek e mezőn tanúi voltak, tanúságot tehetnek, mennyit köszönünk ezen egy férfiú szorgalmának, belátásának, s főképen azon szívósságnak, melylyel az egyes akadályokat legyőzni, s — mi annál nehezebb, — még a rosszakaratot is kifárasztani tudá.

Mi, kik a nehézségeket ismerjük, melyek akkor minden hazai vállalatnak útjában álltak, talán méltányolhatjuk a türelmet és lelki erőt, mely azoknak legyőzésére szükséges vala. De vajjon a jövő nemzedék, mely fáradozásainak gyümölcseit élvezni fogja, gyaníthatja-e az áldozatokat, melyeknek legnagyobb érdeme abban áll, hogy azok oly apróknak látszanak, s melyek együtt véve mégis egy egész élet áldozatát foglalják magukban; vajjon méltányolni fogja-e az önmegtágadást, melylyel a férfiú, kinek egyik jellemvonása a független büszkeség vala, kérni tudott, midőn jogosítva érzi magát, hogy követeljen, s visszautasítva ismét kért és újra könyörgött, azon öntudattal nyugtatva meg fellázadt önértetét: hogy soha nem hajlott meg senki előtt, kivéve, midőn azt azért tevő, hogy a hazának emeljen fel valamit, mi lábbal tapodtatott.

Ily áldozatokra a férfiút nem dicsvágy, vagy pillanatnyi lelkesedés, hanem csak a legmélyebb és önzetlenebb szeretet bírhatja; s ilyen volt az, mely Dessewffy szívét hazája iránt haláláig lelkesíté.

Mozgalmas időkben, a minőket éltünk, a honfiak véleményei eltérnek egymástól, s maga a buzgalom, melylyel a haza ügyét szíven viseli, türelmetlenné tesz mindenkit oly vélemények iránt, melyeket a közérdekre károsaknak gondol; s miután sokan voltak, kik az irányt, melyet Dessewffy a politikában követett, rosszalták, egyesek talán kétkedhettek hazafiságában is, melyet, mint minden érzelmeit, hideg külszínnel takart. De most, midőn élete bevégezve fekszik előttünk, nem fogják-e visszavonni ezek is e kemény ítéletet, elismerve, hogy azon férfiú, kinek egyetlen vágya a teljes függetlenség volt, s ki csak családjá körében érezte magát meglegedve, és függetlenségét, családi körének örömei feláldozá, hogy saját érdekeinek elhanyagolásával idejét és tehetségeit a nemzet javának szentelje, nem a közelet fényes terén, nem oly szolgálatokban, melyeket a történet feljegyez s a közvélemény tapsai jutalmaznak, hanem zaja nélkül, itt egy akadályt háritva el, ott egy kis eredményt víva ki, hogy ernyedetlen fáradozásaival, melyeket sokszor még legjobb barátai sem ismertek, a távol fekvő sikerhez közelítsen, vagy csak mások számára az utakat egyengesse ki. — hogy azon férfiú, ki mindezt tevő, mélyen és igazán szerette hazáját; s ez az egyetlen elismerés, mely után vágyódott; s hogy ezen vágya végre teljesült, az főkép azon állásnak köszönhető, melyet akadémiánk körében elfoglalt.

A szomorú időszak, mely alatt minden hazafiúi törekvés gyanús szemmel tekintetett, s a mérték, mely szerint az egyes polgárok érdeme a hazában megítéltetett, a tevéketlenség és hallgatás vala, nem hagyhatta érintetlenül akadémiánkat sem. — Hazafiak által azon czélból alapítva, hogy a tudományokat magyar nyelven terjeszsze, s így

szellemi kifejlődésünknek egyik fő eszköze legyen, intézetünk nem számíthatott azoknak pártolására, kik, miután a birodalom egységét különböző elemeinek egybeolvasztása által elérni nem sikerült, azt minden nemzeti élet megsemmisítésében keresték, s nem bámulhatja senki, ha akadémiánk, főkép az első években, melyek az 1848-ki nagy eseményeket követték, létének kevés jeleit adá.

Megfosztva legmunkásabb tagjaitól, elzárva a nyilvánosságtól, akadályozva tisztán tudományos működésében is, — mert alapszabályai felfüggesztettek, — intézetünknek csak egy feladata maradt: az, hogy csendesen folytatva munkásságát, kerüljön mindent, mi a közfigyelmet reá vonhatná, s így jövőjét veszélyeztetné.

Ezen időszak az, melyben Dessewffy az igazgatótanács által elnöknek választva, az akadémia vezetését átvevé. Az intézetnek az utolsó események által némileg zavarba jött pénzügyi viszonyainak rendezése, s főkép, hogy alapszabályai újból megerősítettvén, az akadémia azon bizonytalan állásból kiemeltessék, mely tevékenységének útjában állt: ez volt első feladata, s én, ki e két irányban kifejtett tevékenységének, állásomnál fogva, tanúja valék, bizonyoságot tehetek e részben szerzett érdemeiről, bátran állítva, hogy ha az akadémia alapszabályai végre helybenhagyattak, s azokban semmi oly változás nem történt, mely által az kitűzött czéljainak követésében akadályoztatott, vagy nemzeti jellemétől megfosztatott volna, ezt főkép Dessewffy ernyedetlen tevékenységének s ildomosságának köszönhetjük.

Biztosítani intézetünk fennállását s eddigi hatáskörét: ezt tekinté első kötelességének, de neki úgy látszott, hogy midőn ezt teljesíti, feladatának még nem felel meg.

Ha az akadémia tevékenységére, fennállásának első huszonöt éve alatt, visszatekintünk: el kell ismernünk, hogy ezen intézet tehetsége szerint teljesítette kötelességeit. De vajjon tagadhatta-e bárki, hogy azon eszközök melyekkel az akadémia rendelkezett, magas feladatával nem álltak arányban, s hogy e miatt céljának, hogy a tudományoknak nemzeti nyelvünkön terjesztője legyen, kellőleg meg nem felelhetett? És vajjon helyzetünkkel nem változott-e meg az akadémia feladata is?

«Tudományilag képzett, gazdagított s lehetőleg tökéletesített nyelven művelni és terjeszteni a tudományt, s ekkép magasabb szellemi és értelmi kifejlődéshez vezetni a magyart, s az által arra képesíteni, hogy ne csak becsülettel és tisztességesen helyt állhasson ott, hová a történet és világviszonyok rendelték, hanem e fölött nemzeti önérzete kielégítést is találhasson annak lélekemelő tudatában, miszerint saját nemzeti egyéniségéről le nem mondva, tudott részese lenni azon nagy munkának, melyet teljesítve, halad az emberiség a világtörténelemben egy magasabb akarat által kijelölt szellemi és erkölcsi céljai felé»: ez volt a gondolat, mely alapítóink lelke előtt lebegett. Nem annyira a tudomány, mint nemzetiségünk iránti lelkesedés volt az, mi őket intézetünk alapításánál vezérlé, s habár azon meggyőződésből indulva ki, hogy századunkban az egyes nemzetiségek jövője csak magasabb műveltség által biztosítható, az akadémiának csak a tudományok magyar nyelven művelését tűzték ki feladatúl, céljak ebben is mindenek előtt nemzeti vala.

Mikor nyelvünk a közigazgatás egyedüli közegét szolgált, megyei gyűléseink e nyelven tanácskoztak, s törvényhozásunk főbb gondoljai közé számítá, hogy nemzeti-

ségünket törvények által biztosítsa: az egyedüli veszély, mely azt fenyegetheti, az vala, ha másoknál a civilizáció mezején hátrább maradunk, és ekkor az akadémia kizárólag a tudomány terjesztésére szorítkozva, teljesen megfelelt feladatának.

De miután az alkotmányos szabadsággal mindazon eszközök, melyek eddig nemzetiségünk biztosítására szolgáltak, tőlünk elvették: midőn tanácskozási termeink zárva voltak, iskoláink egy idegen nemzetiség terjesztésének eszközeül használtattak fel, «s a civilizációnak fanatikusai, kik a germán kulturának árját a Rajnától a Bosporusig gözmozdonyi gyorsasággal végig futtathatni, s az attól elázott milliókat felolvasztva, magukba felszívhatni vélték», még nemzetiségünk fennállásának jogosultságát is tagadták: vajjon nem változott-e meg helyzetünk, s vajjon az akadémia «eleget tehetett-e feladatának, ha tisztán tudományos czélját követve, megfelelkezik a veszélyekről, melyek nemzetiségünket fenyegetik, s «ha — hogy Desseffy szavaival éljek — elfeledi, hogy bármennyire nemesek és szépek legyenek a művelődési történelem szempontjából az alkotóink lelke előtt lebegett czélok, de ezen czélok sajátlag és valódilag egyszersmind magyar czélok valának, hogy ezen tudományos intézetet magyar hazafiak és magyar országférfiak alkották?»

És vajjon nem változott-e meg az országnak helyzete is az akadémia irányában? Egyes hazafiak áldozatkészsége alapítá ez intézetet, s a nemzet, főkép kezdetben, érdekek követé tevékenységét, melyben nemzetiségünk egyik eszközét látta. Szép és nemes eszközt, de csak egyet azon sok közül, mely akkor rendelkezésünkre állott, és olyat, melynek eredményeit csak idővel várhatja. Nem is

bámulhatjuk azért, hogy a közfigyelem túlnyomólag azon függött, mit a nyelvterjesztés körül a törvényhozás tett, s a politikai élet tusáinak zajában senki nem fordítá figyelmét a tudósok hangya-működéseire, «sőt hogy épen, midőn nemzetiségünkért leginkább buzgólkodának», mint Széchenyi egyik beszédében panaszlá, akadémiánk «a divathól kimenni kezdett» s iránta a nemzetnél csaknem közönyösséget tapasztalánk. De vajjon midőn minden, mire nemzetiségünk védelmében eddig támaszkodtunk, tőlünk elvétetett; midőn abból, mire egykor egy szebb jövőnek reményét építettük, csak az egy akadémia maradt, a romok között, az egyetlen nemzeti intézet, mely a nagy bomlás után még fennállt, s aránylag függetlenül még tisztán nemzeti czelokat tűzött ki magának: nem kell-e megváltozni az akadémia helyzetének is, mely ily viszonyok között a hazafiak szemében nem csak tudományos intézet vala többé, hanem képviselője nemzetiségünknek, emléke egy szebb múltnak, melyre büszkék voltunk, a jelenben az egyetlen pont, melyet a nemzet sajátjának mondhatott, a bástya, mely mögött legdrágább javainak maradványát védheti, s melynek ormairól a távolban szebb kilátások nyíltak, s melynek fentartása, védelme, emelése nem csak a magyar tudomány, de a magyar hazának érdekében fekszik, s azért nem egyesek, hanem a nemzet kötelessége?

Dessewffynek érdeme, hogy ezt másoknál előbb látta át, s hogy a mit érzett, bátran ki merte mondani.

S ki nem emlékezik a hatásra, melyet az akadémiának tizenegy évi szünet után, 1858-ban tartott első közülésén mondott elnöki beszéde az egész hazában előidézett? Midőn kimondá, hogy «miután a magyar az ön-

fenntartási küzdelmekből végzetszerűleg soha sem fogyhat ki, s az abbeli munkának kénytelensége történelme által van reá hagyományozva: a magyar akadémia tagjainak érezniök kell, mikép ők nem csak tudósok és írók, hanem egyszersmind a legmagasabb magyar szellemi érdekek őrkatonái.»

Midőn azon meggyőződését fejezte ki, hogy «ha ezen tudományos intézetnek sikerül arra segíteni a magyart, hogy minden tusái között fenn tudja tartani magasult erkölcsi öntudatból, s a maga iránt meg nem tört hűségnek erényéből felsarjadzó becsületerzetét, akkor bizvást el fogjuk vállalhatni a felelősséget azért, ha ezen nem általunk előidézett tusák miatt halkabb volna is tudományos fejlődésünk, mint azok nélkül: mert ha vannak, kik azon magasb rendű és későbbi elvezetekert, melyekre törekszünk, a nemzeti jellem és sajátág, tehát magasabb becsü erkölcsi javak arán megvásárlandó kulturának mindjárt gyümölcsözendő áldásait ajánlgatják cserébe: tudják meg azok, hogy máskép, mint felemelt szívvel és fővel, a világon járni képesek nem vagyunk, mert tudjuk, miként csak azt nem lehet fölemelni, ki önmagát alázza meg.»

Az első szabad szó volt az, mely tíz év után e haza határai között nyilvános helyen elmondott, s a nemzetnek szívét hála és lelkesedés tölté el azon férfiú iránt, ki a hosszú hallgatás után azt, mit ezerek érezének, első merte kimondani. S ha a történetben nincs példa, hogy tisztán tudományos intézet egy egész nemzet által oly lelkesedéssel karoltatott volna fel, mint akadémiánk; ha intézetünk, melyet egyesek hazafisága alapított, most a nemzet sajátjává vált: azt annak köszönhetjük, ki, midőn intézetünknek a tudományon túl a nemzet legdrágább

kincseinek oltalmazását tűzte ki feladatúl, a nemzetet arra lelkesíté, hogy az akadémiát nagy feladatának megoldására képessé tegye.

E falakat, tisztelt gyülekezet, az első szabad szó építette fel, mely a hazában tíz évi hallgatás után kimondatott; s vajjon az a férfiú, ki azokat kimondá, oly időben, midőn, — mert a hallgatás biztosabb vala, — mindenki magába zárta érzelmeit, s a haza leghívebb szolgálói csak azon jutalomra számíthattak, hogy szent ügyéért szenvedniök szabad: vajjon e férfiú nem érdekeli-e, hogy nevét az utókor hálával említse meg? — mert legnehezebb időben nem esett kétségbe a haza jövője fölött, mert nem veszté bizodalját nemzetéhez, s egy kérdést mert intézni hozzá, melyre az büszke tettel felelhetett: közlekedéssel emelve e palotát, hogy ez ne csak a tudományoknak hajléka, de azon közérzületnek jelképe is legyen, melynek a magyar viszontagságos multjában fenmaradását köszöni, s melyben jövőjének zálogát mutathatja fel.

Életének legnagyobb érdeme ez; s mikor politikai mozgalmaink részletei rég feledve lesznek, és sok név, melyet nagynak gondolánk, a tapssal együtt, mely azt környezi, elhangzik: az utókor hálával fogja említeni azt, ki nem a pillanat szenvedelméire, hanem azon érzésre hivatkozva, mely a nemzet szívében örökké egy marad, a hazafiságra, egy nemes tetre szólítá fel hontársait s nekik ebben mutatta meg, hogy bármily elnyomás alatt legyen is, oly nép soha nem tehetetlen, mely közczélért lelkesülni s áldozni tud.

Önök nem Dessewffy életének történetét várják tőlem. Az akadémia csak azon tisztelet és hála kifejezésére ren-

delé ezen ünnepélyt, melylyel e dicső férfiúnak tartozik, s miért szóljak tovább? Van-e szónoklat, mely az akadémia körül szerzett érdemeiről többet mondhatna, mint e falak, melyeket ő emelt; s elsorolhatnám-e beszédemben annyi évnök munkásságát, személyes érdekeinek és kényelmeinek feláldozását, a gondokat és hosszú fáradozásait, melyek által a hitelintézet megalapítója lett, s melyekről ezen intézet képviselői, kiket körülünkben látok, jobb tanuságot tehetnek?

Valóban kitünő férfiak érdemeiről igazságosan csak a jövő ítélhet, és én, kit Dessewffyhez a barátság kötelei fűztek, legkevésbé érezhetem hivatva magamat ily ítélet kimondására: de egyet elmondhatok bátran, s ez azon meggyőződésem, hogy azon férfiúnak emlékét, ki a hon legnehezebb napjaiban a közügynek egyik leghívebb szolgája volt, — midőn a bátrabbak is csüggedni kezdenek, — nemzetét arra intve, hogy csak az idők változtak s nem kötelességei, ez által millió szivekben bizalmat ébresztett a jövő iránt: s ki a kettős jelszót, melyet a nemzet lobogóira fel akart írni: nem tágitunk és előre! hiven követve egész életén át, tevékenységének eredményeiül az akadémiában szellemi emelkedésünk, a hitelintézetben anyagi kifejlődésünk leghatalmasabb eszközeit hagyta hazájának: hogy Dessewffynek emlékét nyugodtan bizhatjuk a jövőre. Talán meg fogja változtatni a jelennek ítéletét, de csak abban, hogy egy pár koszorút tesz le emlékére, melyet kortársai az élők adni elfeledtek. — És ha eljövendnek azon idők, melyekről a dicső az akadémia palotája megnyitásához küldött üdvözlő üzenetében hazafiúi elragadtatással szól, midőn mi már régen kidöltünk, és a nyomainkba lépendő nem-

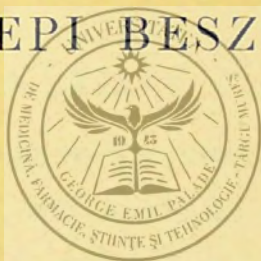
zedékek számos sorai is letűntek már, s a későbbiek vidorul pezsgő életben látandják mind azt, mi után mi csak sovároghatunk: nemzeti diszt, magyar műveltséget, biztos szabadságot és rendet, kifejlett tudományt, művészetet és anyagi virágzást, — s ha mind azt látva, az utódok meg fognak emlékezni őseik fáradaimairól: áldással fogják említeni Dessewffy nevét is azok között, kik leghivebben, legtöbb fáradsággal s legnagyobb sikerrel szolgálták a hazát.

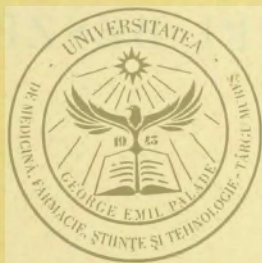

ÜNNEPI BESZÉDEK.

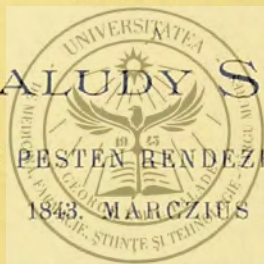

I.

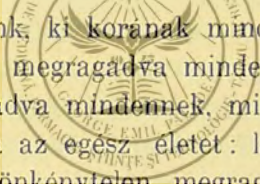
ELMONDATOTT

KISFALUDY SÁNDOR

TISZTELETÉRE PESTEN RENDEZETT DALÜNNEPEN
1843. MARCHIUS 2.

Ha ifjút látunk, ki korának minden csalódásaival az életbe lép, megragadva mindent, mit a sors elébe vezet, szerelmét adva mindennek, mihez közelíthet, lelkesedéssel átkarolva az egész életet: látásán szívünket az örömnök érzete önkénytelen megragadja. Visszaemlékezünk azon korra, melyben mi is ifjak, mi is boldogok valánk, mint ő; s habár életünknek már tarlóban álló mezején kevés örömet arattunk volna is: a bizodalom, melylyel az ifjút életbe lépni látjuk, eltölti szívünket, s szinte úgy látszik, mintha ily remények nem is csalhatnának. — Szép bajló szaka életünknek az ifjú kor: örömei, melyeket tapasztalás nem zavar, tisztábbak, lelkesedése forróbb, s még keservei is édesek: de van valami, minek látása még tisztább, még magasabb örömmel tölti keblünket. Egy becsülettel eltöltött életnek alkonya ez, az ezüst koszorú, melyet az idő a győzelmes bajnoknak, ki az élet szenvedélyeit átküzdé, homlokára tűz.

magasztos nyugalom, melylyel az agg körültekint, és mely csak erénynek s hosszú nehéz fáradságoknak juta díjául; s kinek ezt engedé elérni végzete, azt joggal üdvözli, joggal hirdeti szerencsésnek azon baráti kör, mely között élete elfolyt; ő megérdemli, hogy kiknek napjait szentelé, s kik között most, mint az érett kalász, termékeinek terhe alatt meghajolva áll, áldást mondjanak tisztos fejére.

De vannak emberek, kiknek hatalmas szavuk, házi falaikon túlhatva, nemzetekhez szólott; kiknek gondolatjai ezer fejekben, érzelmei millió szivekben visszhangozának; emberek, kiket isten egy egész népnek adott ajándokul, hogy, mint a gazdag forrás, hosszú futásokban nem csak azt a helyet, honnan eredtek, hanem az egész vidéket, melyen habjaik átvonulnak, virulással töltsék. S vajjon, ha ily férfi azon napoknak egyikéhez ér, melyeket az életben mintegy nyugpontoknak szoktunk kijelölni: nem méltó-e, hogy valamint életének munkássága nem vala egy magános körhöz szorítva, úgy azon örömhangok közé, melyek az üdvözlendőt ilyenkor körülzengik, azon ismeretlen barátok s rokonok hangjai is vegyüljenek, kikre nézve élete áldás, munkássága az örömöknek gazdag forrása vala?

Ez volt azon gondolat, mely minket Kisfaludy Sándor hetvenedik névnapja nyilvános megünneplésére buzdított; s midőn körültekintve, e fényes gyülekezetet látjuk, azon édes meggyőződés tölti keblünket, hogy valamint azon tiszteletben, melylyel hazai irodalmunk ezen egyik Nestora iránt viseltetünk, nem állunk magánosan: úgy ezen szerény ünnep megindítása által csak egy sokaktól osztott érzelemnek levénk tolmácsai. — Igenis, Kisfaludy Sándor nem egyeseké, nem egy megyéé: ő a hazáé, a

miénk; nekünk van jogunk osztozni örömeiben, jogunk áldást mondani hetvenedik évnapjához; s élni fogunk ez alkalommal, ha csak azért volna is, hogy politikai vitaközösségeink zaja között eszünkbe jusson, miként e tusák s küzdelmek poros mezején kívül van még egy, melyen a hazának szolgálhatunk; hogy van még egy nemes hivatás, melyet követni dicsőség: a művészeté.

Dicső, fenséges a költőnek hivatása e világon. — Tekintsünk végig emberi küzdelmeken, s vajjon hol van egy nagyszerű gondolat, melynek bajnokai között nem lantosok állnának első sorban? hol van egy igazság, mely az emberi nem nagy fáján gyümölcsöket teremve, ne a költészet virágköntösében függött volna előbb ágain? Tekintsünk vissza a történelem fejleményeire, s ha azon lapok egyikére akadnak szemünk, melyeken vér s csatákon kívül még egyéb is áll: ha egyhez érünk azon pontok közül, hol az emberiség nem csak mozgott, de haladott is: minden nagy századnak fel fogjuk találni költőjét, ki korát megelőzve, első monda ki gondolatjait, és ki nyelvének romolhatlan palástjába takarván letűnt századának eszméjét, épen adta át a jövőnek. S lehet-e embernek szebb hivatása mint ez?

De van egy feltétel, mely nélkül a költő soha e magas hivatásnak megfelelni nem fog: a nemzetiesség, a népszerűség. Mint a fa, mely zöld ágaival fel az éghez emelkedik, s messze körére elhinti virágait, csak akkor fejlődhetik, ha az anyai földet, melyből származott, erős gyökerekkel fogá körül: ilyen a költészet is: termékei fel az égre mutatnak, de a földből, melyen termett, ki nem ránthatni gyökerét, s csak míg ettől meg nem vált, addig nő és virulhat.

Kisfaludy legnépszerűbb költője hazánknak; midőn a szerelem fájdalomai rezgék át az ifjú kebelét, s mint a gyöngycsigának betegsége gyöngygyé, úgy a szívnek kínja dallá vált a költő ajkain, egy nemzet veve részt bánatában; a szerelem boldogságában, mely maradandó áldás-ként fog hangozni énekében, ezren élvezték a költővel e boldog pillanatokot. — Regéit várban s kunyhóknak szalma-fedelei alatt olvasták s ezernyi kebel dobogott fel hazája előkorának emlékénel, melynek a költő hű képét állítá elébe. — S miért lőn ismert Kisfaludy neve oly hamar a két országban? Honnan van, hogy a székely havasoktól Dévény várfokáig, merre csak magyar él s nyelvünkön értenek, a költőnek neve egyenlő tiszteletben áll? Miért nincs közöttünk e teremben senki, kinek, midőn e nevet kimondom, egy pár sor nem jutna eszébe, melyet Kisfaludy írt? — Az ok: mert Kisfaludy nem írt egy sort, melynek minden szava ne volna magyar; mert művei között vannak dicsők s gyengébbek, lényegesek s kevésbé sikerültek talán, de olyan, mely ne e hazának földjéből termett volna, mely minden gondolatban és érzelmében ne volna honi. — nem található közöttök. S ez az, mi Kisfaludyt kortársainak kedveltjévé tevé, mi szavainak annyi hatást szerze, mi nevét megörökíté e hazában.

De miért szóljak hosszasan azon érdemeikről, melyeket mindenki ösmer; minek magasztaljam azt, kinek nevét a Himfy lantja már átadta a jövő kornak? Csak egy kívánatot legyen még szabad kimondanom, egy kívánatot, mely Kisfaludy Sándor névnapjának előestéjén bizonyára valamennyünknek szívét eltölti, s melyet annyi rokon érzetűeknek nevében kimondani oly édes kötelességem.

Tartsa meg az isten sokáig nagy költőjét nemzünknek ; küldje le áldását ősz fejére, hogy azon életnek, melyet a hazának szentele, alkonya is szép s tiszta legyen ; tartsa fenn őt, hogy mint e nemzet kifejlődésének tanúja, még sokáig lássa, miként a fáradság, melyet felébresztésére fordított, nem vala hasztalan, — hogy meggyőződjék, miként a nemzetre, melynek előkorát dala megdicsőíté, még egy szép jövő is vár e világon. Tartsa meg isten sokáig a magyarnak Kisfaludy Sándort. Éljen!

II.

ELMONDATOTT

ERDÉLYI MUZEUM

MEGNYITÁSI ÜNNEPÉLYÉN A M. T. AKADEMIA NEVÉBEN

KOLOZSVÁROTT 1859. NOVEMBER 23.

Barátságos meghívásukat követve, mint a m. tud. akadémia küldöttjei jelenünk meg e körben, hogy midőn e nemzeti ünnepélynek, melylyel a múzeum működését megkezdi, tanúi vagyunk, egyszersmind kifejezzük azon örömet, melyet ezen nemzeti intézet keletkezése fölött nemcsak a tudományos irodalom egyes barátja, nemcsak a m. tud. akadémia, de az egész nemzet érez, mely belátva a kapcsolatot, a melyben nemzeti művelődésünk a nemzet jövőjével áll, ezen intézet keletkeztében nem csupán nemzeti tudományosságunk emelésének egyik leghatalmasabb eszközt, hanem egyszersmind e nemzet jövőjének egyik főbiztosítékát látja.

Voltak idők, midőn minden nemzetnek biztossága s azon állás, melyet a világban elfoglalt, csupán anyagi erejétől s a harczias szellemtől függött, melylyel elleneivel szembezállt, s hogy e hon, mely a keresztyénség védfalának neveztetett, annyi megtámadások után még fennáll,

elégge bizonyítja, miként a nemzet, melyre e határok megőrzése bízott, ezen erényeknek nem volt hiányában. De az idők megváltoztak, s ki az európai népek újabb kifejlődését, ki azon irányt tekinti, melyben korunk halad, azon meggyőződésre jut, hogy hadiképesség, erély, sőt maga azon férfias szilárdság, melylyel valamely nép nemzetiségéhez ragaszkodik, sem elégségesek többé ennek fentartására. Napjainkban az idő emelkedő dagályának csak oly nemzet állhat ellent, mely műveltség tekintetében is magasabban áll; s csak midőn áthatva ezen meggyőződéstől arra törekszünk, hogy e nemzet, a mennyiben hátrább maradt, Európa legműveltebb népeivel egy színvonalra emelkedjék, s ha ereje engedi, őket megelőzze: akkor teljesíthetjük őseinktől öröklött kötelességünket, mely most mint mindig csak az, hogy a magyar magához méltó helyet foglaljon el.

A részvét, mely minden iránt mutatkozik, a mi művelődésünkkel összefügg, a lelkesedés, mely hazai irodalmunk iránt nyilvánul, a hála, melylyel az összes nemzet csak e napokban egyik fiának emlékét ünneplé,* a ki épen e mezőn kitűnő érdemeket szerzett magának, — elégge bizonyítja, hogy a nemzet ezen feladatát tisztán fogta fel. — Az erdélyi múzeumnak megalakulása egy újabb bizonyosság, hogy e nemzet nemcsak ezen feladatát, hanem azon eszközöket is ösmeri, melyek által annak betöltése lehetségessé válik, s kész azon áldozatokra, melyek ez eszközök megszerzésére szükségesek.

Ha közelebb multunkra visszatekintünk, sokat találunk, mi a hazafit örömmel töltheti el. Az utolsó félszá-

* Kazinczyét, 1859. október 27-én.

zad nem vala meddő tudományos kifejlődésünkre sem, és mind egyesek, mind a nemzet részéről sok történt, a mi már is gyümölcsöket termett. Mindazonáltal, ha az eddig elért eredményeket szükségünkkel hasonlítjuk össze, nem tagadhatja senki, hogy azon czéltől, melyet el akarunk érni, még távol vagyunk, s hogy azon eszközök, melyek eddig rendelkezésünkre álltak, annak elérésére nem elégségesek.

Talán ketkedés nélkül mondhatjuk el, hogy akadémiánk, mely Erdélynek annyi jeles fiát számítja tagjai közé, s huszonöt évig azon férfiú vezérlete alatt működött, kiben a két haza egységének legnemesebb képét tisztelte, — hogy, mondom, az akadémia fennállásának harmincz éve alatt mindent elkövetett, hogy az elébe tűzött czélnak megfelelően; de még bizonyosabb, hogy ezen intézet azon főponti feladatnak, hogy a nemzet összes tudományos életének gyűjtőpontja s irányadója legyen, minden törekvése daczára annál kevésbé lesz képes megfelelni, minél élénkebb, minél messzebb körökre terjedő azon tudományos élet, melyet ébreszteni feladása.

Ha valahol, a tudományok körében áll, hogy a központosítás csak bizonyos pontig lehetséges, s csak annyiban üdvös, a mennyiben ezen túl nem lép. Kétségtelen, hogy az erők összemunkálása nagy eredményekre vezet. sőt hogy egyes tudományok körében bizonyos eredmények csak így érthetők el; de szintoly bizonyos az is, hogy miután minden tudomány nem testületeknek, hanem egyeseknek köszöni haladását, s miután az összes tudományos töke csak úgy növekedhetik, ha annak megszerzésén különböző helyeken dolgoznak: egy nemzet tudományos kifejlődésének eszközlésére egy középpont nem elégséges.

A központosítás, melyet a tudomány kíván, lénye-

gesen különbözik attól, mely után a hatalom törekszik. Ez azon van, hogy minden mozgalom egy pontból induljon ki, s hogy messze körben ne legyen semmi hely, hová sugárai nem hatnak. A központosítás, mely a tudományok haladására szükséges, abban áll, hogy minden mozgalom, mely különböző helyen s irányban támad, hogy a világosságnak minden sugárai egy messze kör bármely részéről induljanak ki, egy központban egyesüljenek. — Mint a sziklafalon leszivárgó cseppek, mint vékony vízfonalok kis erekben egyesülnek, hogy másokkal együtt elébb gyöngé patakot képezzenek, később több társakat véve fel, haladásuk között mindig nagyobb folyamokká nőjenek, míg végre a vizek, patakok, zugó hegyfolyamok és csendes folyók egyesüléséből a hatalmas folyó támad, mely egy országnak kincsét hordja és a népeket összeköti: ilyen a tudomány haladása. És ki azt képzei, hogy a világosság egy központból az egész országra elterjedhet, vagy hogy egy helyről kormányozható: az a szellemi élet természetét nem fogta fel, — s még kevésbé ismeri azon utat, melyen más nemzetek a tudományok körében azon állást elfoglalták, melyet tőlük méltán irigylünk, mert közöttük nincsen olyan, mely jelen miveltségi állását egy hatalmas, a tudományokat az egész nemzet számára ápoló intézetnek s nem inkább annak köszönné, hogy több központ alkottatott, mely különböző helyeken az egyes törekvéseknek mintegy medréül szolgálva, a tudományos kincset egyesíté.

Talán fölösleges ezeket felhozni. Hiszen épen ezen meggyőződés vezeté azokat, kiknek az erdélyi muzeum alakulását köszöni. De midőn messzeföldről azért jöttünk ide, hogy a magyar akadémia nevében azon örömet fejez-

zük ki, melyet ezen intézet alakulása fölött érez, mért ne mondanók el, hogy ezen ügyben a Királyhágón túl ugyanazon nézetek léteznek, melyeket itt találtam, s hogy a két haza talán sohasem egyezett meg annyira, mint azon meggyőződésben, mely szerint az erdélyi múzeum megalkulása által egy nagy nemzeti szükség pótoltatott.

Két hazáról szoltam, — — de e két hazában egy nemzet él, egy nagy egészszé forrasztva közös nemzeti érzés s egy ezredévi multnak emlékei által.

A szebb időt, melyet isten kegyelme e nemzetnek engedett, együtt éltük, együtt viseltük legszomorúbb napjaink terheit, s ha néha szétágazánk, mint a fánál, melynek ágai szétváltak, csak vesztre vala szükség, hogy a nemzeti törzsnek minden részei egy irányban mozduljanak meg s benne egységének érzete, mely e nemzetet viszontagságos történetének hosszú folyama alatt sohasem hagyta el, s melynek isten után fennmaradását köszöni, föltámadjon.

Ezen érzés lelkesítsen valamint mindenben, úgy tudományos törekvéseink körében is, és a tapasztalás meg fogja mutatni, hogy ezen intézet is, melyet Erdély a tudományoknak alkotott, nem, mint attól néhányan félnek, az elkülönzésnek eszköze, hanem csak egységünknek egy új kapcsa leend, s hogy a versengés — mely olyanok között, kik egy pályán ugyanazon cél felé törekszenek, nem maradhat el, s mely által a kitűzött cél hamarabb éretik el, hogy e versengés — mi minden derék futásnak következése, — a versenyzőket mindig közelebb fogja hozni egymáshoz.

III.

ELMONDATOTT

A MAGYAR
ÍRÓK SEGÉLYEGYLETE
ALAKULÓ KÖZGYÜLÉSÉN
1861. NOVEMBER 24.

The seal of the University of Cluj is circular, featuring a central sunburst above an open book. The text 'UNIVERSITATEA' is at the top, and 'CLUJ' is at the bottom. The motto 'STUDENTES SI TENENT' is written around the inner edge of the seal.

Tisztelt gyülekezet! Azon tényezők között, melyek haladásunkat eszközölték, leghatalmasabb kétségen kívül irodalmunk vala, s a nemzet belátva ézt, évek óta annyi lelkesedést s áldozatkészséget tanúsított irodalma iránt, minőt Európa legműveltebb népeinél alig találunk. És mégis, ha az irodalomtól az egyes írók helyzetére fordítjuk figyelmünket, be kell vallanunk, hogy az irodalmi munka talán sehol sem jutalmaztatik kevésbé, mint épen hazánkban.

Míg az irodalmi pálya más országokban a jóllét s vagyonosság ösvényeinek tekintetik, s azokat, kik rajta kitüntek, befolyáshoz s méltóságokhoz juttatja: addig a magyar írónak sorsa hasonló a bányászéhoz, ki, midőn homloka izzadságával a mély aknák kincseit felhozza, mindenkit gazdagít, de maga örökre szegény marad.

Jól tudjuk, hogy az nem a nemzet hibája, ha olvasóink száma kisebb, mint Francia- vagy Angolország-

ban s a polgári méltóságok kiosztása nálunk nem azoktól függ, kik az irodalom iránt érdeklél viseltetnek, hogy mindezt nem közönyösségünk okozta, de azért a baj nem csekélyebb; senki nincs, ki azt fájdalom nélkül ne látná s ne lenne kész áldozatokra, hogy rajta segítsen, mint azt az általános részvét, melyet a nemzet egyes legkitünőbb íróinak családjai iránt tanusított, eléggé mutatja.

De ha legjelesb íróink családjáról gondoskodtunk, ne feledjük el, hogy vannak szerényebb érdemek is, melyek kevésbbé ismerve, azért nem kevésbbé érdemlik figyelmünket.

Egy remek mű — ha ott, hol az irodalom parlagon fekszik, remekmű támadhatna, minek a tapasztalás ellentmond — se nemzeti irodalmat megalapítani, se annak határát biztosítani nem elegendes.

Mily sok, az irodalom történetében említett író használta fel tehetségeit, míg a nyelvek megalakultak, melyekben egy Racine, Goethe vagy Vörösmarty munkái lehetőkké váltak.

Mennyi ismeretlen munkás fáradozott ki, míg azon anyagot összegyűjté s kidolgozá, melyből egy nagy tudós végre rendszert épített fel, s világhírt szerzett magának.

S mennyi szorgalom, mi jeles tehetségek közremunkálása szükséges csak arra, hogy a tudomány vívmányai népszerűbb formában terjesztve, a nagy közönség birtokába menjenek át, s azáltal termékenyekké váljanak; s mégis ki vonhatja kétségbe, hogy a roppant sebesség, melylyel minden eszme napjainkban terjed, s a nagyszerű befolyás, melyet a tudomány azáltal az életre gyakorol, az időszaki sajtónak s így olyanoknak köszönhető, kik hírlapok hasábjain névtelenül küzdve eszméik mellett, —

mint a közvitéz, midőn zászlója alatt elvérzik, — még azon gondolattal sem vigasztalhatják magukat, hogy a diadalnál, melyet kivívtak, nevök említettni fog.

A nemzet csak magát tiszteli meg, midőn nagy írónak szobrokat emel; ha valaki, úgy az, ki hazáját egy nagy művel ajándékozta meg, méltó kortársainak s a jövőnek hálájára; de midőn ezt elismerjük, ne feledjük el, hogy minden nagy mű csak sokaknak közremunkálása vagy előkészítése által válik lehetségessé, s hogy valamint a mestert megilleti a babér, úgy az egyszerű munkás megkívánhatja legalább mindennapi kenyerét, s azt várhatja nemzetétől, hogy miután ereje a munka alatt elfogyott, megőriztessék a nyomortól, s fájdalommal vagyunk kénytelenek elismerni, hogy a magyar író e jelen pillanatban még ez iránt sem érezheti magát biztosítva.

Ismertem férfit, ki életének nagy részét a politikai tudományok egyik leghasznosabb ágának szentelve, a szó legszorosabb értelmében éhen halt meg. Ismertem író, ki különféle munkái által nyelvünk kifejlődése körül elismert érdemeket szerzett magának, s tehetségeinek és lankadatlan szorgalmának daczára inségben végzé életét. Ismertem költőt, kinek művei egykor általános tetszésben részesültek, s mind tiszta formájuk, mind nemes tartalmuknál fogva maradandó becsesel bírnak, s kinek gyermekei most egy gyenge nő irodalmi munkássága által tartatnak fenn. S ha a nemzet nem hallja az egyesek panaszait, ha az elhagyott tudós a nyomor között is megtartva büszkeségét, szenvedéseinek titkát magával vitte sírjába, s ha az elszegényedett író halálos ágyán nyomdai javításokkal maga szerezte meg mindennapi kenyerét, s ha az özvegy csak emlékeiben s öntudatában keresi támaszát: azért

a nemzet ennyi s ily nemesen elviselt szenvedésektől nem vonhatja meg részvétét.

Ez volt meggyőződésünk, midőn egy irói segély-pénztár megalapításának módjáról tanácskozva, néhányan először összegyűltünk: ez meggyőződésünk most, midőn az akadályok, melyek működésünket évekig megszakaszták, elhárítatván, eddigi törekvéseink eredményét önök kezeibe teszszük le.

Az anyagi eszközök, melyek rendelkezésünkre állnak, aránylag csekélyek.

Pénztárunk alapját társulatunk ideiglenes elnöke, gr. Károlyi István tette le, ki azon buzgalommal, melyel őt minden nemes és hazafői vállalat élén látjuk, az irói segély-pénztár alapítóinak sorát 10 000 forinttal kezdé meg, mely összegnek kamatai már segélyezésekre fordítatnak. Később egy, magát megnevezni nem akaró polgártársunk, a horvát szűkölködők javára kisorsolt ezüstkészletet, mely 12.000 forintra becsülte, megnyervén, azt társulatunknak ajándékozta. Ehhez járulnak a pesti takarékpénztár részéről tett 1000 és Weisz Bernát és Fogarassy János urak által 200 forintos alapítványok, végre azon 1800 forintra menő összeg, mely, midőn az irói segély-pénztár eszméje hírlapok útján először megpendített, kisebb adakozásokból összegyűlvén, — mert a társulat a felsőbb helyben hagyást nem nyerheté meg, a rendőrség által lefoglaltatott, — mint értesülve vagyok, most a helytartótanács elnökségénél, mihelyest e társulat megalakult, átvehető.

Ebből, s egyes kisebb adományokból, melyeket pénztári jelentésünk elsorol, áll összes vagyónunk, s tudjuk, hogy az a létező szükségek fedezésére távolról sem ele-

gendő; de tudjuk azt is, hogy törekvéseink sikere ezentúl csak a nemzet pártolásától függ, s bizodalommal nézünk a jövőnek elébe, mert azon nemzet, mely Kazinczynak száz évi születése napját mint nemzeti ünnepet ülte meg, mely a magyar akadémiának palotát épít, s minden alkalommal annyi lelkesedést támaszt irodalma iránt, hív fog maradni magához akkor is, midőn arra szólíttatik fel, hogy az irodalom mezején elaggott férfiakat s családjaikat a nyomortól megoltalmazva, kötelességét teljesítse.

IV.

ELMONDATOTT

KISFALUDY-TÁRSASÁG

XII. KÖZGYÜLESEN

1862. FEBRUÁR 6.

Megjelent a Kiszaludy-társ. évlapjai, új folyam, I. kötetében.

Azon tényezők között, melyek az egyes nemzetek kifejlődésére hatnak, nincsen hatalmasabb a költészetnél, s a rege, mely szerint Orpheus lantjával városokat épített, csak egy kétségbe vonhatatlan ténynek költői kifejezése, melyet az egész civilizáció története világosan bizonyít.

Valamint a természetben, úgy a népek életében a tavasz ébredését virágok jelölik, s ezen befolyás, melyet a költészet a civilizáció első lépéseire gyakorol, kiterjed egész folyamára, melyet tanulmányozva, látjuk, hogy minden változás, mely a költészetben követett irányra vagy izlésre nézve történik, mindig mély nyomokat hágy maga után a népek erkölcsi s polgári állapotában is; s ennek tulajdonítható, hogy a költészet minden, a polgárosultság magasabb fokára emelkedett népnél a közélet fontosabb érdekei közé számíttatott, s hogy a köztársaság szabad polgárai s a belátóbb zsarnokok majd friss

babérral, majd arany koronákkal jutalmazva a dalnokot, semmiben sem versenyeztek inkább, mint abban, hogy azon művészetet, mely a nép kifejlődésére oly hatalmas befolyást gyakorol, saját czéljaik előmozdítására megnyerjék.

Ugyanezt látjuk hazánkban is, s ha újabb időben alig találunk esetet, melyben az irodalom a nemzet egész életére oly közvetlen hatást gyakorolt volna: úgy azon meggyőződés is, hogy az irodalom kifejlése a nemzet haladásával, sőt fenmaradásával válhatlan kapcsolatban áll, talán soha sem volt annyira elterjedve, mint nálunk! s ezen meggyőződés az, minek, mint más intézetek, úgy a Kisfaludy-társaság is, alapítását s azon általános pártolást köszöni, melyben a nemzet minden osztályánál részesült, s mely által azon helyzetbe jött, hogy ámbár csaknem anyagi segédforrások nélkül — kitűzött feladatok éveken át megfeleltetett.

Az idő, melyről szölok, nem az évek száma, de az események nagysága miatt oly távol fekszik tőlünk, s ép azon férfiak közül, kiknek társaságunk működése minden eredményeit köszöni, annyian nincsenek többé közöttünk, hogy szerénytelenség nélkül szólhatok ezen eredményekről, melyek reánk csak azon kötelességek terhét nevelik, melyeket az elődök érdeme az utódokra ró. És valóban, ha azon eseményeket tekintjük, melyek által társaságunk működése félbenszakított, s a nemzet egész gondolkodásmódja, törekvései új irányt vettek, s ha a hézagokat látjuk sorainkban: kétely támadhat bennünk, vajjon e társaság meg fog-e felelhetni a várakozásnak, melyet egykori működése gerjesztett, s nem lett volna-e talán tanácsosabb egészen felhagyni oly törekvéssel, mely-

nél ezentúl saját erőnkben nem bízhatunk, sem a nemzet támogatására nem számolhatunk többé?

Komoly napokat élünk s talán még komolyabb napoknak megyünk elébe. Mit a nemzet átélt és szenvedett, azt a költészet nem fejezheti ki dalaival, s nagy kötelességeink háttérbe szorítják a tisztán művészi és irodalmi érdekeket, melyeknek boldogabb apáink tehetségeiket szentelhatték: vajjon e társaság, melynek feladata tisztán irodalmi, számíthat-e a nemzet pártfogására s nem lesznek-e inkább sokan, kik egy tisztán aesthetikai s irodalmi intézetnek felélesztését oly pillanatban, midőn a nemzet legfontosabb érdekei forognak kérdésben, ha nem is károsnak, legalább is a nemzetre nézve egészen közönyösnek tartják?

Voltak s vannak talán, kik ekként vélekednek: mi máskép vagyunk meggyőződve, s ha elköveltünk mindent, hogy azon akadályok elháríttassanak, melyek társaságunk működésének évekig útjában álltak, s ha ezen napot, melyen mint társaság ismét a közönség elébe léphetünk, örömmel üdvözöljük: tettük s teszszük azt nem csak azért, mert a kegyelet, melylyel Kisfaludy emlékének tartozunk, azt kötelességünkkel tévé, s mert azt hiszszük, hogy minden nap, melyen e hazában valami, legyen az nagy vagy csekély, romjaiból föltámad, örömnapp az egész nemzetre nézve, de teszszük azért, mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy az aesthetikai s tisztán irodalmi érdekeken kívül vannak nagyobb s általánosabb fontosságú érdekek is, melyek a Kisfaludy-társaság új működését kívánatossá, sőt szükségessé teszik.

Vannak sokan, kik a kort, melyben élünk, prózainak nevezik.

Nem osztozom e nézetben, s úgy vagyok meggyőződve, hogy a század, melyben az emberi nem egységének érzete a világot áthatotta, melyben Anglia legfontosabb anyagi érdekeinek feláldozásával fölszabadította rabszolgáit, s Európában nem találunk nemzetet, mely bizonyos eszmékért minden áldozatra kész ne lenne: e szemrehányást nem érdemli, s hogy a jövő, ha az majdan századunk nehéz, de nemes küzdelmeire visszatekint, más ítéletet fog mondani korszakunkról, habár mi, kik benne élünk, néha undorral fordulunk el a vastag materialismustól, melyet a társaság bizonyos rétegeiben találunk.

Költői minden kor, mely eszmékért lelkesedni tud, s ilyen a mienk, habár a költészeti irodalom egészen parlagon heverne is, s a tömegekben a művészileg szépek érzetével kiveszett volna a fogékonyság, melytől minden irodalmi műnek hatása függ: pedig még ezt sem mondhatjuk századunkról, sőt ha azon helyzetet tekintjük, melyet az irodalom társadalmunkban elfoglal, azt fogjuk találni, hogy az, s hogy jelesen a szépirodalom soha nagyobb, soha általánosabb befolyást nem gyakorolt, mint épen a jelen pillanatban.

Megengedem, szegényebbek lettünk egyes nagy művekben, s az utóbbi félszázad alatt alig nevezhetünk egy szépirodalmi remeket, mely oly hatást idézett elő, mint a mult századok egyes nagyobb művei, mióta a rhapsodikobozával nem maga kíséri dalait, s a közvetlen viszony, mely a troubadour és hallgatói között a középkorban létezett, társasági viszonyaink által lehetlenné vált, a nép, melyet az óda elragadott, az olympi játékokon nem koszorúzza meg dalmokát s nem történhetik, hogy a vándorló minstrel énekén fölleskesült vár lakói egyszerre

felkössék fegyvereiket, hogy a keresztességben részt vegyennek, melyre az ének őket felszólította; de ha azon befolyást tekintjük, melyet az irodalom s jelesen a szépirodalom a népek szellemi és erkölcsi kifejlődésére s ez által polgári szabadságukra és jólétükre gyakorol, belátjuk, hogy az soha nagyobb s általánosabb nem vala; miből azon következtetést kell vonnunk, hogy minden, mi a szépirodalom emelésére hathat, a gondolkozónak figyelmét s az egész társadalom támogatását soha nem érdemelte annyira, mint éppen a jelen pillanatban, s pedig annál inkább, minél inkább meg vagyunk győződve, hogy azon irány, mely egyes, épen a műveltség legmagasabb fokán álló népek szépirodalmában mutatkozik, távolról sem felelhet meg kívánatainknak.

Minden kornak megvan saját költészete, s épen mert a való költészet csak a nép legbensőbb érzelmeinek s meggyőződésének kifejezése, természetesen, ha az a művelődés különböző fokai szerint más alakban tűnik fel. — Azon arányban, melyben a szenvedelem helyébe érzemények lépnek, s az érzelmek hatalmát az eszmék uralma követi: a költői elragadtatás helyébe a reflexió lép, s ha nem vehetjük is rossz néven senkinek, a ki a költészetnek első nemét, mely a népdalban s eposzban nyilatkozik, a költészet későbbi művésziőbb formáinál többre becsüli: az, ki ezen előszeretetében annyira megy, hogy azonkívül más költészetet elismerni nem akar, s mint ezt többen tevék, Horácztól vagy Popetól a költőnek nevét megtagadja, nézetem szerint nem ítél helyesebben, mint ha valaki azért, mert a szabad természetben gyönyörködve a mező virágait szebbeknek találja, ebből azt következtetné, hogy kertjeinkben nincsen tavasz. A költészet nem

bizonyos tárgyakban fekszik. hanem, mint a nap, ejterjeszti világát mindenre, mi e földön létezik; hatása nincs kötve bizonyos formához, hanem egyaránt nyilatkozik minden formában, mely által gondolatainkat úgy fejezzük ki, hogy azok érzeményeinkre hassanak, s érzeményeinket úgy, hogy azok gondolatokat ébresztszenek. Mint a magas székes-egyházban s a kis falusi templomban, mint Palestina mesteri dalaiban s az aggastyán halk imájában egy érzemény szólal fel: úgy a költészet nincs kötve, semmi külsőségekhez. Isten úgy akarta, hogy valamint ege, úgy az, mi az éghez emel, s az ember megnyugtatóra szükséges: egyaránt közel legyen minden balandóhoz.

Az átélt idő s a művelődésnek foka, melyet elért, ellenállhatlan befolyást gyakorol az egyesre s egész korszakokra. Azon tárgyakkal, melyekért lelkesül, s az eszményképpel, melyet felállít, változik a kornak költészete is; s ha az jelenleg Trója hősei helyett a mindennapi élet előbb prózaiaknak tartott viszonyaival foglalkozik, s a művészebb eposz vagy drama helyett a regény formáját használja: mindez csak a dolgok természetes kifejlődésének s jelen társadalmi viszonyainknak szükséges következése.

Tisztán művészi szempontból sajnálhatjuk, hogy irodalmunk valamint a tárgyakra nézve, melyekkel foglalkozik, úgy főkép forma tekintetében alábbszállt. Az irodalomtörténet egykor talán szigorúan fog ítélni századunkról, s egyes művekben, melyeket a jelen bámul, talán ép úgy fel fogja mutatni a hanyatlás jeleit, mint mi azon nagy római írók műveiben, kik Augustus korát követték; de azon hanyatlásban nincs semmi, a mi elszomorítana, főkép ha meggondoljuk, hogy művészi tekintetben alábbszállá-

sunk részben azon roppant elterjedésnek következése, melyet a szellemi művek napjainkban nyertek, s mely által az irodalom egyes kis számú művelt osztályok kizárólagos tulajdona lenni megszűnt.

Azon szomorúságnak, mely a gondolkozó szívét elfogja, ha korunk egyes s épen a műveltség élén álló népnek irodalmát figyelemmel kíséri, azon aggodalomnak, melyet az irodalmi mezőn mutatkozó jelenségek bennünk gerjesztenek, oka másban fekszik.

Az olvasás szükséggé vált, szükséggé a nép minden osztályaira nézve, e szükség az irodalomban soha nem látott produktivitást idézett elő s részint ez, részint a befolyás, melyet közönsége az íróra gyakorol, okozta, hogy forma tekintetében alább szálltunk, s hogy a regény általános uralmával egy bizonyos szélesség és pongyolaság jött be minden irodalomba, mely a remeknek eszméjével össze nem fér; de vajjon e sülyedés csak a forma tekintetében létezik-e s nem tapasztaljuk-e azt még inkább azon érzésekre s elvekre nézve, melyeket az irodalom terjeszt? s ha az írónak megbocsátjuk, ha csak népszerűséget keresve s arra fordítva figyelmét, hogy olvasó közönsége nagyobb legyen, irányában a műbirák helyett a tömeg izlését követi: vajjon mit mondjunk akkor, ha a legjelesebb tehetségek ugyanezen tekinteteknek meggyőződésöket, legszentebb polgári kötelességeiket áldozzák föl, s istentől nyert tehetségeiket arra használják, hogy a tömeg rossz indulatainak hizelegve, megingassák azon erkölcsi alapokat, melyeken a társadalom nyugszik s melyek megingatva, semmi által sem pótolthatnak többé?

S vajjon nem kell-e megvallanunk, hogy korunk irodalmából e szomorú jelenségnek sok példáját hozhatjuk fel?

Nem szándékom részletekbe bocsátkozni; kik az utóbbi harmincz év alatt a külföldi regényirodalmat figyelemmel kísérték, bizonyosan osztoznak nézetemben s én a rosszalást, melyet ezen irány érdemel, nem mondhatnám ki erősebb szavakkal, mint azt épen azon nemzetek jelesebb írói tettek, melyeknek körében e baj jelentkezik: de ha a baj létezését ignorálnunk nem szabad s ha tekintve az elterjedést, melylyel a regény-irodalom korunkban bir, nem titkolhatjuk el magunk előtt azon következeseket, melyeket ez a közerkölesiségre előidéz: vajjon nem kell-e elismernünk, hogy a jelen pillanatban alig lehet valami fontosabb, mint hogy a bajoknak elejét vegyük?

Irodalmunk eddig nagy részben ment ezen kinövésektől. Az ok, melynek ezt köszönjük, azon hazafias irányban fekszik, mely irodalmunkat kezdetétől mostanig áthattotta, s azt megőrzé minden ajásodástól; azonban, ha helyzetünket elfogultság nélkül tekintjük, meg kell vallanunk, miként azon veszély, mely korunk rossz irodalmi irányából származik, mégis létezik — noha kisebb mértékben — hazánkra nézve is.

Korunk jelleme az általánosság; mint a természet-tudományok körében tett találmányok által az anyagi távolságok: úgy még inkább eltűntek a válaszfalak, melyek a népeket szellemi tekintetben egymástól elkülönítették.

Az eszmék villámgyorsasággal terjednek el, s a mi bármely irodalomban jelesnek vagy érdekesnek tartatik, fordítások által hetek alatt egész Európa tulajdonává lesz. Fölösleges, hogy azon idegen műveket felsoroljam, melyek ily módon irodalmunkba átmentek, sőt nemzeti

színházunkban előadattak, a melyekről a legkimételetesebben szólva is azt mondhatjuk, hogy jobb lett volna, ha azok soha le nem fordítottak volna; — és ha nem függ tőlünk, hogy azt akadályozhassuk, és az industrialismusnak, mely irodalmi vállalatoknál csak a kelendőséget veszi tekintetbe, korlátokat szabjunk: valóban itt van az idő, hogy azon rossz befolyást, melyet hasonló művek elterjedése, sőt erkölcsiségére gyakorolhatnak, azon egy módon ellensúlyozzuk, mely hatalmunkban áll, s mely csak nemzeti irodalmunk emelésében és abban fekszik, hogy a magyar olvasóközönségnek a külföld azon műveit adjuk kezébe, melyek által irodalmunk valóban gazdagabbá válik.

A rossz irodalomnak veszélyes hatásai ellen csak egy óvszer létezik, s ez a jó irodalom; s mi úgy vagyunk meggyőződve, hogy azok, kik tevékenységöket arra szentelik, hogy hazánknak ezt megszerezzék, nem méltatlanok a nemzet pártolására.

Ez a feladat, melyet a Kisfaludy-társaság magának kitűzött.

Mívelni saját irodalmunkat, hogy az e nemzet érzelmeinek s eszméinek legvalóbb, legnemesebb kifejezése legyen, s a jövőnek méltó formában fentartani azt, miért korunkban lelkesültünk; s midőn ezt teszszük s a magyar szellemet, mely nyelvünkben nyilatkozik, egész tisztaságában fentartjuk: egyszersmind műfordítások által saját körünkbe vonni a külföld kincseit, hogy az ó és új világ-irodalom remekei között ne legyen olyan, melynek élvezéséhez a magyar nyelv által juthatni ne lehetne: — ezt tűztük ki czélul; s mi át vagyunk hatva feladatunk nagyságától, de át vagyunk hatva annak szükségétől is, s ha saját erőnkben kételkedünk, tudjuk, hogy mögöttünk a nemzet

áll, mely eddig hatalmas támaszát semmi nemes törekvéstől nem vonta meg, s nem fogja azt megvonni társaságunktól sem, mely, midőn az irodalom csöndes körében nyelvünket műveli, azon öntudattal teszi azt, hogy ő is a nemzet szellemi újjászületésének nagy munkáján dolgozik, s hogy a bányász, kinek hatalmas ütéseitől a sötét akna felhangozik, s a gazda, ki csöndesen elhinti magvát, különböző módon, de egyiránt nevelik a kincset, melyet egy boldogabb jövő élvezni fog.

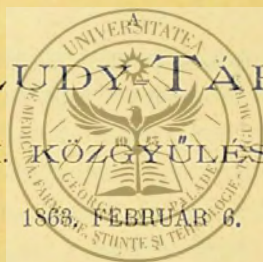
V.

ELMONDATOTT

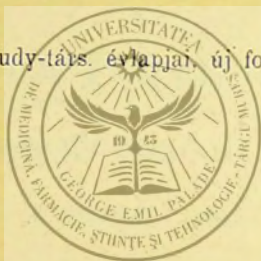
KISFALUDY TÁRSASÁG

XIII. KÖZGYÜLÉSÉN

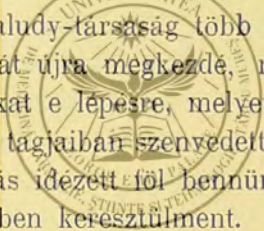
1868. FEBRUAR 6.

Megjelent a Kiszaludy-társ. évfolyam, új folyam, I. kötetében.

The seal of the University of Cluj is centered on the page. It features a circular design with the text 'UNIVERSITATEA' at the top and 'FUNDATA IN ANUL 1571' at the bottom. In the center, there is a figure holding a book, with a sunburst above its head. The seal is partially overlaid by the text of the first paragraph.

Midőn a Kisfaludy-társaság több évig félbenszakított munkásságát újra megkezdé, némi aggodalommal határoztuk magunkat e lépésre, melyet nemcsak a társaságnak legjelesebb tagjaiban szenvedett veszteségei, hanem főkép azon változás idézett föl bennünk, melyen a nemzet az utolsó időkben keresztülment.

Korunk kiválólag praktikusnak tekinti magát, s az anyagi érdekek és politika mezejére fordítva tevékenységét, azt, mi ezekkel közvetlen összeköttetésben nem áll, nem méltatja figyelmére; s nem ilyen-e társaságunk is, mely kizárólag a költészet és szépirodalom művelését tűzte ki feladatául.

Komoly munkával elfoglalt századunkban a vidám művészet versenyei kit érdekelnek? a füstölgő mozdonyok között, melyek vaspályáinkon robogva körülszáguldanak, ki hallgat a koboz szelid hangjaira; s ki méltatja figyelmére a virágokat, melyeknek tavaszkor örült, midőn a vetések már kalászhban állnak s dús aratást ígérnek?

E nemzedék, mely Prometheus szikráját elrabolva, tüzénél új lánczokat s koronákat kovácsol magának, s a multnak előitéleteivel hitének nagy részét elvesztette: meg fogja-e érteni, fogja-e méltányolni fáradozásainkat, midőn újra megkezdjük azon tevékenységet, mely a nemzet kifejlődésére egykor elhatározó befolyást gyakorolt, s nekünk fontosnak látszik, de mégis csak egy oly multnak folytatása, melyet nagy események messze távolba helyeztek?

A két év, mely azóta lefolyt, a társaság alapító s pártoló tagjainak növekedő száma, s e tisztelt kör, melyet magunk körül látunk, megczáfolta ezen aggodalmainkat, s ha, tekintve feladatunk nagyságát, saját erőnkben kételkedünk is: legalább az iránt, hogy e feladat teljes fontosságában elismertetik, nem lehet kétségünk többé, s a nemzet megmutatta, hogy azon buzgalom, melylyel anyagi érdekeinek kifejtésén s politikai újjászületésén dolgozik, nem lankasztá el a lelkesedést azon eszmék s törekvések iránt, melyekkel a haladás pályáján egy fél század előtt fellépett.

Valamint az egyesnek állása attól függ, hogy azon társaságnak, melyben él, tevékeny s hasznos tagja legyen: úgy van az a nemzeteknél is. A leghatalmasabb is csak azon mértékben gyakorolhatja befolyását, melyben az emberiség közös céljainak szolgál, s erejét a korszellem irányában felhasználja.

Vágygyal tekinthetünk vissza multunkra, midőn zöld rónákon, melynek síma színét az eke vasa akkor még nem sebezte meg, kaczagányos apáink száguldottak körül, nem ismerve más munkát, mint azt, mely a várak erősítésére fordított, s nem becsülve más tudományt, mint

azt, mely a mult idők dicső tetteit jegyezte fel krónikáiban. De ez idők elmultak, előttünk új kor áll, s ha azt akarjuk, hogy e nemzet multjához méltó állást foglaljon el, nem utasíthatjuk el magunktól annak követeléseit. Szükség, hogy részt vegyünk a nagy mozgalomban, melyet körülöttünk látunk.

Századunk hősei nem tornákon, hanem műhelyekben, hol csatáink fegyverei készülnek, edzik meg karjaikat a küzdelemhez, s nemzetünk jövője attól függ, hogy korunk ezen igényeit belátva, ugyanazon erélylyel fogjon azoknak teljesítéséhez, melyet történetünk minden phasisaiban tanusított. Nekünk a közös irányban haladnunk, nekünk dolgoznunk kell, hontokunk izzadságával oly munkát végezve, melyet elődeink talán szolgainak tartottak.

De épen mert ezt belátjuk, mert a kor általános irányát megváltoztatni hatalmunkban nem áll: nem feledkezhetünk meg azon veszélyekről, melyekkel anyagi érdekek ápolása minden körben és nemzetnél jár, s melyeket mi sem kerülhetünk ki.

A sebes haladás s minden viszonyok és helyzetek szüntelen változása, melylyel az szükségkép jár, végre minden állásnak bizonytalanságát vonja maga után, s nem távolíthatók el azon korlátok, melyekkel a társadalom az egyesnek törekvéseit egykor megszorítá, a nélkül, hogy egyszersemind azon fékek ne tágulnának, melyek az egyesnek tevékenységét bizonyos határok közé szorították.

A nemzedék, mely csak saját erejében bízva, annyit elért, mi egykor lehetetlennek látszott, valamint más, úgy az erkölcsi lehetőségek korlátain könnyen túlteszi magát, s nem uralkodhatunk az anyag fölött, a nélkül, hogy azzal szüntelen foglalkozva, az ránk ne ragadjon s ne

veszítsék reánk való hatásukat azon szellemi potenciák, melyeknek hódolva emelkedtünk; s innen van, hogy azon korszakok, melyekben egyes nemzetek gyors haladásukban a materialis jólétnek legmagasabb fokát elérték, sokszor csak süllyedésöknek kezdetét jelölik, s végenyészetöket vonták magok után.

Épen azért szükséges, hogy, valamint a hajós, midőn kedvező szélről dagadt vitorlával leggyorsabban halad célja felé, legtöbbször emeli szemeit a csillagokhoz, melyek útját jelölik: úgy mi, épen midőn haladásunknak semmi nem áll útjában, s a rég óhajtott jólét közelnek látszik, azon magas eszméket se veszítsük szemeink elől, melyek haladásunknak egyedüli biztos vezetői, s melyek nélkül a gyorsaság, melyvel előre megyünk, csak veszélyünket növeli; s én teljesen meg vagyok győződve, hogy a költészet, mely mindig létünk legszebb kincse, ily időszakban, minő a miénk, valóban szükséggé válik, mert csak ez őrizheti meg lelkünket az aljasodástól, mely az anyagi jólétnek, ha azt magasabb aspiratiók nem ellensúlyozzák, természetes következése.

A befolyás, melyet jelenleg az irodalom e haza kifejlődésére gyakorol, sem oly közvetlen, sem oly általános nem lehet többé, mint egykor volt, s költészetünk, mely egy félszázad előtt nemzetiségi törekvéseink összegét foglalta magában, most azoknak csak egy részét képezi; de e rész azért nem kevésbé lényeges, s ha e hon érdeke azt kívánja, hogy a tevékenységnek semmi ága ne hanyagoltassék el, s ha örvendünk a buzgóságnak, melylyel egyesek a nemzet társadalmi és állami kifejlődésének szentelik egész erejüket, míg mások kizárólag az ipar, a kereskedés, a gazdaság, vagy más külön érdekeknek

élnék: valóban nem kevésbé fontos, hogy azok is, kik a tevékenységnek e zajosabb köreitől visszavonulva, az irodalom művelését választák feladatokul, hivatásuk fontosságától áthatva, azt kettőzött lelkesedéssel teljesítsék.

Hisz épen midőn a vita legélénkebben foly, akkor szükséges, hogy a közös zászló, mely a küzdőket összetartja, erős karoktól tartva magasan lobogjon a küzdők fölött, s ne hiányozzanak, kik a csüggedőt bátorítják, azt, kit az ellen fegyvere sebzett, vigasztalják, s a győzöt intsek, hogy diadalának örömében el ne felejtse, miként van valami a sikeren kívül, mitől tetteinek dicsősége függ, s hogy valamint a babér, melyet a fortély s erőszak a jog fölött nyert, nem takarhatja el a gyalázatot: úgy a vér, mely a haza oltárán áldozatképen ontatott, azért nem veszett el, habár az áldást csak a jövő nemzedékek élveznék is.

Ez a költészetnek magas hivatása századunkban, s a társaság, mely legfőbb feladatát abban találja, hogy ezen hivatásnak érzete irodalmunkban ébren tartassék, mint eddig, úgy ezentúl is bizton számít a nemzet támogatására, mely valamint a tudományt buzgó pártolásában részesíti, — mert a hatást, melyet az a nép értelmi kifejlődésére gyakorol, belátta. — úgy bizonyosan nem fogja megvonni támogatását az irodalom azon ágaitól sem, melyeknek feladata, hogy a nemzet kedélyének nem kevésbé fontos művelésére hasonló befolyást gyakoroljanak.

IV.

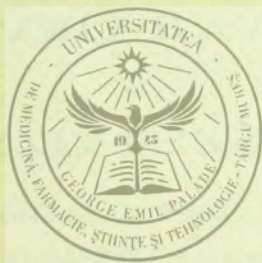
ELMONDATOTT

A

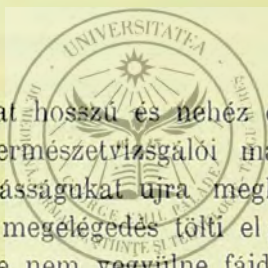
MAGYAR ORVOSOK
TERMÉSZETVIZSGÁLÓK

PESTEN TARTOTT IX. NAGYGYŰLÉSÉN

1863. SZEPTEMBER 19.

Midőn tizenhat hosszú és nehéz év után a haza orvosai s természetvizsgálói ma először gyűlnek össze, hogy munkásságukat újra megkezdjék, valamennyiünknek keblét megelegedés tölti el; s mégis örömünk közé kinek szívébe nem vegyülne fájdalom, midőn körültekint, s látja, hogy az, ki a magyar orvosok s természetvizsgálók gyülekezeteinek kezdeményezője volt, s kihez közülünk annyiakat a hála és tisztelet kötelékei csatoltak — többé nincsen körünkben? S habár e veszteséget senki nem érezheti élénkebben, mint én, ki helyemet azon meggyőződéssel foglalom el, hogy őt nem pótolhatom: — ki az, ki a tisztelt férfiút fájdalmasan ne nélkülöznél; ki ne tudná, hogy e gyülekezet Bene Ferencz vezetőjétől, hogy hazai tudományosságunk egyik diszétől, hogy valamennyien attól fosztattunk meg, ki egy félszázadnál tovább példányképen állt közöttünk, életével kijelölve a célt, mely felé a tudományos pályán törekednünk kell, s

melyet ő végnapjáig követett: haladni mindig a tudományban, hogy ez által embertársainknak mindig inkább javokra legyünk. — Egyike vala ő azoknak, kik egy hosszú életen át méltán s nemesen töltötték be helyöket, kiket alkonyuk hanyatló erővel azon pályán talál, melyet mint ifjak választottak, s kik, mert a dicsőséget csak kötelességeik teljesítésében keresik, a legszebb emléket hagyják maguk után, melyet fáradságunkkal kiérdemelhetünk: ezereknek hála-érzetét. — Én, e gyülekezet elnöke, nem felelnék meg kötelességemnek, s önök közös érzületének, ha, midőn e gyűlést megnyitom — e fájdalunkat s hálánkat ki nem fejezném. — De, tisztelt gyülekezet! van Bene Ferencz iránt egy kötelességünk, ennél fontosabb, melyet szavakkal nem rohatunk le, s ez az: hogy azon reményeket, melyeket gyülekezetünk állandó megalapításánál összekötött, teljesítve, érdemeihez méltó emléket emeljünk, s csak midőn ezt tesszük, fejezhetjük ki hozzá s magunkhoz méltóan a halat, melylyel iránta tartozunk. Ezen meggyőződés legyen a vezéreszme, melylyel munkásságunk új szakába lépünk. Azon egyes jelenségek között, melyeknek összesége korunk jellemét képezi, alig található fontosabb, mint azon haladás, mely századunkban a természettudományok körében történt. Soha ily rövid idő alatt e tudomány körében annyi, s ily nagyszerű felfedezés nem tétetett; soha a tudomány felfedezései az élet minden viszonyaira ily rögtön s közvetlen befolyást nem gyakoroltak. Tagadhatlan, hogy korunknak ezen iránya egyes káros következményeket is idézett elő. A kizáró érdek, melylyel annyian a természettudományokhoz fordulnak, itt-ott háttérbe szorított más törekvéseket, melyek az ész- s kedélyre nemesítve hatnak; a

buzgóság, melylyel az anyagi világ törvényei kerestetnek, közönyösséget idézett elő azon más, nem kevésbé fontos törvények iránt, melyek az emberi társaság s minden egyes szellemi kifejlődésnek alapjai; tagadhatlan, hogy a természeti tudományok, annyi meglepő győzelmek öntudatában, itt-ott túlterjeszkednek határukon, s oly tények magyarázatát tűzik ki feladatokul, melyek körükön kívül esnek s melyeket, bármennyire haladjunk, soha a scalpel és chemiai analysis útján tisztába hozni nem fogunk. — De mindamellett tagadhatlan, hogy korunk rendkívül gyors haladását — melyet csak azért nem veszünk észre, mert az oly szakadatlan — főkép a természettudományok haladásának köszönhetjük, s én meg vagyok győződve, hogy e haladás végeredményeiben nagy s épen oly üdvös következéseket fog előidézni erkölcsi kifejlődésünkre is; nemcsak azért, mert minden, mi az emberek jólétét növeli, s mi által az eszközöltetik, hogy a durva munkától, mely csak testi erőt kíván, felmentetünk, szellemi kifejlődésünket eszközli, hanem azért is, mert azon erkölcsi elveket s vallási meggyőződéseket, melynek gyengülése fölött most oly méltán aggódunk, semmi nem szilárdítja meg újra, mint épen a tudomány; s ha e részben tapasztalataink az ellenkezőt látszanak mutatni, ez csak onnan van, mert bármi nagyszerű haladásunk, főkép a természettudományok mezején, még most is csak a tudomány küszöbén állunk. Én legalább teljesen meg vagyok győződve, hogy minden, mi az ember szellemi hatalmát bizonyítja, mi őt saját méltóságára emlékezteti, az szükségkép emelni fogja erkölcsi érzetét is, s hogy miután azon okok között, melyek egy felsőbb lény létezése mellett felhozatnak, a természet csodálatos rendjénél meggyőzőbb nem talál-

ható, minden, mi által e csodálatos rend tisztább ismeretéhez jutunk, a vallási érzetet erősíteni fogja. — Terjedjen bármennyire kilátásunk, e nagy, de határos föld körén túl eget találunk, s minél tágabb látkörünk, annál többet látunk, annál nagyszerűbben tűnik fel a véghetlenség, mely azt környezi.

És ez az, a miért én a természettudományokban tett nagyszerű haladást nemcsak korunk egyik legnevezetesebb, de egyszersmind legörvendetesebb jelenségének tartom, s miért minden, mi ezen tudományok emelésére vezet, nemcsak tudományos, hanem általános fontossággal bír. Ha általában áll, — mit jelenleg alig fog valaki tagadni, — hogy a műveltség magasabb fokára emelkedett korszakunkban oly nemzet, mely az emberiség mozgalmában részt nem vesz s tudományos kifejlődésében elmarad, állását nem tarthatja fenn: kettősen igaz ez azon tudományokat illetőleg melyek által a természet gazdag kincseit használni tanulván, e föld lakosaiból annak uraivá válunk, s melyeknek művelése — ha szellemi hasznaitól elvonatkozunk is — anyagi jóllétünk első föltételei közé tartozik.

Ezen meggyőződés volt az, mely Bene Ferenczet huszonöt év előtt a magyar orvosok és természetvizsgálók évenkénti gyülekezeteinek kezdeményezésére buzdítá; ez birt minket arra, hogy mihelyt az akadályok, melyek gyülekezeteinket tizenhat évig gátolták, elhárítottak, e gyűlést kihirdessük, s a számos kör, mely e teremben összegyűlt, mutatja, hogy ezen meggyőződés közös az egész országban, s így közös azon határozat is, mely e meggyőződésből támadt: elkövetni mindent, hogy hazai tudományosságunk ezen körében is a nemzethez méltó állást foglaljunk el.

De midőn hazai tudományosságról szólok, midőn e gyülekezetben, melyet tisztán tudományos érdekek vezérelnek, nemzeti érzelmekre hivatkozom, nem szállok-e le azon magas álláspontról, melyet a tudománynak elhagyni nem szabad? Nem áll-e az magasan minden egyes országok s nemzetiségek törekvései fölött, egy világító toronyként, mely a habok küzdelmein kívül biztos parton emelkedik, hogy a vészekben hányatott emberiség irányát el ne téveszsze?

Engedjék önök, hogy e részben saját nézetemet elmondjam. Hiszem, sőt meg vagyok győződve, hogy vannak érdekek, melyek még a hazánál is magasabban állanak; s épen mert a kereszténység által ily érdekek támadtak, mert a hazá fölött az emberiség nagy eszméje állított fel, mert czéljaink vannak, melyek e föld minden népeivel közösek, mert vannak eszmék és érzések, melyekre nézve az egyes államok határai nem léteznek: ez az, minek a magas állást, melyet újabb civilizáciánk az ó-világi fölött elfoglal, főkép köszönjük; s ki ne látná, hogy a tudomány is ezen általános érdekek közé tartozik?

Nem egyes népé vagy korszaké, hanem az emberiség közös kincse ez, valamennyiünké, mint a nap, melynek sugarai különböző irányban, de az egész földet bevilágítják; kimeríthetlen, mint a forrás, mely el nem apad, ha belőle milliók enyhítik is szomjukat. — A tudomány a világé, az emberiségé, de ezen közös kincsnek mi módon jutunk birtokába? Mint a gyenge vizér és csermely a patakka, ez a kisebb folyóval egyesül, s így képezi a nagy folyamot, mely egész országok vizeit a tengerbe viszi, hogy a nagy medencze soha ne apadjon el: így támad a tudomány. Közös, általános az, de csak azért oly

nagyszerű, mert benne millióknak törekvései egyesülnek, mert minden kor, minden nemzet, minden egyes, miután előbb individualis létének körét átfutotta, e nagy egésznek hozza kincseit. Minden tudomány individualis törekvéseknek eredménye, s a tapasztalás azt mutatja, hogy valamint a folyó annál több vizet hoz a tengerbe, minél tovább folytatá külön útját: úgy az egyes tudományos törekvések épen azon arányban mozdítják elő a tudományt, melyben azok az egyes népek vagy egyének individualitásának eredményei. Számos okot találunk, melyekből e kétségbevonhatlan tény könnyen megmagyarázható. Minden nyelv, melyen a tudomány műveltetik, egy-egy eszköz, mely által bizonyos eredményhez könnyebben jutunk, mely ezen eszköz nélkül soha, vagy legalább csak nagy fáradtságok után lett volna elérhető. A népek különböző szelleme s kedélyi tulajdonai, melyek szerint azok a tudományt felfogják, biztosítják azon sokoldalúságot, mely nélkül nagy igazságokat feltalálni nem lehet; s a nemzetiségi érzet a tudományok körében is nemes versenyt idéz elő, mely minden nagy erőfeszítésnek, s így minden nagyobb sikernek feltétele. És vajjon nem áll-e mind ez a természet-tudományokra nézve is, s nem járul-e ezekhez még az is, hogy a természettudományok gyakorlati művelése bizonyos helyiségekhez kötött, és sokkal több egyes közreműködését igényli, mint bármely más tudomány?

Az anyagi természet törvényeinek felfedezése, mely a természettudományoknak végcélját képezi, bizonyosan az egész emberiségnek egyaránt érdekében fekszik; de miután e cél nem általános speculatio által, hanem csak úgy érthetik el, ha minden helyen azon tények s jelenségek okszerű észlelésére számíthatunk, melyeknek össze-

géből az egyes törvényeket abstrahálhatjuk: vajjon miként érhetnők el ezen általános czélunkat, ha az egyes népek tudósai kötelességüket elhanyagolnák, s nem mindenek előtt saját országuk teljes ismeretét tűznék ki feladatokul? — Ez az, mit a tudományos világ tőlünk vár, mit joggal követelhet; s meg vagyok győződve, hogy ez ország természet-tudósai a tudomány általános érdekeit épen azáltal mozgathatják elő leginkább, ha feladatukat e hazai szempontból fogják fel; csak úgy, ha ezt teszik, teljesítik azon reményeket, melyeket Bene Ferencz a magyar orvosok s természetvizsgálók gyülekezeteinek állandó megalapításával összekötött, meggyőződve arról, hogy ha e hon különböző vidékein lakó természettudósok évenként egyszer összegyűlvén saját körükben tett tapasztalásaikat egymással közlik, ha kölcsönös verseny által mindig új törekvésekre buzdulnak, ha kezét fogva haladnak előre, a cél, mely felé törekednünk kell, el fog érni: mert valamint e hon felvirágzása, úgy e hon tudományos ismerete is nem egyesek, hanem csak a nemzet műve lehet, a magyar nemzeté, mely különböző nemzetiségekből áll, különböző nyelveken szól s különböző vallásos szertartások szerint imádja istenét, de mint a gránit, melynek különböző alkatrészeit világrázó események olvaszták egybe, azért egy marad, s egységének érzetét csak úgy veszthetné el, ha a közös hazáról, ha multja dicsőségéről s a jövő reményeiről megfeledkeznek s felhagyna nemesebb törekvéseivel, melyeknek mindegyike úgy a tudomány, mint a közélet mezején mindig szorosabban fűzi egymáshoz e hon polgárait.

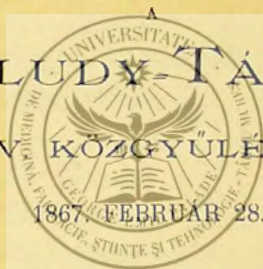
VII.

ELMONDATOTT

KISFALUDY-TÁRSASÁG

XIV. KÖZGYŰLÉSÉN

1867. FEBRUÁR 28.

Megjelent a Kisfaludy-társ. évtájjal, 61. folyam, II. kötetében.

The seal of the University of Szeged is circular, featuring a central sunburst with rays, a book, and a quill pen. The text 'UNIVERSITATEA' is at the top, 'SZEGEDI' at the bottom, and 'FUNDATA 1801' on the right side. The seal is partially overlaid by the text.

Ha valaki kétségbe vonja azon befolyást, melyet az egyes nemzetek állására irodalmunk gyakorol, azt a jelen év, melyben Európa nagy nemzeteinek egyike legnagyobb költőjének három-százados születése napját ünnepli, meggyőzheti tévedéséről. A babérok és kincsek között, melyeket az angol nép százados törekvéseivel kiérdemelt, bizonyára nincs olyan, melynek birtokában büszkébbnek, gazdagabbnak érezné magát, mint azon borostyán által, melylyel a civilizált világ nevében majdan nagy fiának szobrát fogja megkoszorúzni. A sors népek, mint egyesek iránt állhatatlan, s jöhetnek idők, midőn a nagy nemzet, mely az új-korban Róma és Carthago szerepét egyesítve — mit a régiek lehetetlennek tartottak — a világ ura és tőzsére akar lenni egyszerre, talán épen ezért magas állásából alább száll; de a fény, melyet Shakspere neve az irigyelhető szigetre áraszt, s a befolyás, melyet az angol irodalom a művelt' világra

gyakorol, azért fenn fogja tartani e nemzet dicsőségét még akkor is, ha hatalmának minden támaszai porba dőltek.

És méltán; mert valamint azon érdemek között, melyekre az egyes nép hivatkozhatik, azok a legnagyobbak, melyeket magának az emberiség általános művelése körül szerzett, úgy nincs semmi, mit annyira sajátjának mondhatna.

A hadi dicsőség, az anyagi jólét, sőt egyes tudományokban s művészetekben tett nagyszerű haladás, a földíratl helyzet-, kedvező körülmények- vagy a nép egyes képességeinek eredménye lehetnek; de irodalma csak egész egyéniségének kifolyása, azért szellemi és kedélyi egész becsének legigazságosabb mérlege, úgy hogy a mit némelyek az alkotmányról mondanak, az sokkal jobban illik az irodalomra: hogy minden nép olyannal bír, minőre érdemes, s azon állást, melyet e tekintetben elfoglal, mindig csak magának köszöni.

Mert ne higgye senki, hogy az irodalom fejlődése annak anyagi pártolásától függ. A történet ellentmond ezen, hizelgők által annyiszor ismételt, s hiúk és gyengék által annyiszor elhitt állításnak. A bőkezűség, melylyel az uralkodók és kormányok az irodalmat néha felkarolták, ott, hol az más okoknál fogva már fejlődésnek indult, elősegíthette a fejlődést; de valóban nagy és életrevaló irodalmat teremteni nem bírt sehol, sőt — mert az író, ki pártolását csak a hatalomtól várja, annak irányában lealázza — többnyire épen az ellenkező hatást idézte elő. Ez történt Augustus és X. Leo, ez XIV-ik Lajos alatt, midőn a vásárolt írók által nagynak nevezett király, ki Augustusnak képzelve magát, az irodalmat felséges mosolyaival és nyílt erszényével tartá, minden bőkezűsége

által csak azt érhettem el, hogy a fénykor, melynek csillagai Corneille, Racine, Molière, Boileau s annyi ezekhez hasonló, uralkodásának első felében ragyogtak, általános süllyedéssel végződött, s a büszke király életének utolsó húsz évében azon nemzedékből, mely kormányának hatása alatt nőtt fel, nem találunk egy nevet vagy munkát, mely a francia irodalomra állandó hatást gyakorolt volna.

A végzet az egyestől megtagadta a hatalmat a szellem fölött, s miként az önkény erőlködései annak ébredését nem nyomhatják el, úgy egyesek jó akarata nem ébresztheti azt fel álmából.

Nem egyesek pártfogása, hanem közrészvét az, mitől az irodalom fejlődése függ, s csak a nép szelleme és kedélyének nemesebb tulajdonai azon források, melyekből kincsei folynak, s hogy erről meggyőződünk, nem szükséges egyéb, mint hogy saját irodalmunk történetére tekintsünk vissza.

Nem tartozom azok közé, kik a hiúságnak bármily téren hizelegni szoktak, s önámításnak hiszem, ha irodalmunkat jelen állásában Európa előbbre haladt nagy nemzetek irodalmával párvonalba állítjuk. — Erős bizodalom van irodalmunk jövőjében, melynek harmincz év óta gyenge tehetségeimet szentelem; de ha meg vagyok is győződve arról, hogy a fa, mely félszázad alatt ennyire nőtt, a legmagasabbakkal versenyezve fogja idővel emelni erős sudarát, s hogy az épület, melynek alapjait leraktuk, egykor dicső leendő: én a fiatal fát a százados tölgyekkel nem hasonlítom egybe, s elismerem, hogy az alapokban, melyeken nemzeti irodalmunk magasztos épülete majdan emelkedni fog, sok egyes követ találunk, melyen a művészet simítása hiányzik. De ha irodalmunk jelen állása

nem felel is meg vágyainknak, s ha az a fényponttól, hová csak hosszú törekvéseink emelhetik, még távol áll: nem mondhatjuk-e némi öntudattal, hogy irodalmunk fejlődése példátlanul gyors vala, s hogy mindent, mit e téren előmutathatunk, egyedül önmagunknak köszönhetünk? — Elég nagyobb és fényesebb irodalmat találunk, de olyan, mely a hatalom részéről kevesebb pártfogásban részesült volna, bizonyosan nincs a világon. Ápolás nélkül, szabadon fejlődött az, mint a fa az erdőben, mely növést csak a csira épségének és a föld termékenységének köszöni; s mégis e fa nem termett-e már is oly gyümölcsöket, melyekre büszkeséggel mutathatunk?

Ismétlem, ne ámtsuk magunkat törekvéseink eredménye iránt, s valljuk be nyíltan, hogy az irodalom legtöbb ágaiban kezdők vagyunk. Regényirodalmunk, ha azt az angol-, német- vagy francziával hasonlítjuk össze, aránylag szegény, s még inkább dráma-irodalmunk; sőt ha az eposz- és lyrában sok kifünöt mutathatunk fel, más népek a költészet ezen nemeiben is többet, s talán tökéletesebbet alkottak; de van egy ága irodalmunknak, melyre nézve ezt nem ismerem el, s melyben meggyőződésem szerint más nemzetekkel nemcsak versenyezhetünk, de azokat felülmúltuk. Költészetünk azon része ez, mely hazafiúi érzelmek kifejezését választá tárgyául. Tekintsük át Európa irodalmát, s nem találunk olyat, mely e téren a mienknél jeles művekben gazdagabb volna.

S honnan van ez? honnan van, hogy jelesebb íróink kivétel nélkül épen e tárggyal foglalkozva alkották legjelesebb műveiket? Szükséges-e, hogy e tagadhatlan tények okait fejtegessem, s elmondjam, mit önök úgy is tudnak: hogy irodalmunk ezen felsőbbsege csak azon összekötte-

tésnek tulajdonítható, mely közte s a nemzet legbensőbb érzelmei között létezik?

Mert költészetünk, midőn a hazáról szól, csak a nemzet aggodalmait s bánatát, reményeit és lelkesedését fejezi ki; mert a dal csak ezerek érzelmeinek visszhangja; mert a nemzet keblében ezen húr rezeg legerősebben; mert a költő itt azon öntudattal nyúl a kobozhoz, hogy a mit kimondani nem tud, azt ezerek érteni fogják; mert népünk kedélyének mély aknáiban ezen ér a leggazdagabb, — azért leggazdagabb e nemben költészetünk is, s ebbeli felsőbbségünk csak azon régi tapasztalásnak egy új bizonyága: hogy minden irodalomnak valamint becse, úgy hatása azon összeköttetéstől függ, melyben az a nemzet életével áll.

S ez az, mi, valamint eddig, úgy ezentúl is, irodalmunk egészséges fejlődésének feltétele.

Ismétlem, nem pártolás s egyesek bőkezűsége biztosítják irodalmunk jövőjét, sőt még azon lelkesedés sem, melylyel azok, kik az irodalom mezején működnek, feladatukat teljesítik. Az akadémia, mely az összes irodalom-, s társaságunk, mely annak egyes ágainak művelését tűzte ki feladatául, egyaránt elégtelenek e cél elérésére; mindez azon összeköttetéstől függ, mely a nemzet és irodalom közt létezik, s hogy ezt fentartsuk, s hogy ezt erősebbé, felbonthatlanná tegyük: ez az, miben én azon kötelességek legfőbbikét látom, melyekkel a nemzet irodalmának s ez a nemzetnek tartozik, s mely röviden kimondva csak abban áll, hogy a nemzet irodalmát legbecsesebb sajátjának ismerve, iránta részvétellel viseltessék s az irodalom, a nemzet szelleme képviselőjének tekintve magát, azt méltóan képviselje.

Irodalmunk jövője, legbensőbb meggyőződéseim szerint, csak attól függ, hogy e kötelességek mindkét részről hiven teljesítenek.

Talán fölösleges, hogy önök körében e kötelességekről szólok. A lelkesedés, melyet e nemzet a tudományosság előmozdításában tanusít, a részvét, melyet társaságunk is oly bőven tapasztal, biztosítanak, hogy erre nincs szükség; de miután tisztemben áll, hogy az ülést megnyitva irodalmunk állásáról, szükségéről és kilátásáról szóljak, miért ne mondanám ki nézeteimet azon feltételek iránt, melyektől meggyőződéseim szerint e kilátások teljesülése függ, ha ezt csak azért tennem is, hogy azon bizodalmat fejezzem ki, melylyel a jövőbe tekintek?

Mert valamint e nemzet, mely irodalmához eddig annyi szeretettel ragaszkodott, s a legnehezebb időkben, ezer szükségtől szorongatva, neki palotát emel, az iránt, miben jövőjének zálogát látta, közönyössé csak úgy válhatnék, ha az részvétére, érdemtelenné mutatná magát: úgy ez csak akkor történhetik, ha mi, kik tevékenységünket e térre fordítjuk, megfélekedve kötelességeinkről, feladatunkhoz hivatlenekké válnánk; s ha e teremben körültekintve, a hölgyek és férfiak koszorúját látom, kik e kizárólag irodalmi ünnepélyünket jelenlétükkel megtisztelik, s látom körülöttem társaimat, kik közül többekkel annyi éven át egy téren működöm, s azokat, kik ifjabb erővel hozzánk csatlakoznak, törekvéseinket folytatva, a magasságot, mely után hasztalan sóvárogtunk, elérjék, teljes bizalommal elmondom: ez nem lesz soha!

A nemzet tudja azt, mivel irodalmának — s az irodalom, mivel a nemzetnek tartozik, s valamint ez, bármi nagy jövőt rendelt számára a kegyes istenség, mindig

kegyelettel s hálával fog viseltetni az iránt, a mi, mint a tavasz virágai, ébredésének első jele vala: úgy mi, kik a magyar irodalom terén működünk, nem feledhetjük el, hogy azoknak nyomdokain járunk, kiket az utódok műveikben talán felülmulhatnak, de törekvéseik tisztaságában, nemes lelkesedésben és áldozataik nagyságában senki; s kik, bár mint írók nem, de mint emberek mindig példányképen fognak állani előttünk, szobraikon viselve a koszorút, az egyedüli bért, melyet a művésznek kívánni szabad, de melyet biztosan csak az visel, ki azt mint művész, mint ember s mint hazafi, háromszor érdemelte meg.

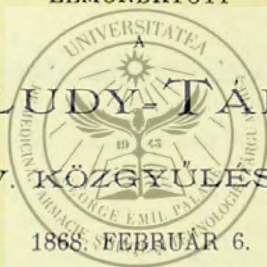
VIII.

ELMONDATOTT

KISFALUDY-TÁRSASÁG

XV. KÖZGYŰLÉSÉN

1868. FEBRUÁR 6.

Megjelent a Kiszaludy-társ. evlapjai. új folyam, II. kötetében.

Fájdalmas érzésekkel jelenünk meg ma önök előtt, s ha a Kisfaludy-társaság nagygyűlését megnyitva, máskor a czélokról, melyeket magunknak kitűztünk, s eddigi működéseinek eredményeiről szoltam, — ma csak veszteségeinket hozhatom fel.

Soha, mióta fennáll társaságunk, egy rövid év alatt ennyi s ily tagjaitól nem fosztatott meg, s ha visszagondolunk a férfiakra, kik munkásságuk által körünknek fényt kölcsönöztek, s kik attól most örökre elszakadtak: szívünket mély aggodalom tölti el a jövő iránt.

Alig egy éve, hogy Kazinczy Gábor e teremben társulatunk egy nagyérdemű tagja fölött emlékbeszédet mondott.* Sokan önök közül emlékeznek a hatásra, melyet szónoklata akkor valamennyiünkre tett. Fájdalmas volt az, mert egész nagyságában érezteté veszteségünket, s mégis vigasztaló, mert e szónoklat nemcsak azt juttatta eszünkbe,

* Az akadémia közülésében Szemere Pál fölött.

mit veszünk, de azt is, a mi megmaradt, s azon meggyőződéssel töltött el: hogy ott, hol a dicsők emlékét ily férfiak tartják fenn, a jövőn kételkedni nincs okunk. S ím ő, ki a népgyűlésben, törvényhozásunk tanácskozásaiban s az akadémia gyűlésein mindenkit egyiránt elragadott, mert minden szó kedélyének mélyéből eredt, mert minden gondolat csak szívének meggyőződését fejezte ki, s szónoklata magában egyesíté mindazt, mi ellenállhatlan hatást gyakorol mindenikünkre, magas eszméket és nemes érzéseket: legkedvesebb szónokunk örökre elhallgatott.

S még sajtott a seb, melyet Kazinczynak halála szívünkön ejtett, midőn a társaságot, sőt bátran mondhatom a hazát, új csapások érték.

Körünk nestora, Fay András szállt sírjába. Nagy kort érve el, mégis időelött, mert hisz mi végső napjáig reménnyel tekinténk azon férfúra, ki bonfitársainak javára czélzó törekvéseiben soha ki nem fáradozott, s az aggkor rideg napjaiban is megtarta mindazt, mi őt egykor a nemzet kedveltjei közé emelte: ifjabb napjainak meleg érzelmeit, s a szerető kebelnek nyájas költészetét.

És Madách, ki a rövid, de fényes irodalmi pályán a reményeket, melyekkel az egész nemzet fellépését, — s a bánatot, melylyel halálának hírért fogadta, egy művével igazolá.

S végre ő, kit nem nevezhetek megindulás nélkül, s kit nem szükséges megneveznem, mert tudjuk mindannyian, hogy multunk és jövőnkben egyaránt szegényebbekké váltunk ez egy férfiú halála által, ki munkáiban nemzetünk egykori nagyságát, életében azon erényeket mutatta fel az ifjú nemzedéknek, melyek minden nemzeti nagyságnak feltételei.

Legjelesbjeink egymásután hullnak el. Még néhány év, s a nemzedék, mely társulatunk megalakításában részt vett, s azt tevékenysége által eddig fentartotta, el fog tűnni önök köréből.

Nem nyom nélkül!! S mi, kik e nemzedék törekvéseiben, mint napszámosak, részt vevénk, azon öntudattal tekintünk vissza pályánkra, hogy fáradozásaink nem maradtak minden eredmény nélkül. A nyelv, az irodalom s költészetünk fenn fogja tartani azon tevékenységnek nyomait, melynek életünk szentelve volt.

De vajjon, midőn e hézagokat látjuk, melyeket minden év sorainkban visszahagy, midőn egymásután épen azok lépnek ki körünkől, kiknek nyomdokait követni életünk legszebb, sőt egyetlen dicsősége vala: nem szállja-e meg szívünket a szomorú gondolat, hogy e czélok közül, melyeknek minden erőnket szenteltük, elérve még egy sincs, s hogy azt, mit életünk feladatának gondolánk, befejezni képesek nem voltunk s nem leszünk. Tapasztalásaink nem ingatták meg bizalmunkat, melylyel a haza jövőjére tekinténk, nem törték meg az akaratot, melylyel azon dolgozánk: de meggyőztek, hogy e feladat azok közé tartozik, melyeknek megoldására egy emberélet, egy egész embernek összesített törekvése nem elég.

Alapokat raktunk le, töredékeket építünk: de egész munkánk fenmaradása attól függ, hogy folytattassék.

S vajjon meglepő-e, ha e gondolat néha aggodalommal tölti el a bátrabbakat is, s midőn gyérülő sorainkra nézünk, s a feladatra, mely, minél tovább dolgozunk, annál nagyobbak látszik, szívünket kételyek s türelmetlenség töltik el; mert a jövő, melyet oly régen várunk, mely nem a mienk többé, de mely törekvéseink művét be fogja

fejezni, oly soká késik; s érezve, hogy napunk lejárt, az új hajnal sugarait még nem látjuk a láthatáron.

Talán nincs okunk panaszra, s a mit tapasztalunk, közös sorsa mindazoknak, kik törekvéseiknek magasabb feladatot tűztek ki.

Hisz a bér, mely épen a legszebb pályán a küzdőre vár, zöld koszorú, s ez arra int, hogy a jutalom, melyre ily törekvésnél számot tartunk, csak egy örökké zöld, hervadhatlan remény lehet.

Remény, mely nemzedékről nemzedékre száll, s talán soha nem teljesül, de ép azért új küzdelemre, új haladásra serkent.

De ha visszatekintünk az időre, midőn a tisztelet, mely Kazinczy és Kisfaludy sírját környezé, s a babér, melyet Kölcsey és társai homlokukon viseltek, minket nyugodni nem hagyának, s mert a szent akarat, mely szívünket dobogtatá, háttérbe szorított minden, nem sejdítve gyengeségünket, a pályára tolongtunk annyian; ha az élénkségre gondolunk vissza, mely akkor e nemzet törekvéseinek minden körében mutatkozott, a túlzásig vitt hévre, melylyel az új nemzedék elődeinek soraiba sietett, hogy megoszsa, hogy tőle elragadja koszorúit; s ha a csendet tapasztaljuk, mely működésünk terén most bekövetkezett: vajjon bámulható-e, hogy szívünket néha aggodalom tölti el, s bizodalmunk, mely ifjúkorunk csalódásait túlélte, s életünk erős viharának ellentállt, ingadozni kezd, midőn a meglepő nyugalmat látjuk, melylyel az új nemzedéknek egy része azon térre tekint, hol mi ifjúságunktól fogva küzdünk, fáradtunk, néha tévedtünk, de csak mert a honszeretet szenvedélyétől elragadva, magunkról s minden egyébről megfeledkeztünk?

Talán csalódunk aggodalmainkban, s e türelmetlenség csak korunk hibája, melyet a közelgő alkonyat sietésre int; de vehetik-e rossz néven, ha a fáradt munkások, megfosztva legerősebb társaiktól, végre kimondják, hogy a terhet nem bírják többé, hogy ifjabb erőkre van szükségök, mert az, a mit emeltek, újra visszasülyed; az, a mit építettek, ismét romokba dől?!

S vajjon szavunk el fog-e hangzani e hazában, melynek határtalan rónaságán nem hideg bérczek, de millió férfi-szív hangoztat vissza minden szót, mely a haza nevében mondatott?

A csapások után, melyek ez évben a hont és társaságunkat érték, beszédem csak, mely bánatnak tolmácsa lehetett; hadd mondjam el, mielőtt azt befejezem, azon legbensőbb meggyőződésemet is, hogy veszteségeink hármiai nagyok, hármiai helyre pótolhatlanok reánk, egyesekre nézve, a hazára nézve ki fognak pótolatni. Önök által, fiatalabb honfitársaim, kiket magam körül látok, s kik felfogják kötelességöket, híven s férfiasan teljesíttetni fog az a haza iránt, mely arra számot tart, s irántunk, kiknek élete arra vala szentelve, hogy utat törjenek, hogy az eszközöket előkészítsék, melylyel önök eredményhez juthassanak, s kik fáradozásaik jutalmául nem várnak, nem kívánnak egyebet, mint hogy a gyenge fényt, mely nevöket talán környezi, ragyogóbb csillagok minél előbb homályba borítsák; mert önérzettel, de önámítás nélkül mondjuk el: leraktuk az alapokat, de az épület még hátra van, s önöké, a jövő nemzedéké a feladat, hogy azt magasra emeljék!

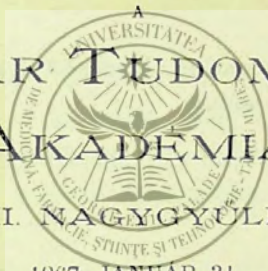
IX.

ELMONDATOTT

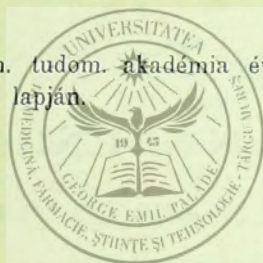
MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA

XXVII. NAGYGYÜLÉSÉN

1867. JANUÁR 31.

Megjelent a m. tudom. akadémia évkönyvei, XI-ik kötet,
VIII-ik részének 1—6. lapján.

Ha azon jellemet keressük, mely századunkat az azt megelőző korszakoktól leginkább megkülönbözteti: ez azon befolyás, melyet napjainkban a tudomány az életre gyakorol.

Voltak korszakok, melyek a művészet tekintetében remekebb műveket alkottak, voltak olyanok, melyek alatt a társadalom a miénkhez hasonló nagyságú átalakulásokon ment keresztül, és Amerika vagy azon törvények fölfedezése, melyek szerint világrendszerünk mozog, talán még nagyobb hatást idézett elő a tudomány körében is, mint korunk találmányai; de századot, melyben a tudomány oly általános, oly mindenre kiterjedő befolyást gyakorolt volna, mint a jelenben, nem találunk a világtörténetben; s ha napjainkban oly neveket nem hozhatunk fel, melyek hasonló fényben ragyognak, mint Galilei, Keppler, Newton vagy csak a XVIII. század nagyobb tudósai is, ez azért van, mert az ismeretek általános színvonala magasabbá

vált, s azoknak száma nagyobb, kik a tudomány körében nagy eredményekhez jutottak.

Napjainkban, ha e szóval élni szabad, a tudomány, mint minden, *demokratizálódott*, azaz: egyesek kiváltságából köztulajdonná vált; s ha a magasabb színvonalon, melyen egész népek ismeretei állanak, az egyesnek mindig nehezebbé válik, hogy annál sokkal magasabbra emelkedjék; s ha azoknak sokasága miatt, kik a tudományokkal foglalkoznak, az egyes tudósnak készen kell lennie, hogy rövid idő múlva új, hasonló érdemek által háttérbe szoríttatik, és talán túl fogja élni hírét: kárpótlást találhat abban, hogy oly időben él, midőn az igazság elhintett magvának gyümölcseit meg láthatja, s azon nagy eredményeknek, melyeket csendes munkájával előidézett, maga is tanúja lehet.

Fölösleges, hogy egyes példákat hozzak fel. A hová tekintünk, szemünkbe ötlenek azok, s valamint senki sem fogja tagadni, hogy azon nagy változások, melyekben a világ néhány évtized alatt keresztülment, a természet-tudományok vívmányainak köszönhetőek: úgy a mindennapi tapasztalás mutatja a gyorsaságot, melylyel egyes, a tiszta tudomány körében tett lépés az életre kihat, s az, mit a chemia, physika vagy mechanika eltalált, az ipar által közhasznúvá válik, s ezereknek élelmet nyújtva, millióknak jólétét növeli.

Kétségtelen, hogy a haladás, melyet azon tudományok körében tapasztalunk, melyek emberi természetünk szellemi részével s társadalmi viszonyainkkal foglalkoznak, kevésbé feltűnő, s hogy annak hatása az életre nem oly közvetlen; de ha ennek magyarázatát részint abban kereshetjük, mert az önismeret, valamint minden egyesnek,

úgy az egész emberiségnek legnehezebb feladata, részint abban, mert épen e téren az egyesek érdekei és szenvedelmői az általánosan elismert igazság gyakorlati alkalmazásának útjában állnak: bizonyos, hogy e téren is a tudománynak nagy és üdvös hatásait az újabb időben nem vonhatjuk kétségbe.

A haladás, melyet itt tapasztalunk, nem felel meg vágyainknak, s a lassúság, melylyel a tudomány elvei alkalmaztatnak, néha próbára teszi türelmünket; de ha a világ míveltebb nemzeteinek socialis állapotait azokkal hasonlítjuk egybe, melyek ugyanazon nemzeteknél csak egy félszázad előtt léteztek: sem azt, hogy szabadságban s az emberi jogok tiszteletében a mi ebből következik. az általános jólétben haladtunk, sem azt nem vonhatják kétségbe, hogy ezen haladást is főképp a tudománynak köszönjük.

Sok, mi még egy század előtt utopiának tartatott, melyről csak az egyes tudós, gúnyolva a világ embere által, ábrándozott, most valósággá vált, és pedig épen azon ábrándozók tevékenysége által, kik elvonultan a világtól, munkájok által, melynek nyomait a felszínen senki nem vette észre, zaj nélkül egy új társaságnak alapjait rakták le.

Ki azon eredményeket tekinti, melyeket — hogy csak egyet említsek — a nemzetgazdaságnak újabb időben köszönünk, az a társadalmi tudományok praktikus eredményein nem kételkedhetik; s miután a történelem mélyebb tanulmányozása azon meggyőződéshez vezet, hogy mint mindenben, úgy társadalmi viszonyaink kifejlődésében is egy bizonyos törvényszerűség uralkodik, s azon eszmék, melyek egyes korszakokban uralkodnak, logikai összeköttetésben állnak egymással; s miután az emberi nem multjának

két ezrede fekszik előttünk, mely alatt nemünk kifejlődését követhetjük, s mindig több egyes népek, egész civilizációk történetével ismerkedünk meg, melyeknek titkai, mint az ind, a sinai, a régi perzsa, a nyelvészet fáradalmai által előttünk megnyílnak: miért ne remélhetnők, hogy az idő közeleg, midőn azon törvények, melyeket az emberi társaság és egyes népek kifejlődésökben követnek, ép oly ismertek lesznek előttünk, mint azok, melyeket más organismusok kifejlődésében észlelünk; és ha idáig jutottunk, akkor a tudomány, mely ezen törvények megismertetésével foglalkozik, bizonyosan ép oly befolyást fog gyakorolni társadalmi viszonyainkra, mint minden tudomány azon körre, melyre világát terjeszti. És ki tagadhatja, hogy ezen hatást, habár kisebb mértékben, már most is tapasztaljuk?

Itt, mint mindenütt, a tudománynak befolyása naponként érezhetőbbé válik; itt, mint mindenütt, naponként inkább meg-meggyőződünk, hogy a tudomány csakugyan hatalom, melyet az istenség az emberi nemnek arra adott, hogy a természet törvényeit megismerve, annak urává váljék, anyagi jólétét biztosítva, azon szellemi emelkedés és kedélyi nemeslés után törekedjék, mely magasabb feladatát képezi.

Mint a nap, mely midőn felkél, csak a legmagasabb bérczek egyes csúcsait világosítja meg, s később elterjed mindenre, s a legrejtettebb völgyeket eltölti melegítő sugaraival: ilyen a tudomány, s kik ebben aljasodást látnak, rosszul fogják fel állását. — Épen elterjedése mutatja, hogy emelkedett. A kölcsönös hatás, melyet napjainkban a tudomány és az élet egymásra gyakorolnak, nem vonja azt le magasságából, hanem csak termékenységét növeli; mert

midőn a gyümölcs, mely a tudomány fájáról megérve, a földre esett, a művészetben, iparban és társadalmi életünkben gyökeret ver és új sarjadékot hajt, e sarjadék később felnőve, új gyümölcsöket terem a tudománynak, mely az élet tapasztalásait haladásának eszközéül használja fel, s így az élet minden körében segédeket talál, kik öntudatlanul nagy feladatának megoldásánál vele közreműködnek.

De ha az állás, melyet a tudomány a társadalomban elfoglal, megváltozott, nem változtak-e meg a társadalomnak igényei is a tudomány irányában, és azon kötelességek, melyeknek teljesítését az egyes nemzetek akadémiánkhoz hasonló intézetektől várják?

A tudomány legfőbb célja maga a tudomány, és szükség, hogy legyenek olyanok, kik tisztán ezért lelkesülnek. A legmagasabb tetőket mindig csak azok érik el, kik ott egy tágabb látkőrnél nem keresnek egyebet, s ha nem értjük a lelkesedést, melyvel a magános vándor látszólag cél nélkül csak felfelé törekszik, s a türelem és önfeláldozás, melyet látszólag haszontalan törekvéseire fecsérel, csaknem sajnálkozással tölt el: legyünk meggyőződve, hogy soha igazság, bármennyire elvont és terméketlennek látszik, nem találtatott fel, mely az emberi nem haladására és jólétére befolyást nem gyakorolt.

De mi az egyes tudósnak legfőbb, sőt egyedüli célja lehet, az elvont igazságnak fölfedezése, azt tudományos intézetek nem tűzhetik ki maguknak feladatúl, már csak azért sem, mert e feladat általuk meg nem oldható. — Az egyesülés hatalma csak az igazságoknak alkalmazásában és nem azoknak fölfedezésében nyilatkozik; a tudomány kincsei, melyek arra valók, hogy ezerek által használtassanak, csak az egyesek által találtathatnak

fel; s ezért minden tudományos intézeteknek czélja nem lehet más, mint hogy azoknak, kik a tudománnyal foglalkoznak, gyűlöpontul szolgálva, a tudomány hézagait és azon irányokat jelöljék ki, melyeket az egyeseknek vizsgálataikban követniök kell; s vajjon méltánytalan-e azon követelés, melylyel a társadalom napjainkban ily intézetekhez fordul, hogy ezen irányok kijelölésében a társadalom szükségeire tekintettel legyenek?

Századunkban a tudomány több befolyást gyakorol az életre, semhogy attól visszavonulhatna. Az emberiség haladásában nem nélkülözi azon eszközt, melynél hatalmasabb neki czéljainak megközelítésére nem adatott; s ha a tudomány napjainkban oly állást foglal el, mint erre a mult századokban példát nem találhatunk, s azon bámulat helyett, mely a tudóst hajdan környezé, most azon tisztelet lépett, melylyel a nép csak azok előtt hajlik meg, kiktől jótéteményeket vár: ezt épen annak tulajdonítjuk, mert a tudomány az újabb időben a társadalom követeléseinek mindenütt megfelel, — nem mivel a küzdelem terére lép, mely nem neki való, hanem azáltal, hogy mint a világító torony, mely a hullámok körén kívül áll, biztos fényét oda veti, hol arra szükség van, hogy a vésztől hányatott hajók a biztos irányt ne téveszszék el.

S ez feladata intézetünknek is. A tudományok mivélésére alapítva, az akadémiának nem szabad felednie, hogy a czél, mely neki kitűzetett, nem tisztán nemzeti. Hivatása, hogy a közös munkában részt vegyen, melylyel az emberiség az ismeret útján a boldogság után törekszik, s melynél az egyes népek egymástól átvéve és egymással közölve az igazságnak fáradsággal szerzett töredékeit, azon állapotot készítik elő, midőn, mint most, az európai nem-

zeteknél a hit, úgy majdan a tudomány közös lesz, s a létező ellentéteket ki fogja egyenlíteni; de az akadémia nem feledheti el azt sem, hogy e hivatásnak csak úgy felelhet meg, ha azt saját körében teljesíti, s midőn a tudományok általános érdekében fárad, nemzetünk külön szükségait és érdekeit nem veszi el szemei elől, tudva, hogy bármennyire szép, ha az emberiség haladásáért lelkesülünk, lelkesedésünknek eredménye csak úgy lehet, ha egy nemzetnek haladásán dolgozunk, s hogy a fényes ábrándot, mely a világot jövőben paradicsomnak látja, azáltal közelítjük meg leginkább, ha a darab földet, mely nekünk jutott, munkánkkal kertté alakítjuk át.

Csak midőn e kettős feladatunkat teljesítjük, midőn lelkesülve a tudomány iránt, egyszersmind szemeink előtt tartjuk azt is, hogy a célok, melyek után a nemzet fárad, céljai maradnak a tudósok is, kit tudománya sohasem menthet fel azon kötelességektől, melyekkel hazája iránt tartozik: csak akkor várhatjuk, hogy intézetünk azon nagy feladatnak, melyet alapítói kitűztek, eleget tesz, s méltó helyet foglalva el a művelt világ hasonló intézetei között, midőn velök együtt a tudomány haladásán dolgozik, egyszersmind e nemzet által szellemi emelkedésének, anyagi jólétének és polgári szabadságának egyik főtényezőjéül ismertetik el.

X.

ELMONDATOTT

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA

XXVIII. NAGYGYÜLÉSÉN

1868. MÁRCZIUS 21.

Megjelent a m. tudom. akad. évkönyvei, XI. kötet, IX. részé-
nek 1—6. lapján.

The seal of the University of Cluj is circular, featuring a central sunburst and a book. The text "UNIVERSITATEA" is at the top, and "CLUJ" is at the bottom. The seal is partially overlaid by the text.

Elismert tény, hogy azon nagy nemzetiségek, melyek korunk polgarisodásának élén állnak, hatalmukat, sőt még kiterjedésüket is, irodalmaiknak köszönik.

Nagy államok pusztán erőszak által is alakulhatnak, s jól rendezett közigazgatás külsőleg egy bizonyos fokig kiegyenlítheti azon különbségeket, melyek egy nagy birodalom polgárai között léteznek; de azon belső egység, mely egy erős nemzetiség alakulására kívántatik, csak az eszmék és érzelmek közösségéből fejlődik ki, s ezért csak a népek szellemi munkásságának műve lehet; s ki az újabb kor nagy nemzeti alakulásainak történetét ismeri, nem fogja tagadni, hogy azokra az, a mi egy század óta az irodalom körében történt, sokkal nagyobb befolyást gyakorolt mindennél, mi Olasz- és Németországnak egyesítésére a politika terén és a harcmezőn eléretett.

Saját fejlődésünk története szintén igazolja ezen tapasztalást, s a nagy férfiú, ki ujjászületésünk első korszakában a nemzet élén állt, semmi által nem bizonyítá

be lángelméjét annyira, mint az által, hogy midőn a nemzetet régi alkotmányának sánczaiból a haladás terére vezette, egyszersmind akadémiánkat alapította meg, hogy midőn az érdekek közössége, melybe a haladás útján szomszédainkkal jutottunk, nemzetiségünket új veszélyekkel fenyegeté, ezeknek ellenében egy kifejlett nemzeti irodalom erős védfalát állítsa fel.

Széchenyi István, és azok, kik őt nemes törekvéseiben követék, a tudományoknak magyar nyelven művelését tűzték ugyan ki akadémiánk feladatául, de a kik e nagy férfiú intenióit közelebbről ismerik, tudják, hogy a tudományok művelése, az ő felfogása szerint, csak távolabbi célul tűzött ki. A közelebb fekvő feladat, melynek megoldását Széchenyi akadémiánktól várta, nemzeti irodalmunk megalapítása volt, s ha akadémiánk tevékenységét fennállásának első korszakában figyelemmel követjük, meggyőződünk, miként ez maga is így fogta fel hivatását.

E korszak alatt az irodalmi irány a szorosán tudományost csaknem egészen háttérbe szorította, s akár azon férfiak tevékenységét tekintjük, kik intézetünknek akkor élén állottak, s nevök dicsősége által arra fényt árasztottak, akkor az akadémia által akkor kiadott munkákat és kitűzött pályakérdéseket: azt fogjuk találni, hogy habár a tudomány az akadémia tevékenységének köréből akkor sem záratott ki, ez legfeljebb csak alárendelt szerepet játszott. — A főcél: nemzeti nyelvünk művelése s általa egy nemzeti irodalom megalapítása volt, melynek elérésére az ó-kor, s a külföld remekíróinak fordítása és nagyobb jelességű magyar szépirodalmi művek jutalmazásában a leghathatósabb eszközök választattak.

És ez helyesen történt így. Az első, mi után minden nemzetnek törekednie kell, az, hogy egyéniségét biztosítsa; és valamint azok, kik akkor, midőn országos létünk fentarthatása még kérdésben forgott, minden törekvéseiket a politikai téren arra irányozák, hogy alkotmányunk romjaiban önállásunknak legalább formáit, s velők a nemzetben jogainak érzetét fentartsák: úgy akadémiánk, midőn háttérbe szorítva még a tudománynak érdekeit is, egész tevékenységét arra irányozá, hogy nyelvünket s általa irodalmunkat alapítsa meg, mely mint a nemzet hitének, reményeinek hív tükre, méltó formában fejezze ki azt, a miért milliók lelkesülnek: bizonyosan azt tevék, a mi azon viszonyok között a legszükségesebb vala.

De ha hálával emlékszünk azon férfiakra, kik e szomorú korszakban, szintűgy az irodalom mint a közélet terén, minden törekvéseiket csak arra irányozák, hogy a nemzetben egyéniségének érzete fentartassék: s ha belátjuk, hogy mindent, mit azóta elértünk, azon férfiak munkásságának köszönünk, kik látszólag remény nélkül, de annál több buzgósággal folytaták a küzdelmet, mely népünk jövője fölött határozott: nem titkolhatjuk magunk előtt, hogy nemzetünk megváltozott helyzetével törekvéseink irányának is változnia kell, s hogy akadémiánk sem foglalhatja el többé azon álláspontot, mely neki minden tudományos intézetek között egy ideig egészen saját szerű helyzetet adott.

Mióta e helyen utolszor találkozánk, hazánk nagy átalakuláson ment keresztül. A törvényes önállás, melyet követelénk, elismertetett, s ha az, a mit elértünk, egyesek vágyainak nem felelne is meg egészen, kétségtelen, hogy a nemzet saját ügyeinek elintézésében oly szabad-

sággal bir, minő neki századok óta nem engedtetett. — A nemzet megváltozott helyzetével megváltoztak kötelességei, és ezekkel — meggyőződésem szerint — megváltozott az akadémiának feladata is.

Mikor a nemzet tevékenysége, elnyomva minden téren, szabadon csak az akadémia körében nyilatkozott; mikor mindenből, mire egykor büszke volt, csak e tudományos intézet maradt meg, melyet egészen sajátjának mondhatott, s a nemzet nem kívánt mást az akadémiától, mint azt, hogy szebb multjának romjain magasan lobogtatva nemzetiségünk zászlóját, a multnak emlékeivel egy szebb jövőnek reményeit fentartsa a hazában, minden nemesebb törekvéseinek jelképe legyen: az akadémiának arra kelle irányoznia törekvéseit, hogy e hon polgáraiban a nemzeti érzetet tartsa fenn, s a jövő számára a nyelvet fejleszsze ki, mely majdan hatadásunknak eszköze lehessen.

De a nemzetnek ezentúl, hogy feladatát megoldja, nem jelképre, hanem segédre van szüksége; s valamint az nem felelne meg hivatásának, ha mint előbb, s akkor helyesen, kizárólag régi jogállapotainak fentartásán dolgoznék, úgy akadémiánk nem szorítkozhatik többé tisztán irodalmi tevékenységére.

A nemzetnek részt kell venni a nagy küzdelemben, melynek célja; a polgári szabadságnak és nyugati civilizációnak megállapítása Európa ezen részében; s akadémiáknak részt kell venni a nagy munkában, mely Európa szerte a tudományok körében a népek szellemi felszabadulásáért foly: sőt a nemzet csak annyiban oldhatja meg nehéz feladatát, a mennyiben mi ezen kötelességünknek eleget teszünk.

Volt idő, midőn a tudomány, elvonulva az élettől,

egyos osztályok vagy emberek kiváltságos tulajdonának tekintetett, mely a népek jóllétére semmi befolyást sem gyakorolt, s midőn Baco büszke szava, hogy a tudomány hatalom, még azok előtt is, kik azt megérteni képesek voltak, csak egy merész jóslatnak látszott. De vajjon, ha körültekintünk, tagadhatja-e valaki, hogy e jóslat teljesült, s hogy korunkban azon hatalomnak, melyet a tudomány gyakorol, nemcsak nagy, de jótékony hatását is ismerni tanultuk? Mert ki nem látja át, hogy mindaz, a mi egykor azon káros hatásról mondatott, melyet a tudomány legnemesebb érzelmeinkre gyakorol, hasonló azon panaszhoz, melyet valaki a nap ellen azért emelne, mert, midőn első sugarai a föld fölött elterjedtek, csak hideget érzett, míg minden perc, mely alatt az égi csillagzat magasabba emelkedik, az ellenkezőt bizonyítja be; ki nem ismeri el, hogy valamint azon uralom, melyet az emberiség korunkban a természet fölött gyakorol, s mely a civilizációnak egyedüli biztos mértéke, úgy azon haladás, melyet újabb időkben a humanításban tettünk, csak a tudomány által eszközöltetett, s hogy miként az egyes népek azt, mit szabadságban és jólétben birnak, ennek köszönik, úgy az egész emberiség azon boldogabb állapotot, melyért annyi nagy elme lelkesült, csak ettől várhatja; mert ha az, mi századokon át minden nemesebb kebelnek legszebb ábrándja volt, valaha valósággá válhatik; ha a föld különböző népei, különböző éghajlat alatt, különböző nyelveken szólva, valaha azon közösségnek öntudatához jutnak, mely őket egy nagy emberiséggé egyesíti: ez csak a tudomány műve lehet, mely midőn minden téren az igazság után törekszik, oly czélt tűz ki, melynél, bárhonnan indulva ki, végre találkozunk kell, s melynél a föld népei — kik

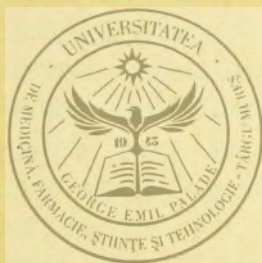
hitregénk szerint azért váltak el, mert egymást nem érték többé — épen mert egymást megérteni tanulták, legfontosabb eszméik és érzéseik közössége által ismét egyesülni fognak?

Hogy e czéltól távol vagyunk, s hogy annak teljes elérése talán még igen sokáig egy szép ábránd fog maradni, melynél törekvéseink és küzdelmeink között megpihenünk — ki tagadja azt? A mit a tudományból eddig bírunk, — hogy a tudomány egyik legnagyobb férfiának hasonlatosságával éljek, — nem több, mint azon pár kagyló és kövecs, melyet a gyermek a véghetlen Oceán partjain felszedni birt, s alig találunk népet, melynél az ismeretek sugarai a társaság minden rétegeit már annyira áthatották, hogy a tudomány egész hatását megítélhetnők. — De hogy az emberiség ezen irányban halad, s hogy az állás, melyet az egyes népek az emberiség körében elfoglalnak, azon tevékenységtől függ, melyet ezen irányban kifejtenek, az kétségen kívül áll, s ép oly bizonyos, hogy akadémiánk ezentúl csak úgy felelhet meg hivatásának, ha a magyar nemzet ezen törekvéseinek élére áll, s valamint akkor, mikor a nemzetnek arra szüksége volt, csaknem kizárólag nemzeti nyelvünk és irodalmunk megalapításának szentelte tevékenységét, úgy most, midőn irodalmunknak az akadémia gyámságára többé szüksége nincs, egész erejét azon körben központosítja, melyet már neve kijelöl.

Teljesítve mindenekelőtt azt, mit alapítói neki kötelességül tűztek ki, azaz: magyar nyelven terjesztve a tudományokat, s midőn ezt teszi, egyszersmind részt véve azon törekvésekben, melyeknek a tudomány újabb haladásait köszöni, s melyek, mert az egész emberiséggel

közösek, egyersmind azon kapcsot képezik, mely az utolsó időben felmerült nemzeti ellentétek és surlódások daczára, a mívelt világ népeit mindig közelebb fűzi egymáshoz: — nemzeti feladat ez is; mert hisz napjainkban a nemzetek nagysága nem az emberek, hanem az intelligentia mennyiségétől függ, s az, mely a többieket ebben megelőzte, ha nem a világ első népe is még, a világ első népévé fog válni.

XI.

ELMONDATOTT

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA

XXIX. NAGYGYULÉSÉN

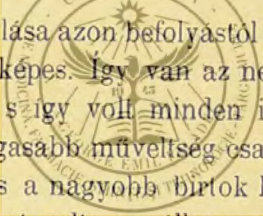
1869. ÁPRIL 17.

Megjelent a m. tudom. akad. évkönyvei XIII. kötete, II. részé-
nek 1—7. lapján.

The seal of the University of Medicine and Pharmacy 'Carol Davila' Bucharest is centered on the page. It features a circular design with the text 'UNIVERSITATEA DE MEDICINA SI FARMACIE CAROL DAVILA BUCURESTI' around the perimeter. In the center, there is a sunburst above an open book, with a caduceus (a staff with two snakes) positioned behind the book. The year '1858' is also visible within the seal's design.

Mindenkinnek állása azon befolyástól függ, melyet körére gyakorolni képes. Így van az nemcsak egyeseknél, de nemzeteknél is, s így volt minden időben. Mert habár akkor, mikor a magasabb műveltség csak az egyházi rendnél volt található, s a nagyobb birtok kizárólag a nemeség kezében összpontosult, az állam csak ezen osztályok által kormányoztatott; és oly korszakokban, melyekben a népek csak csatamezőkön érintkeztek, minden nemzetnek állása kizárólag harcziás tulajdonaitól függött: bizonyos, hogy minden felsőbbségnek oka, akkor, mint most, nem az egyesek törvényes kiváltságaiban, vagy a népeknek historiai jogában, hanem azon befolyásban kereshető, melyet a nagyobb birtok és intelligentia egyes osztályoknak, és harcziás erényei egyes nemzeteknek adtak. Ezt bizonyítja hazánk története is; s a kitünő állás, melyet nemzetünk a XIV. századtól a XVI-ikig elfoglalt és fenmaradásunk a török járom korszakában szintűgy, mint azon tény, hogy a magyar nép épen akkor sülyedett legmélyebbre,

mikor a XVIII. század kezdetével a veszélyek megszűntek, melyek létünket fenyegették, s országunk csaknem másfél századig ellenséget nem látott határai között, csak egy példával többet nyújt annak bebizonyítására, hogy oly nemzetnek léte biztosítva van, melynek fenmaradása a civilizáció érdekében szükséges, s hogy a legnagyobb veszély, mely országot vagy nemzetet fenyegethet, az, ha fenmaradása az emberiség érdekében közönyössé válik.

Végkép nem a szám s a geographiai helyzet, s nem a szerencse adományai, hanem a képesség s erény jelölik ki mindenkinek helyét; s ha a sors egyes nemzetet néha a szabadság s hatalom nem várt fokára emel is: dicsősége hasonló a hullámhoz, melyet a szél hatalma magasra emel, hogy egy rövid pillanat után ismét természetes színvonalára süllyedjen vissza: mert e világon minden csak azon helyet tartja meg, melyet betölt.

E vigasztaló tapasztalás, melyet a történetből meríthetünk, egyszersmind azon meggyőződéshez vezet: hogy miután minden egyes népnek állása azon befolyástól függ, melyet az emberiség közös céljának előmozdítására gyakorol, azon iránynyal, melyet az emberiség különböző korszakokban követ, változnia kell azon iránynak is, melyben az egyes nép nemzeti nagyságának megalapításán dolgozik, és be kellene hunyni szemünket az iránt, mi körülöttünk történik, ha megfeleledkeznénk azon tanulságról, melyet ebből meríthetünk.

A világ — legalább a mennyire keresztény civilizációnk befolyása terjed — újabb időben nagy átalakuláson ment keresztül, melynek az államok egymás közötti viszonyaiban s a társadalomban történt változások csak egyes jelenségeit képezik. Alapja ez átalakulásnak azon befolyás-

ban található, melyet napjainkban szellemi tényezők az államra s a társadalom minden viszonyaira gyakorolnak.

A büszke jövendölés, hogy «a tudomány hatalom», korunkban teljesült, legalább annyiban, hogy többé nincs hatalom tudomány nélkül.

Nincs kör, hol ki nem jelölhetjük azon hatást, melyet a tudomány állapotainkra gyakorol, s ez nem csekélyebb az állam s társadalom, mint anyagi fejlődésünk körében. Mert ki nem látja, miként az, hogy korunkban bizonyos kiváltságok megszűntek, csak azon befolyásnak köszönhető, melyet napjainkban az ész és tudomány, azaz nem örökösödés törvényei szerint bírt tulajdonok, mindenre gyakorolnak, s hogy valamint századunk demokratikus iránya ebben találja magyarázatát, úgy azon állás is, melyet egyes államok egymás irányában elfoglalnak, inkább azon előnyöknek következése, melyeket nekik szellemi kifejlődésük biztosít, mint azoknak, melyeket a természetnek köszönnek.

Ezen nézetek vezettek törvényhozásunkat is, midőn annyi teendői között, melyek sürgetőbbeknek látszottak, mindenekelőtt a nemzet szellemi fejlődésére fordítá figyelmét, s arra törekedett, hogy népoktatási törvényében mindenekelőtt a nemzet művelődésének biztos alapját rakja le, mert belátá, hogy jólétünk emelésére irányzott egész törekvésünk, a közigazgatás és igazságszolgáltatás körében czélzott minden javításaink, sőt még a polgári szabadság és jogegyenlőség megalapítására alkotott törvények is, meddő kísérletek fognak maradni mindaddig, míg a nemzet kulturális viszonyai politikai institutióinak meg nem felelnek.

Bizonyosan nincs senki, ki a népnevelés túlnyomó fontosságát el nem ismerné, s nem helyeselné törvényhozásunk eljárását, mely mindenekelőtt erre fordítá gon-

dolkodását; de nem kevésbé tagadhatatlan az is, hogy a népnevelés a nemzetet még nem emelheti a műveltségnek azon színvonalára, melyre törekednünk kell.

Demokratikus korszakban élünk, s ez általános irány észrevehető a szellemi törekvések mezején is. Valamint a mult században azon uralkodók s egyesek, kik a műveltségért buzogtak, csak a tudomány és művészet magasabb ágaira fordíták figyelmüket, s a népnevelés ügye csaknem mindenütt háttérbe szorított: úgy jelenleg mindinkább szaporodik azoknak száma, kik a magasabb tudományt, mely a praktikus életben közvetlenül nem alkalmazható, ha nem is fölöslegesnek, legalább olyannak tartják, mi a nemzetnek legszebb díszé, de végre is csak fényűzési czikk, melynek megszerzését az egyesnek lelkesedésére vagy hiúságára bízhatjuk, és melyért a nemzetnek áldozni legalább addig nem szabad, míg a népnevelés minden szükségeiről gondoskodva nincsen.

De a tapasztalás megczafolja e nézetet; s akár az utat vegyük figyelembe, melyet a civilizáció fejlődésében követett, akár korunk tapasztalásait: az ellenkező meggyőződésre jutunk. Mint a napvilág elébb a legmagasabb csúcsokat világítja meg, s csak később terjed el a rónaságon, behatva végre a legszűkebb völgyekbe is: ugyanezen utat követi minden civilizáció, s az egész történetben nem mutathatunk fel példát, hogy a tudományokban tett haladás nem vont volna haladást maga után a társadalom és politikai élet körében is. Lehetetlen, hogy azon igazságok, melyeket a tudomány feltalált, elébb-utóbb az élet minden viszonyaira ne alkalmaztassanak, és a kik a tudományt, melynek közvetlen anyagi hasznát nem látják, fölöslegesnek hirdetik, hasonlók ahhoz, ki a magas hegylánczot,

melynek sziklái vetéseket nem teremnek, haszontalannak tartaná, elfeledve; hogy a folyó, mely a rónaságon termékenyítve átfolyik, csak e kopár csúcsok között vehette eredetét.

Valamint az anyagi, úgy a szellemi érdekek terén solidaritás létezik; s miként — daczára azon panaszoknak, melyeket a munkások az iparral foglalkozó nagy kapitális ellen emelnek, — el kell ismernünk, hogy ott, hol nagyobb kapitális az iparral nem foglalkozik, ennek magasabb kifejlődése lehetetlen: úgy a népnevelés, melyet a jogegyenlőség s haladás alapjának tekintünk, csak ott teremheti várt gyümölcseit, hol a tudomány érdekei el nem hanyagoltatnak.

Átlátta ezt intézetünk nagy alapítója, s ha ő, kit méltán a legnagyobb magyarnak nevezünk, a nemzet regeneratióját tűzvéni ki feladatául, reformátori művét épen akadémiánk megalapításával kezdé meg, s ha a nemzet később e palotát emelte a tudománynak, akkor, mikor a falusi iskola még szerény hajlékot sem talált; ez csak azt bizonyítja, hogy a nagy férfiú belátta, hogy a nemzet érzi az összefüggést, melyben a tudomány egész nemzeti fejlődésünkkel áll.

S vajjon mi erről megfeledezhetnénk-e? s azon meggyőződés, hogy midőn tudományos feladatunkon dolgozunk, egyszersmind a honnak legfontosabb érdekeit mozdítjuk elő, nem fogja-e még nevelni buzgóságunkat? Mondják: a tudósnak nincs szüksége ily serkentésre, s lealázza a tudományt, ki azt bármi más czélok eszközének tekinti. Czél az magában is, s ki a valóért lelkesül, — s csak az érdemi a tudósnak nevét — az nem keres más jutalmat, mint azon gyönyört, mely szívét eltölti, ha a valóhoz közeledik.

Mindez igaz. A tudománynak nincs hazája, nincs

nemzetisége. Magasan áll az küzdelmeink fölött, s ki egész életét ennek szentelheti, ki mindig magasabbra törekedve oda ért, honnan — mint a hegytetőről a rónaságon elszórt falvak s városok, az ember fáradozásainak s küzdelmeinek színhelye, — mindig kisebbnek látszik, kit gyengesége vagy kötelességei emelkedésében nem gátolnak: azt méltán boldognak nevezhetjük.

Miután természetünk úgy hozza magával, hogy megnyugvásunkat csak erős meggyőződésben találhatjuk, a hit után csak a tudomány boldogíthat, sőt a megelegedés, melyet ebben találunk, még élénkebb lehet, mert azon megnyugváshoz, melyet csak erős meggyőződés adhat, még azon öntudat járul, hogy azt magunknak köszönhetjük.

De vajjon a sors azon ritka kedveltjeit is, kiket csak a tudomány tiszta szeretete lelkesít, s kik távol az élet küzdelmeitől, tágabb látkörön kívül mást nem kívánnak a világtól, — vajjon a tudomány emberét is vissza fogja-e tartóztatni törekvésében azon gondolat, hogy midőn magas czéljának él, egyszersmind embertársainak javára dolgozik, hogy nemzetének dicsőségét, hogy az őt környező hazának jólétét mozdítja elő; s nem fog-e inkább vigasztalólag buzdítva hatni reá is, legalább azon pillanatokban, melyek a tudósnak életében talán még többször fordulnak elő, mint más pályán, — midőn erőnket lankadni érezzük, s törekvéseink eredményén kételkedni kezdünk?

Nemesebb törekvéseink nem állanak ellentétben egymással, s ha újabb időben többször azon kérdés állíttatott fel: vajjon az akadémia akkor felel-e meg inkább hivatásának, ha eltekintve minden nemzeti érdektől, tisztán a tudományt tűzi ki czéljának, vagy akkor, ha a tudományt csak eszköznek tekintve, kizárólag a nemzet érdekeit tartja

szem előtt? én ezen kérdés tárgyalását, mely oly éles vitatkozásokra adott már alkalmat, legalább is meddőnek tartom.

Miután minden nép, mely a tudomány törekvéseiben részt vesz, egy új erő, minden nyelv, melyen a tudományt műveljük, egy új eszköz, minden ország, melynek története és természeti viszonyai tudományosan megvizsgálatnak, egy új tér, mely ismereteink terjedésére nyílik, s így a tudomány közös érdekeit semmi által nem mozdíthatjuk inkább elő, mint midőn azt nemzetünk körében terjesztjük, saját nyelvünkön műveljük, s hazánk viszonyainak megismerésére felhasználjuk: s miután nemzetünk állását a jelenben, emelkedését a jövőben csak úgy biztosíthatjuk, ha a tudomány körében is mentül magasabbra emelkedünk: a két különböző kiinduló pont egy célhoz vezet.

Azon kérdés fölött: mi akadémiánknak közvetlen feladata? nézeteink elterjednek egymástól; de azon kérdés iránt: mi mindenikünknek, minden egyes akadémikusnak kötelessége? csak egy meggyőződésünk lehet: s a lelkesedés, melylyel a tudomány, s az, melylyel hazánk jövője iránt viseltetünk, egyiránt intenek: hogy lankadatlanul haladjunk a pályán, s hazai tudományunkat s vele intézetünk fényét mennél magasabbra emeljük, nem feledkezve meg soha arról, hogy miután az akadályok, melyek tevékenységünknek előbb útjában álltak, eltávolítottak, a nemzet most méltán nagyobb eredményeket követel munkáságunktól, s hogy reánk, mint e hon minden polgáira nézve, a szabadsággal, melynek birtokába jutottunk, egyzersmind kötelességeink is növekedtek.

XII.

ELMONDATOTT

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA

XXX. NAGYGYŰLÉSÉN

1870. MÁJUS 28.

Megjelent a m. tud. akad. évkönyv XIII. kötete, V. részé-
nek 1—5. lapján.

The seal of the University of Szeged is circular, featuring a central sunburst with rays, a book, and a quill. The text around the border includes "UNIVERSITATEA" at the top, "FACULTATEA DE LINGVĂ ȘI LITERĂRĂ" on the left, "ȘI ȘTIINȚELE ȘTIINȚELOR ȘI APLICĂTE" on the right, and "FUNDATĂ ÎN 1828" at the bottom.

Mióta e helyről az akadémia nevében utolszor szólni szerencsés voltam, intézetünk jövő tevékenységére nézve, fontos átalakuláson ment keresztül.

Szem előtt tartva a célt, melyet alapítói kitűztek, az akadémia, hosszú megfontolás után, megállapítá szervezetének azon módosításait, melyeknek szükségéről működésének folyama alatt meggyőződött, s miután ezek király ő felsége, mint intézetünk pártfogója által helybenhagyattak, most, újabb alapszabályokkal, újra kezdi működését.

Intézetünk tevékenysége eddig inkább nyelvési s irodalmi, mint szorosan véve tudományos vala, s kik helyzetünket ismerik, bizonyosan nem fogják kárhóztatni tudósainkat, hogy akkor, mikor a nemzet legszentebb javaiért küzdött, a tudomány magaslatairól ők is a küzdők sorába léptek, és úgy hiszem, hálával tekintenek vissza intézetünk akkori működésére is, habár — tagjainak legkitünőbb műveit keresve. — tudós értekezések helyett csak Vörösmarty «Szózat»-át találjuk.

De miután e helyzet megváltozott, meg kelle változni tevékenységünk ezen irányának is, és akadémiánk, mely működésének első korszakában úgy felelt meg legjobban feladatának, ha magát mindenekelőtt nemzeti intézetnek tekinté, ezúttal nagy alapítójának szándékait és a nemzet várakozását csak úgy teljesítheti, ha minél inkább folyton tudományos feladatára szoritkozik; s a tapasztalás azt bizonyítá, hogy az akadémia eddigi vezetete nem vala erre alkalmas.

Napjainkban a tudomány oly kiterjedést nyert, minőről csak egy század előtt is senkinek nem volt fogalma.

A mi egykor csak valamely tudomány egyes ágának tekintetett, az most mint önálló egész áll előttünk, mely ismét több ágra oszólva, egyes teteleiben talán egészen új tudományok csiráit viseli magában, s ha azon gyors haladásnak okaát keressük, mely főkép egyes tudományok körében oly meglepő ezeket épen a tudományos fejlődés ezen irányában találjuk.

A munkaelosztás, mely az ipar mezején annyi csodát mivelt, hasonló eredményekhez vezetett a tudományok körében is, és azon nagy felfedezések, melyek újabb korban a természettudományok, a nyelvészet s a történelem terén történtek, csak azon kitartásnak és következetességnek köszönhetők, melyet egyesek a tudomány egyes ágaira fordítottak. A tudomány jelen állásában minden haladás csak így eszközölhető; s habár azon kör, melyet nagyobb tudományos intézetek tevékenységünknek kijelölhetnek, tágabb, mint az egyesé: bizonyos, hogy azon hatás is, melyet ily intézetek, mint akadémiánk, a tudomány haladására gyakorolhatnak, munkásságuknak ily felosztásától függ.

Az akadémia, mint egész, a tudományok minden ágát körébe vonhatja, s midőn több különböző erőnek közreműködését eszközli, üdvös hatást gyakorolhat, de csak úgy, ha tevékenységét czélszerűen rendezve, minden körében működő egyes erőnek kijelöljük külön feladatát úgy, hogy föntartva azon összeköttetést, melyben a tudományok egymással állanak, egyszersmind minden tudománynak önálló fejlődését lehetővé tesszük.

Ez az, mit alapszabályaink megváltoztatása által eszközölni kívántunk, s habár az eredmények, melyeket tudományos intézeteknek működésétől várhatunk, nem egyedül tervezetüktől függenek, bátran kimondom meggyőződésemet, hogy most, midőn azon akadályok elmozdítottak, melyek az akadémia tudományos tevékenységének eddig útjában állottak, e tevékenységnek eredményein kételkednünk nem lehet.

Hisz az akadémia minden tagja ismeri kötelességeit, s annál hívebben fogja azokat teljesíteni, minél inkább át vagyunk hatva mindannyian azon meggyőződéstől, mely Széchenyi Istvánt e tudományos intézet alapításánál vezette: hogy nemzetünknek jövője csak szellemi egyéniségének fentartása és fejlesztése által biztosítható.

Központot jelölni ki, a hol a magyar összes szellemi tevékenysége összefoly, s a honnan az az egész hazára kisugárzik, intézetet alkotni, mely azon eszméknek, melyek más mívelt nemzetek körében támadnak, közvetítője legyen, és egyszersmind hű tükre saját műveltségünknek, mely a világ tudományos kincseit magyar nyelven közölve, e nemzet fiait arra buzdítsa, hogy a civilizáció nagy munkájában ők is részt vegyenek: ez volt Széchenyi célja az akadémia megalapításánál.

És mi tehetségünk szerint teljesíteni fogjuk szándékait, mert tudjuk, hogy ez egyszersmind a legnagyobb szolgálat is, melyet a hazának tehetünk.

Nagy átalakulásnak korszakában élünk.

Nem tartozom azok közé, kik midőn az általános nyugtalanságot látják, mely Európa csaknem minden népét egyszerre megragadta, már civilizáciánk jövője fölött aggódnak. Én e nagy mozgalomban, melyben hullám hullámmal küzd és az emberiség nagy tengere fenéig felzavartatván, sok iszap a felszínre jutott, mely előbb a mélységben volt elrejtve, — én e nagy mozgalomban, mely alatt minden helyzet megváltozott, nem a feletteg, hanem a dagály jeleit látom, mely alatt az emberiség nagy tengere emelkedik; s azért ámbár csaknem az egész kor, melyhez szokva valánk, megváltozott, és sok a mi előbb szépnek és szilárdnak látszott, izekre törik és a sárba hull; nem csüggedek el e jelenségek fölött. — Hisz minden tavasz közeledtekor hasonló jelenségeket látunk, s ki búsulna, hogy a tiszta hólepel, melylyel a tél mindent eltakart, és a csillogó jégcsapok elolvadnak, midőn mind ez csak annak a jele, hogy szebb napok közelednek?

Azonban, hogy nagy átalakulások korszakában élünk, melyben megváltoztak nemcsak a népek s egyesek viszonyai és helyzete, hanem céljaik és azon eszközök is, melyek által e célok elérhetők, ezt bizonyosnak tartom; de ép oly bizonyosnak tartom azt is, hogy miután mind-ezen változásoknak alapokát azon befolyásban kell keresnünk, a melyet napjainkban szellemi tényezők a népek és egyesek minden viszonyára gyakorolnak; az egyes nemzeteknek jóléte és hatalma ezentúl főképen azon állástól fog függeni, melyet civilizáció tekintetében elfoglalnak.

Sem multunknak dicsősége, sem azon adományok, melyekkel az isteni gondviselés nemzetünket megáldá, nem biztosíthatják jövőjét.

Ha fennállani, ha a magyar népet azon fokra emelni akarjuk, melyre az multja után hivatva látszik, részt kell vennünk a békés munkában, melyben Európa népei a civilizációban előbbre törekednek.

Valamint az organikus világban minden fejlődéshez tér és világosság kivántatik: úgy az állam kifejlődése is csak ott lehetséges, a hol annak főfeltételei: a szabadság és felvilágosultság, nem hiányzanak.

A szabadságot megadta a törvény, és alkotmányunk magában foglalja annak minden biztosítékát. Arra kell törekednünk, hogy államunk fejlődésének másik tényezője hasonló mértékben meglegyen, s akademiánk feladata, hogy a nemzet ezen törekvéseivel az első sorban álljon.

Híven részt vettünk a küzdelemben, melynek a nemzet jelen állását köszöni: részt kell vennünk azon munkában is, mely arra szükséges, hogy nemzetünk jövőjét biztosítsuk; mert bármit rejt a jövő, egyet elmondhatunk biztosan, s ez az: hogy századunkban, s a helyen, melyet hazánk elfoglal, jövője csak oly nemzetnek lehet, mely a műveltségnek magas fokán áll.

TARTALOM

EMLÉKBESZÉDEK

	Lap
KÖLCSEY FERENCZ. Elmondott a m. t. akadémia VIII-dik közülésében 1839. november 24.	1
KÖRÖSI CSOMA SÁNDOR. Elmondott a m. t. akadémia XII-dik közülésében 1843. október 8.	21
GRÓF DESSEWFFY JOZSEF. Elmondott a m. t. akadémia XIII-dik közülésében 1844. december 26.	49
VÖRÖSMARTY MIHÁLY. Elmondott a m. t. akadémia XX-dik közülésében 1858. december 20.	69
KAZINCZY FERENCZ. Elmondott a m. t. akadémia által rendezett Kazinczy-ünnepélyen 1859. október 27.	87
GR. SZÉCHENYI ISTVÁN. Elmondott a m. tud. akadémia XIX-dik közlése második napján 1860. október 13.	113
REGULY ANTAL. Elmondott a m. t. akadémia egyik osztályülésében 1863. július 13.	151
SZALAY LÁSZLÓ. Elmondott a m. t. akadémia XXVI-dik közülésén 1865. december 11.	203
GR. DESSEWFFY EMIL. Elmondott a m. tud. akadémia által rendezett gyászünnepélyen 1876. január 28.	245

ÜNNEPI BESZÉDEK.

- I. Elmondott a Kisfaludy Sándor tiszteletére rendezett dalünnepen 1843. márczius 2. 273
- II. Elmondott az erdélyi muzeum megnyitása ünnepélyén a m. t. akadémia nevében Kolozsvárott 1859. nov. 23. 281

	Lap
III. Elmondattott a magyar írók segélyegylete alakuló közgyűlésén 1861. november 24.	289
IV. Elmondattott a Kisfaludy-társaság XII-dik közgyűlésén 1862. február 6.	297
V. Elmondattott a Kisfaludy-társaság XIII-dik közgyűlésén 1863. február 6.	309
VI. Elmondattott a magyar orvosok és természetvizsgálók Pesten tartott IX. nagygyűlésén 1863. szeptember 19.	317
VII. Elmondattott a Kisfaludy-társaság XIV-dik közgyűlésén 1867. február 28.	327
VIII. Elmondattott a Kisfaludy-társaság XV-dik közgyűlésén 1865. február 6.	337
IX. Elmondattott a m. t. akadémia XXVII-dik nagygyűlésén 1867. január 31.	
X. Elmondattott a m. t. akadémia XXVIII-dik nagygyűlésén 1868. márczius 21.	355
XI. Elmondattott a m. t. akadémia XXIX-dik nagygyűlésén 1869. ápril 17.	365
XII. Elmondattott a m. t. akadémia XXX-dik nagygyűlésén 1870. május 28.	375

